

בעיקבות פרשת אלישבע

דיין איים

בהתפטרות

אם לא יקבל גיבוי מגולדה

ביום הרביעי שעבר, בשעות הר לילה, ניסו אלמונים להצית את דפוס על המחנה. מתוך בקבוק פלסטי הוטחו חומר דליק על הדלת. אחרי שהציתו אש במקום, הסתלקו האלמונים. הדליקה כובתה לפני שנגרם נזק.

היה זה מעשה ההצתה השלישי בתקופה האחרונה שכוון נגד עיתונים במדינה. והיה זה מעשה ההצתה שני שכוון נגד העולם הזה, כי בדפוס החדש, הנמצא ב"בית העיתון" על החשמר, ובו מודפס יומון מ"פ", מודפס גם העולם הזה.

במערכת העולם הזה לא נותר עוד מה להצית. נזקי ההצתה הזדונית הראשונה, מלפני חודשיים, טרם תוקנו. עבודת ה"מערכת נעשית בתנאים כמעט קרביים, בחדרים מכוסים פתח, מתחת לתיקרות ש"נחרסו" על רהיטים מאולתרים. עתה זמם מישהו להצית גם את הדפוס בו מדפיסים את השבועון.

לא היה זה ניסון ההתנכלות היחיד ש"נעשה השבוע לגבי העיתון ועובדיו. כמה מחברי המערכת קיבלו השבוע אימים אנונימיים בהם הוזהרו כי "יקבלו כדור בראש" מנסיכנו למדנו שלא להתייחס עוד בזלזול לאימים מעין אלה. אולם כל ניסון למנוע בשיטות כאלה, או בשי"טות דומות שהוצעו עליידי הגברת גולדה מאיר, זה הופעת העולם הזה, נדון מראש לכשלון.

בנות יענה

ופרות קדושות

כאשר נפדה במערכת, לפני שבר עיים, ההכרעה לפרסם את הפרשה המכונה עתה "פרשת אלישבע", הנוגעת למה שמכונה עכשיו בפי חסידיו של משה דיין בשם "תדמיתו של שר-הביטחון", עשינו זאת מתוך ידיעה ברורה של הסכנינות המצפות לנו, בתחומים שונים, עקב פירסום זה. אם בכל זאת החלטנו, אחרי שיקול ממושך בחיוב בקשר לפירסום, היה זה רק מתוך אמונה עמוקה, שזוהי פרשה בעלת השלכות ציבוריות רחבות הנוגעות לכל אורח, ומשום כך היא חייבת פירסום. עיתונות חופשית — זוהי טענה שאינה

חייבת עוד בהוכחה — היא אחד מיסודות המישטר הדמוקרטי. במישטר כזה יש לכל אורח זכות השתתפות בקביעת השלטון — כאשר הוא נקרא אל הקלפי אחת לכמה שנים. יכולתו של האזרח לקבוע את ה"לטתו האישית החופשית בשעת ההצבעה, מבוססת על המידע המלא האובייקטיבי הצריך להיות מזורם אליו בין תקופת הצבעה אחת לשניה, בכל הנוגע לאלה השולטים בו ולאלה המבקשים את תמיכתו כדי להגיע לשלטון.

העולם הזה, בכל אופן, אין ספק, כי כאשר מדובר בפרשה הזורקת אור חדש לגבי אישיותו, תכונותיו, התנהגותו ותפ"י סתו השילטונית של אחד האישים המרכזיים במערכת השלטון, המתמודד על תפקיד ראש-הממשלה של ישראל, אין זו רק זכותו של עיתון, אלא זוהי חובתו האזרחית והמוסרית לפרסם את כל המידע הידוע לו.

רובה של העיתונות הישראלית אימץ לעצמו תפיסה זו בשנים האחרונות. אבל כאשר מדובר במשה דיין — נכנסת ה"עיתונות הישראלית לאחזו בו רועות פרות קדושות שאסור לגעת בהן. משה דיין הוא פרה קדושה לגבי העיתונות הישראלית היומית. בפרה קדושה זו אסור לגעת גם כאשר מתברר שהיא עוברת בגלוי על החוק ומזלזלת בו. אסור להרגיז פרה קדושה זו, גם כאשר מסתבר כי אינה יודעת להבחין בין האחו הפרטי שלה לבין כרי הדשא של הציבור והיא מתנהגת ב"צורה שהיתה מסבה אליה מיד את זרקוריה של העיתונות הישראלית, לוא רק לא היה שמה משה דיין.

כך קרה שאף אחד מעיתוני ישראל לא ציטט ולא רמז על פרשת אלישבע כאשר התפוצצה מעל דפי עיתון זה מלפני שבר עיים. תוך תקווה שהתעלמות מהפרשה ואי הזכרתה בעיתונים אחרים תביא לי-השתקתה וגניזתה, קטנו עורכי העיתונים באיסטרטגיית בת-היענה. לשיא הגיחוך הגיעו עורכי מעריב, שבהוראתם סרבה מחלקת המודעות של העיתון לפרסם מ"דעה של העולם הזה, על תוכן הגליון ש"הופיע בשבוע שעבר.

לא היתה לנו סיבה להתאונן על כך.

החרם שהוטל עליידי העיתונות הישראלית על הפרשה לא יכול היה להפחית מ"ערכה וחשיבותה הציבורית. היא הפכה לנושא שיהיה בכל בית בישראל, שוב, כמו בתקופה החשובה של שילטון בן-גוריון בשנות ה-50, ידעו רבבות אזרחים בישראל כי אם הם רוצים לקבל מידע בלעדי, אותו לא יוכלו לקרוא באף עיתון אחר, הם יכולים למצוא אותו בהעולם הזה.

מיסמך בעל

ערך היסטורי

מה שנראה לעורכי העיתונות הישראלית כפרשה נטולת עניין ציבורי, שיש להסתירה ולהעלימה מעיני ה"קוראים, נראה שונה לחלוטין בעיני עין תונאים מקצועיים ברחבי העולם, שאין להם התחייבויות של פחד וחשבון כלפי פרות קדושות.

כך אירע, שבשעה שקוראי העיתונות הישראלית, אליהם לא הגיעו גליונות העולם הזה, לא קיבלו דיווח על פרשת דיין ואלישבע, יכלו מיליונים רבים ב"רחבי העולם לקרוא את הסיפור המלא על כך.

העיתון הראשון שפירסם בהרחבה את הפרשה היה גדול שבועוני אירופה, ה"שטרן המערב-גרמני. בעיקבות פירסום פרשת ירמיה על דפי העולם הזה, אחרי גירושיו של משה דיין, הגיע נוסח המיכ"תבים של בן-גוריון ורות דיין בפרשה זו, שפורסמו בהעולם הזה, לידיעת עורכי ה"שטרן.

נראה היה להם שתוכן מכתבו של בן-גוריון בפרשה זו, משנת 1959, הוא בעל עניין כלל-אנושי, באשר הוא עוסק ב"הפרדה בין חייו הפרטיים של איש ציבור לבין חייו הציבוריים. זוהי בעיה הקיימת בכל מדינה בכל הזמנים. ומכתבו של בן-גוריון העוסק בה הוא לאא ספק מיסמך בעל ערך היסטורי.

על רקע זה תיכננו עורכי השטרן כתבה על גירושיו של דיין, עליה אף הודיעו בגליון השטרן מלפני שבועיים. תוך כדי הכנת כתבה זו בשטרן, אירעו שני דברים:

העולם הזה הופיע עם הידיעות הראשונות על פרשת אלישבע, ואלישבע ציינס עצמה התקשרה ישירות עם עורכי השטרן ב"המבורג, הציעה למסור להם את סיפורת האישי.

עורכי השטרן, שכבר היו באמצע הכ"נתה של הכתבה על דיין, קפצו על ה"מציאה מתוך הכרה בחשיבותה העיתונאית, שלחו לישראל כתב מיוחד שראיין את אלישבע ואמה, שוכנע באמיתות ומא"י מנות סיפורן, ושלח את הראיון לעיתון. גליון השטרן מהשבוע שעבר, ובו כתבת הענק על חיי האהבה של דיין, הופיע בשתי מהדורות. המהדורה האחת, המודפסת מוקדם יותר, מיועדת לתפוצה למי-נויים בעיקר, זוהי גם המהדורה שהוטסה השבוע בדואר-אוויר לישראל ונחטפה ב"קיוסקים. המהדורה השניה, הכילה תיקור נים ותמונות שלא היו במהדורה הראשונה. בעיקרו מאשר סיפורת האישי של אלישבע ציינס בשטרן את כל הפרטים ש"פורסמו קודם כן בהעולם הזה. אבל ה"שטרן בחר לפרסם גם אותם קטעים אינטימיים של הפרשה, שהעולם הזה סבר שאין להם שייכות להיבטים הציבוריים של הפרשה.

„טיפוסים

של פושעים"

וכך פותח „שטרן" את כתבתו, המשתרעת על 10 עמודים:

הכתובת היא תל-אביב, רחוב דיזנגוף 117. ליד קפה-הסופרים כסית מוביל מע"בר צר לכניסה האחורית. מעל לדלת יש שלט קטן: סלון ארפי. רק אחרי שניתן סימו של נקישות, שעליו הוסכם מראש עם שטרן, נפתחת הדלת בהיסוס.

מאחורי הדלת עומדת נערה ביישנית — ענינים גדולות ושחורות, ריסיים ארוך, כים, שערות שחורות האטופות בקשר, חליפה כחולה, „אנא, היכנסו" היא לוחשת בניב וינאי רך, ומסתכלת בפחד בחדר-המדרגות.

נערה נפחדת זו, שהיא כיום בת 27, אהבה במשך שנתיים בלהט את גיבור-

Der für die Sicherheit Israels verantwortliche Minister Mosche Dajan ist selbst zum Sicherheitsrisiko für sein Land geworden. Die Regierung verzieht oder vertuschte früher seine außerehelichen Amouren. Jetzt weiß sie: Der General hat vergebens versucht, eine Frau mit Geld zum Schweigen zu bringen.

Die Frau, die Mosche Dajan in der Hand hat

„Mag sein, daß ich nicht alle Gesetze respektiere. Aber habt ihr einen besseren Verteidigungsminister?"

Hatte Dajan ihr die Heirat versprochen? Elishava mit ihrer Mutter Alfreda Chisiss

אומרת: „האשה המחזיקה בידה את משה דיין" בקדמה לכתבה נאמר: „האישי האחראי על ביטחון ישראל הכניס את ארצו לסיכון בטחוני. המחשלה שיטששה בעבר את אהבותינו מחוץ לנושאינו. עכשיו היא יודעת: הגנרל ניסה לשלם כסף לאשה, בניסיון שווא להשתיקה."

עמוד הפתיחה ב"שטרן" כך נראים עמודי הפתיחה של כתבת הענק ב"שטרן" על חיי-האהבה של משה דיין. הציילומים בעמודים אלה הם צילומי "העולם הזה". הכותרת מימין

In seinem Heimatort Nabelal lernte Dajan 1935 die 19-jährige Ruth Schwartz kennen. Wenige Monate später heirateten die beiden. Sie haben zwei Söhne und eine Tochter.

In Syrien verlor Dajan 1941 durch einen Schuß ins Auge seine schwarze Augenklappe wurde zum inwärtigen Zeichen. Mit seiner Frau Ruth tanzte er nur bis Dezember 1971. Dann ließ er sich nach 36-jähriger Ehe scheiden.

Mosche Dajan liebte Ruth und Rachel, Haddasa und Elisheva ...

Im 17. Jahren ist Rachel Kabinowitz Dajans Geliebte. Als 1934 der Rechtsanwalt Kabinowitz in Jerusalem nach Haus kam, war im Kabinowitz eine Generaluniformform, er lächelte, mit dem ihm seine Frau betrog. fragte hatte ebenfalls nur einen General: Mosche Dajan.

Haddasa Yirmia war die Frau von Dajans besten Jugendfreund. Dajan vertrat den Oberleutnant und mit ihm die schönste Haddasa in seine Nähe. Nach dem Haddasa ihrem Mann die Adressen gebührend quittierte er das Dienst.

Auf dem Parcitag im «Cinecama» von Tel Aviv zeigte sich Mosche Dajan im Juli 1969 zum ersten Mal öffentlich mit der Frau, die ihn jetzt raufsteigend trug. Er hatte Elisheva Chinas und deren Mutter Alfreda zu sich in die erste Reihe. Seine Frau Ruth war auch im Saal: Sie saß drei Reihen hinter den Verliebten.

משה דיין כשהוא מוקף בכל הנשים שיחסיו עממן זכו לפירסום. משמאל לימין: משה דיין ורות; רחל כורסריבניוביץ; הדסה מור (על הסוס) ומשה דיין בחברת אלישבע צ'יוס ואמה.

..דיין אוהב את... רות ורחל, הדסה ואלישבע, אומרת כותרת שני עמודים אלה שפורסמה ב"שטרן", בהם נראו

מילה שלו היתה לי קדושה. (במהדורה השנייה מוסיף שטרן:) אליי שבע: "פעם, כשהיינו במיסעדת ירדן, הוא לווה 300 ל"י מהמנהל ונתן לו צ'ק. את חושבת שהוא יגבה את הצ'ק? הוא שאל אותי. אמרתי: למה לא? ומשה ענה: הוא יעדיף את החתימה שלי כי מזכרת."

(כאן מוסף שטרן, מפי אלישבע, על עסקי העתיקות של דיין, ועל הצורה בה הוא השתמש בחתימתו כדי למכור עתיקות בחנות משכית, שבהנהלת רות. להלן מס' פר שטרן אין קנתה אלישבע למשה מתן נות יקרות, בעוד שהוא החזיר לה רק מח' מאות. מוסיף שטרן:) היא עשתה כל מה שרצה. אולם משה לא התגרש. אלישבע: "כשדיברנו על זה, הוא אמר לי: לכי לרות ותבקשי ממנה שתסכים להתגרש. כבר סיפרתי לה את הכל עליך."

אלישבע ניסתה

להתאבד

היא טילפנתני כמה פעמים לרות. "היא היא ביקשה אותי לבוא אליה, אבל לא היה לי אומץ להלך לזה. אולם אני מאמינה שלמרות זאת היו בינינו יחסים טובים. לפעמים טילפנתני לבית דיין ורצייתי לדבר עם משה. או היא אמרה: "היום יש לו מצבירות רע. הוא לא רוצה. אל תקחי את זה ללב. תעשי כמוני, ותסיחי את דעתך. אני נמצאת עכשיו במיטבה ור מבשלת."

אלישבע מגדירה כיום את אופיו של דיין כך: "הוא אוהב להתקוטט, אין לו אמן באף אחד, והוא חושב שכל האחרים הם אפסיים."

אלישבע: "כעבור זמן-מה כבר לא הסתיר את היחסים בינינו. לא היה איכפת לו לבוא במכונית שלו לאור היום לביתו ברחוב דיונגוף, ולקחת אותי משם. הוא גם הופיע איתי בלובי של מלון דן. בעיני זה לא מצא חן, אבל הוא אמר: "מה, איכפת לי מה חושבים האנשים? הרי ממילא נתחתן באחד הימים, ורות כבר יודעת."

(להלן מספרת אלישבע על מסיבת יום-ההולדת ה-24 שלה, שלכבודה פינה דיין את המלון אוויה והקיף אותו בשומרייה ראש שלו. לדבריה, נפגשה עם דיין גם

מד מאוד אלי. הוא אמר שכבר היו לו נשים רבות, אבל אני הכי מתוקה והכי מקסימה, ואף אחת לא היתה כל-כך סכינית כמוני. הוא אמר שזומן אין לו כלום עם ידידתו הוותיקה, רחל רבינוביץ. באותו לילה איבדה אלישבע, לדבריה, את תומתה.

אבל אין לאלישבע זכרונות נעימים בלבד מתקופה ראשונה זו של אהבתם.

קאריקטורה זו של משה דיין, בה הוא

נראה כשהרטייה על עינו היא בצורת לב. היא פרי מחולו של הקאריקטוריסט הבריטי קייט וייט, ופורסמה ב"דיילי מירור" הונדוני, אחרי גירושו של דיין בחודש שעבר. עיתוני ישראל, המפרסמים כל קאריקטורה הנוגעת לישראל המתפרסמת בעיתונים זרים, לא העזו לפרסם אותה.

דיין, כך היא מספרת, היה קמצן קיצוני. הוא אמר לי שממשכורתו הממשלתית (ב) מקור: נישואיו, נשואות לו, אחרי גיכוי המיסים, רק 700 לירות, וכסף זה הולך ישר לרות. לא נשאר לי גרוש, הוא אמר. האמנתי לכל מילה שלו. כל

בעזרת הבטחת-נישואין נוקשה. אז היתה, לדבריה, בת 23 ובתולה.

בעיקבות, הפצרת אמה, שעצביה היו הרוסים לגמרי, ביטלה אלישבע את ההסכם שלה עם כתב העולם הזה. אחרי זה, כשהופיעה כנופית הבריונים שוב לפני הבית, החליטה בפעם נוספת לשבור את שתיקתה. אך היא פחדה לפנות לעיתון ישראלי.

האם, אלפרידה, טילפנה למערכת שטרן בהאמברג, והודיעה שבתה אלישבע מוכינה עכשיו לספר את סיפורה.

"לא נשאר

לי גרוש!"

כעבור יום, מסרה אלישבע בימשך ארבע שעות את סיפורה לשטרן, שהקליט את הדברים. דבריה אינם מגלים דבר על סגולותיו הצבאיות של שר-הביטחון הישראלי. אולם סיפורה של נערה צעירה זו יכול לקבל חשיבות פוליטית. (נוסף במהדורה השניה:) הסיפור מטיל אור על אופיו של האיש, שיש לו ש"אפיה להיות ראש-הממשלה, ונדמה ש"הוא מאשר את חוות-הדעת של אותם אנשי-שיצבור, הרוצים למנוע בעד דיין להיגיע לשלטון, בגלל חוסר-המעצורים ה"אנצנטרי שלו.

(כאן בא סיפור הפנייה הראשונה של אלישבע אל דיין, כפי שהופיע בעולם הזה, אין צילצלה אל דיין, אין הציע דיין מייד לבוא לחנות שלה, אין נפגשו ה"שניים במיסעדת ירדן, במהדורה השניה מוסיף שטרן, מפי אלישבע: "הוא באמת התערב וטובת אחי."

להלן מספרת אלישבע איך הזמין אותה דיין למסיבת-קוקטייל, איך התפתחה לע"ל לות לחדרו במלון דן, איך נספל אליה ואיך ברחח ממנו, ואיך נפגשו לאחר מכן כימעט בכל יום. המשכה אלישבע: "יום אחד, זה היה במלון דן, רצה לי דעת אם אני עוד בתולה. הוא שאל אותי לשכב עם האיש שאנשא לו. אני רוצה "או הוא אמר: "אגלה לך משהו. אני רוצה לשאת אותך."

"איך זה, המהית, הרי אתה נשוי עם רות. והוא השיב: ביקשתי גט מרות. גם אם לא תסכים, אני מבטיח לך שאני אע"זוב אותה ואבוא לגור איתך. הוא היה נח"ז

הבלחמה ושר-הביטחון הישראלי, משה דיין.

אליבט צ'יוס, המכונה אלישבע, מר"בילה אותנו לבית-המלאכה הקטן של הר תופרות, ומציגה לנו את אמה אלפרידה. הגברת הקשישה, שברחה ב"1938 מפני הנאצים מעיר מולדתה וינה לארץ-ישראל, יושבת שבורה ורצוצה על שרפרף, כש"ענייה אדומות.

"אנחנו פוחדות, היא אומרת. "אני פוחדת עכשיו יותר מאשר אז." במשך 11 יום נסגרה עם בתה בבית-המלאכה. לי איש לא פתחה את הדלת. הן ישנו על כסאות-נוה, ולא העזו להרים את שופרת הטלפון.

ממי היא פוחדת? "מהאנשים האלה, היא אומרת, ומספרת על "טיפוסים של פושעים" אשר מכונייתיהם, המצויינות במכשירי אלחוט, חנו במשך ימים לפני ביתם, למרות איסור התניה. "אן ספק," אומרת האשה הנפחדת, "שמשה דיין עור מד מאחורי זה." דיין — שר-הביטחון רבי-העוצמה של ישראל.

האם אלפרידה צ'יוס, ששמה הוא עכ"שיו ברשל אחרי שנישאה מחדש, מספרת בקול עייף: "בראשית ינואר בא בעלי הנה כדי לקחת אותי ואת אלישבע. אז ראנו בפעם הראשונה את הברנשים הר"אלה. כשיצאנו לרחוב, הם קפצו ממכוניר תיהם, הסתערו עלינו והקיפו אותנו. נמר לטנו למכונית של בעלי. כשהוא התחיל לנסוע, הם עקבו אחרינו, עברו על פנינו נו ודחפו אותנו למדרכה. בעלי נסע לי משרדו. הם לא נגעו בנו. הם רק רצו ל"הפחיד אותנו.

"היה לי פחד כזה מפניהם, שהחלטתי לברוח לתוך הפירסום. טילפנו לשבועון העולם הזה, שעורכו הראשי הוא חברי הכנסת אורי אבנרי, מתנגדו של דיין. ברעב חזרנו לבית-המלאכה. או התחילו קריאות-טלפון אלמוניות נוראות: "נשרוף את החנות שלך! תהיה לכן תאונת-ידר"

כים! זה היה נורא." אלישבע טילפנה להתגלות הזה, מפני ש"פורסם שם סיפור אשר "זועזע" אותה. היה כתוב שם שמשה דיין התגרש מאשתו רות, כדי לשאת לאשה את אהובתו מזה זמן רב, רחל רבינוביץ. זעמה של אלישבע היה מובן. כי — כך היא טוענת — לפני שלוש וחצי שנים פינה אותה שר-הביטחון להתמסר לו,

stern nächste woche

Die Geliebten des Generals

המודעה שפירסם ה"שטרן" לפי ני שבועיים, בה הודיע על הכתבה העומדת להתפרסם אודות אהבתו של הגנרל. בתמונה נראה דיין בתמונת עתים עם רות (למעלה), בתמונה נוספת עימה (משמאל) וכשמימין תמונתה של רחל רבינוביץ-כורם. אז טרם ידע ה"שטרן" כי גם אלישבע צ'יס תצורף לרשימה.

שהעולם הזה חשוף לכל תביעה כזו, הרי זה רק משום שאיש, כולל גיבור הפרסיות עצמן, לא טען כי אין בהם אמת. באשר לעלילה המגוחכת, כאילו אגודה סתרים חשאת במפלגת-העבודה מממנה, בעזרת מודעות של מפע"לים הסתדרותיים, את "המסע נגד דיין" — זוהי טענה נואלת מדי כדי לנסות להפריכה.

המקורות שבצירוף הנסיבות שהביאו לרצף הפירסומים על משה דיין, היא גלויה לעין. הפירסומים על הפרות החוק בעסקי העתיקות של דיין באו בעקבות הצעת תיק קון מקרית בחוק העתיקות, שהוגשה ל"כנסת לפני כחודשיים. גירושי דיין, שהסירו את הלוח מעל מסמכי פרשת ירמיה, אשר היו מונחים במערכת כעשר שנים, ודאי לא תוכננו על-ידי אותה קבוצת סתרים. גם הראיון עם רות דיין, לא היה פרי תכנון של יריבו הפוליטיים הזוממים לנגח, כטענתו.

פרשת אלישבע" הגיעה לפירסום בי יומתה הפרסית של מי שהיתה מאהבתו של שרה-הביטחון. העובדה שהיא זרה למסור את סיפורה האישי לעיתון זר, עלולה להוליד במוחם של מוכי חסביך רדיפת-דיין, את המחשבה על קשר ביני-לאומי הנרקם נגד שרה-הביטחון.

להעולם הזה אין כל עניין להתייבב בי צד זה או אחר במחלוקת הפנימית במפלגת-העבודה. תפקידו הוא לדווח על מחלוקת אלה, במידה שהן מגיעות לידי עתו ובמידת האובייקטיביות המידבית. מצידנו, פסולים אלה גם אלה, תומכי דיין ומתנגדיו, כדי להנהיג את המדינה. העולם הזה נלחם בתופעות השליליות של שלטונם בכל האמצעים הדמוקרטיים ה"עומדים לרשותו. גליונות העולם הזה של 20 השנים האחרונות, הן עדות לכך.

אבל אם הגיעה השעה לבדק-בית כללי במדינה, ולחשיפת פרשיות השחיתות לי מיניהן, אין מקום לפרות קדושות ולפולחן אישיות זו או אחרת. בואו נברר עד תום גם את אותן הפרשיות הנוגעות לשרה-הביטחון, שכה מתאמצים להעלימן מעיני הציבור.

כל אלה המגנים את הפירסומים בגלוי, תוך שהם מזדעזעים מתוכנם בהחבא, אינם גם מנסים אפילו לטעון כי אין בהם אמת. היחס הכללי שנחשף כלפי גילויים אלה הוא בערך כזה: "זה נורא! זה אינם! אבל אסור לדבר על זה! אסור לפרסם את זה!"

העולם הזה אינו מוכן לקבל גישה כזו ולהשלים עמה. כל המתפרסם בעולם הזה, כולל הגילויים והפירסומים השונים

בו הוא חוזר על תולדות חייו, לא דיווחו לקוראיהם אפילו על עצם הפירסום ב"שטרן".

ידיעות של סוכנויות זרות על הרשימה נגזזו. ידיעות של כתבי העיתונות הישראלית בחו"ל נפסלו. הארץ, למשל, הגיע לשיא חדש של אבסורד. אחרי שלא פירסם דבר וחצי דבר בדבר הגילויים על משה דיין, הבלטי במסגרת מיוחדת, כידיעה הראויה לתשומת-לב, ידיעה של כתב העיתון בשווייץ, בו הוא מוסר ש"עיתון שולי וחסר חשיבות מחזק לשווייץ. הבאזר נאכריכטן, מגנה "צייד פוליטי" על דיין.

נראה שעורכי הארץ הניחו, ובצדק, ש"קוראי הארץ קראו ממילא את הפירסומים בעולם הזה, ולכן אין צורך להסביר להם מה הם הפירסומים שכוננו על ידי הבאזר נאכריכטן "צייד פוליטי". נסיגה של העיתונות הישראלית להתיר עלם מגילוי העולם הזה, תוך תירוצי צדקנות, לא עלה בידה, על אפס ועל חמתם של עורכי העיתונים, הם נאלצו לפרסם את ספחי הפרשה בשל יוזמתם הנלהבת מדי של כמה מתומכי דיין, ש"העלו את הפרשה לדין בפורומים ציבוריים".

צביעותם של אלה המכונים "תומכי דיין", היא פרק בפני עצמו. נסיגה ל"העמיד פני קוואקים נגולים ולהזיל דמ"עות תנין על החדירה לתחום חייו ה"פרטיים של דיין, יכול לעורר רק לעג. היו אלה הם עצמם שהחדירו למדינה את סגנון הפגיעה בתחום הפרט כחלק מהמלחמה הפוליטית והמפלגתית. יצירת המופת בתחום זה, השבועון רימון, היה המצאתם הגאונית של אלה המתקראים "תומכי דיין" בשיתוף פעולה רשמי עם מנגנון-החושך.

איש

אינו מכחיש

אי-אפשר לשכוח גם את מסע הלחי"שות שהקיף את המדינה כולה, ושזכה לתואר בדיחות השטן, שנערך בעקבות נשואיו של ראש-הממשלה המנוח, לוי אשכול. היה זה מסע יזום מתחילתו ועד סופו על-ידי אנשי "תומכי דיין, שלא היססו להתבדח על חשבון חייו ה"אינטימיים של אשכול, כדי לנגחן מבחינה פוליטית.

הצביעות שבועות הקוואקים הנגזלים נוכח פירסום מודעת העולם הזה בדבר, למשל, היא שקופה מדי. איש מאלה לא טרח לפנות פה ולצפצף, כאשר פיר"סם דבר מודעת עקב של העיתונאי גיאל לביב בגנות מדיניותו הכלכלית של פנחס

בימי-משבר של מלחמת-ההתשה, דיין בא אליה במסוק באמצע ישיבת הממשלה, ו"פנע דחה גם פגישה עם הרמטכ"ל למע"נה. מוסיף שטרן):

ערב הבחירות בנובמבר 1969 היה דיין מודאג. "מה יהיה, אלישבע, אם לא יבחרו בי מחדש? שאל אותי, או יהיה לנו כסף רק בשביל לקנות אופניים!"

(ברור שאלישבע לא הבינה את העניין. מה שהדאיג את דיין היה הלחץ, שהופעל עליו על-ידי תומכיו, לפרוש ממפלגת-העבודה ולהקים שוב רשימה נפרדת. מס"תבר שדין היסס מפני שפחד שרשימה כזאת תנחול תבוסה בבחירות. זה מסביר את החלטתו להישאר במפלגת העבודה, ולהופיע ברשימה אחרי גולדה ואלון. מו"סיף שטרן):

היא לא ידעה בדיוק מדוע התקררה אהבתו לפתע באופן ניכר. האם היתה לו אשה אחרת, או שרק הסרידו אותו דאגות הבחירות? האם חשש שהפרשה תספק תחמושת למתנגדים פוליטיים?

אלישבע מעירה רק: "עכשיו היה לעי"תים קרובות מגעיל ממש בטלפון. רופאו, ה"ר"י ש.בא, אסר עליי לשבת אלכוהול, מפני שלחץ-הדם שלו היה גבוה מדי. ה"רופא גם יעץ לו, כביכול, שלא להיות עימי עוד פעמים רבות כל-כך".

מאז התחמק דיין מידידתו הצעירה, ה"נערה היתה כל כך מיואשת, שלקחה מנה גדולה מדי של כדורי-שינה. אמה גילתה בעוד מועד את נסיון-ההתאבדות. רק אז גילתה אלישבע לאמה שיש לה יחסים אינטימיים עם השר".

(להלן מספר שטרן על הודעתו הטלפו"נית של הגבר האלמוני שגילה לה שדיין עומד לנטוש אותה מייד אחרי הבחירות. כאן על הסיפור המלא על הקלטת שיחה זו, הפעלת עורך-הדין לברית העניין, וה"פגישה אצל עורך-הדין, בה השתתפו משה דיין וקצין-המיטרה שלוש. לדבריה, נ"תק דיין לאחר מכן כל מגע עימה, ובת"ר נקמה לחליה לתבוע אותו לדין על הפ"רת-הנישואין. את הכסף שתקבל הבטיחה לתרום למחנמה בטרטן. אלישבע מספרת על קבלת הסכום של 10,000 ל"י מדיין, תמורת חתימתה על מיטק"ב בו אישרה שהכסף ניתן לה תמורת טיפול רפואי בעבר ובעתיד. כששאלה את עורך-הדין מדוע זה נוסח כך, השיב לה, לדבריה: "כדי שדיין יוכל לגבות את הכסף מקו"פת המדינה".

כרוז השמצה

אנונימי

נראה כי דיין הכיר בכך שפרשת"אלישבע יכולה לסכן אותו מבחינה מדינית. אחרי שלא דיבר במשך שנתיים עם שום עיתון זר, העניק במפתיע ראיון לעיתון הכריטי אוברור. בראיון מפורט זה דיבר מייד על חייו הפרטיים, ואמר, תוך פיהלה לציבור הישראלי: "כש יש עוד אשה בחיי, אני יכול לומר של היה תוצאות שליליות. אני מוכן לכך... מת"נגדי לא יכלו לחשוף אותי מבחינה פ"ר-ליטית, לכן נאלצו לחשוף את חיי הפר-טיים, כדי לגרום לי נזק פוליטי".

(להלן הפרט שטרן את השאלות שהציג "חבר-הכנסת והעיתונאי אורי אבנרי ב"שבועון העולם הזה", לגבי השאלות ה"ציבוריות של הפרשה, מבחינת הסיכון ה"ביטחוני, ברובו כספי תקציב-הביטחון. ה"כניעה לביטחון והתרת-שלוחות במילוי התפ"קיד. מוסיף שטרן במהדורה השנייה):

חסידי דיין השיבו מייד מלחמה. בכרוז אנונימי שנפוץ בהרחבה ניסו לחסל את אבנרי על-ידי הוצאות דיבה בשאלות משי"מיות.

(בסיום הכתבה מביא שטרן את דברי רות דיין, בראיון היפה שלה בעולם הזה, על משה דיין, לכת מוסיף השבועון הגרמני את מיסמכי פרשת ירמיה, ובכללם סמכתי ירמיה ורות דיין, ומיכתבו הייס"טורי של דוד בן-גוריון. סתיים שטרן): "האיש שיש נוגע לו ביותר — דיין עצ"מו — מחווה את דעתו כך: "אולי איני איש-משפחה טוב. אולי איני מכבד את כל החוקים. אבל האם יש לכם שרה-ביטחון יותר טוב ממני?"

עד כאן סיפורו של "שטרן".

הקוואקים

הנגזלים

אף עיתון בישראל לא העז לצטט את השטרן. עיתונים, השורחים לפר"סם מודעות לקוראיהם כדי להכניס מראש לקראת ציטוט ראיון של דיין בעיתון זר,

מי תומר ב, העולם הזה?

אין דבר קל יותר מאשר להפריך את עלילת הכוזב כאילו תומכות חברות הסתדרותיות בעולם הזה על-ידי פירסום מודעות בעיתון זה. די לפתוח את ספרי החשבונות שלנו, דבר שיינתן לכל גוף שיבקש זאת, כדי להוכיח את האיוולת שבטענה זו.

החרם שהטילו בזמנו חברות הסתדרותיות על העולם הזה הוסר אחרי הבחירות האחרונות להסתדרות, כאשר הסתבר כי אלפי חברי הסתדרות תומ"כים בתנועת העולם הזה כוח-חדש, ואף העניקו לה ייצוג במוסדות הסתדרותיים. אותם מפעלים הסתדרותיים המפורסמים בעולם הזה, עושים זאת על בסיס עסקי טהור, אחרי ששוכנעו על סמך סקרים, כי קהל הקוראים הממוצע של העולם הזה — קהל בשיבת גיל של 30 שנה ומעלה עם הכנסות גבוהות מהממוצע — הוא קהל הקוראים שהם רוצים לפנות אליו.

פירסומי שיכון עובדים ובנק הפועלים בעולם הזה החלו במאי 1970, הרבה זמן לפני שחלל "הנסיון לפגוע בתדמית של דיין". מאז ועד סוף 1971, פירסמה שיכון עובדים 7 מודעות בעולם הזה, בנק הפועלים פירסם מודעה אחת לחודש, אחרי שתנועת העולם הזה פתחה חשבון בבנק הפועלים. סכום ההכנסות ממודעות שני מוסדות הסתדרותיים אלה, אינו עולה על 1% (אחוז אחד) מכלל הכנסות העולם הזה ממודעות באותה תקופה.

על עלילות שרה-הביטחון משתה דיין, הוא פתוח וחשוף לתגובה משפטית. חוק לשון הרע בישראל הוא חוק דרא"קוני. אפילו אם תוכן פירסום מסויים הוא אמת, רואה בו החוק לשון הרע, אם יש בו פגיעה בשמה הטוב של אישיות משי"פטית כלשהי ואין בפירסום עניין ציבורי. למה שמתפרסם על עמודי העולם הזה אין שום חשיבות פרלמנטרית. בכוננה תח"ר לה לא נעשה כל נסיון למתן חסינות כזו לפירסומים מאחורי חתימתו של ה"כ אורי אבנרי.

קשר בינלאומי

נגד דיין

אם לא נעשה עד כה כל נסיון למנוע פירסומים אלה בדרך משפטית, למרות

אורי אבנרי

הוסיפי קלצפת ללפתן זה....

ותקבלי קוקטייל פירות משגע.

קלצפת עושה כל דבר
לדבר טוב יותר,
יפה יותר - טעים יותר.
וזה כה קל.

- כל אשר עליך לעשות הוא:
1. לחצי הזיו למטה
  2. נערי המיכל
  3. הפכי אותו כלפי מטה
ולחצי את הפיה הצידה

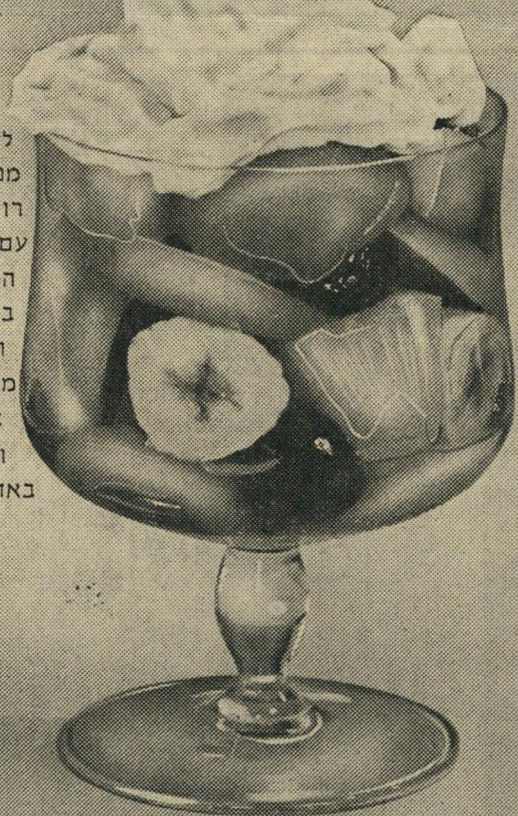
ראי !

לפניך קצפת טעימה ונהדרת.

זוהי קלצפת המוצר החדש של מחלבות יטבתה.
קלצפת הינה קצפת אמיתית. בארה"ב היא מפורסמת
בשם Reddi Wip. זהו מוצר נהדר. היא טריה תמיד
ללא הגבלה, בתנאי פשוט: שתשמרי אותה בקרור. את
מנצלת רק את הכמות לה את זקוקה בדיוק בזמן שאת
רוצה אותה, אפילו אם מתחשק לך לאכול רק תות אחד
עם קצפת. אין הדבר דומה כלל להכנת קצפת משקיות.
הכנה משקיות לעיתים קרובות אינה מצליחה, ואפילו
באם עלה הדבר בידך - עליך להשתמש בכל
הכמות שהכנת בבת אחת. קשה להאמין כי
מיכל קטן בגובה 21 ס"מ בלבד - מכיל ליטר
אחד של קצפת טריה. כן, ליטר שלם,
ובכל פעם מובטחת לך קצפת נהדרת
באחריות ללא תנאי של מחלבות יטבתה.

קלצפת - הציפוי שציפית לו

קצפת טריה ואמיתית
לציפוי בזמן ההגשה
קלצפת - מוצר איכות
של מחלבות יטבתה.

מכתבים

משתיקים את

פשעי דיין!

"העולם הזה" 1792, "פסטיבל הצביעות", על התקפת הנגד של חסידי דיין נגד גל ההאשמות שהועלו נגדו.

כל ההצגה עם ומסביב הספר הביוגרפי על משה דיין (אגב: כמה עלה הפירסום והמסיבה בהשתתפותם של הגנרלים וכל המי ומי?) באה להשתיק את האמת על פשע של הנ"ל הקשור בחפירות וסחר עתיקות.

גם המשטרה וגם היועץ המשפטי לממשלה שותפים לפשע של משה דיין מפני שהם משקרים לציבור כאילו הנ"ל לא עבר על חוקי מדינת ישראל.

במדינה תקינה לא היה משה דיין שר אחרי שערווייה כזו, אבל בישראל של מפלגת העבודה (זו), במישטר של פרשות, יכול דיין להיות חבר בממשלה. וגברת ראשיהממשלה גולדה מאיר שותקת.

אני מכרתימועצות ורואה אני שחשלי טון כאן דומה להפליא לזה שברוסיה — ישראל אינה מדינת חוק. קומץ עסקנים עושה פה כמו באחוזת פרטית שלהם וי מזלזלים בדעת הציבור.

אינג' ש. ווייסברוד, ירושלים

מכתב

לראשיהממשלה

לפני כשבועיים שלחתי מכתב אל ראש-הממשלה גולדה מאיר. תוכנו של המכתב מדבר בעד עצמו והריהו לפניכם:

כבוד ראש הממשלה, לאור הביקורת הרבה שקוראים אנו

ירמיהו ליפשיץ
דיין חייב להתפטר

בעיתונים על השר משה דיין, על הממשלה לה להטיק את המסקנות המתאימות.

לדעתי אין מקומו של שר-הביטחון בין חברי הממשלה. אין להכחיש בגדולתו של השר דיין, אבל ההיסטוריה מוכיחה כי אישיות גדולה מסוגו מביאה לא רק ניצחון ותפארת כי אם גם הרס וחורבן. איני מת-עלם מן הביטחון שגוריה אחריה כניסתו לממשלה במאי 1967 והצטרפותו לממשלה היתה אחד הגורמים לניצחון הגדול ב-מלחמת ששת הימים. אך מאידך, הביטחון בשר דיין הולך וגובר והופך להיות מוגזם. המדינה מרשה לעצמה, "בזכותו", דברים אשר לא היתה עושה לולא הוא ומי יודע לאן אנו נגררים.

אפילו הוא אינו יכול לעצור את ה-התלהבות והספונטניות בציבור שהוא עצי-מו יוצר, וזה עלול להביא לתוצאות שליליות.

כבודו של השר דיין במקומו עומד. אך עתה עליו לפנות מקומו לירוש. לפני ש-יהיה מאוחר מדי.

ירמיהו ליפשיץ, תל-אביב

אנחנו

נשתק

אתם יכולים להמשיך ולהשימץ את משה דיין בהשמצות מצוצות מהאצבע.

אתם יכולים להמשיך ולספר לנו איך וכיצד ולמה, הוא גונב עתיקות.

אתם יכולים להמשיך ולגרום למכתבי מערכת מסוג מכתבו של ישראל אלכסנדר המכנה את דיין "גשש" (גנב, שודד, שקרן).

אתם יכולים לעשות עוד המון דברים דומים ולא דומים, שכל מגמתם להשחיר את פניו של דיין.

לנו נותר רק לשתוק. כי אין לנו את העולם הזה.

אך אנו נשתוק גם ביום הבחירות. וי בשתיקה נשים את הפתק למשה דיין וי אפילו לא נעזיף מבט זלזול לפתק של מר אורי אבנרי.

השותקים והקובעים, תל-אביב

פרשת

פרופיומו

"העולם הזה" 1793, "פרשת פרופיומו ישראלית?", על פרשת אהבתם של משה דיין ואלישבע ציוס.

השתוממתי לקרוא את הכותרת הבלתי מתאימה "פרשת פרופיומו ישראלית", בי אותיות של קידוש לבנה.

זכותכם להשימץ חוזר והשמץ, אך אין מקום להשוואה ואין כל דמיון בין פרשה

נינה שמיצוב

דיין זכאי לחיים פריים

בריטית זו לבין אהבותיו של משה דיין. בנוסף לכך, לדעתי זכותו של שר-הביטחון שלנו לעשות בחייו הפרטיים כאוות נפשו וכראות עינו כמו כל אזרח מן השורה.

נינה שמיצוב, בתי-ים

לפני

ואחרי

"העולם הזה" 1792, על גי-רושיחם של רות ומשה דיין. פירסמתם בעיתונכם שלוש תמונות אשר — למיטב ידיעתי — הועתקו ללא רשותי נו מירחוננו ישראל מגזין.

לא הוזכר גם מקור תמונות אלה. מאחר ואני מניח שדבר זה נעשה בי-שגגה, אודה לכם אם תואילו לתקן את הדבר.

חנוך נגר, מנהל כללי של ישראל מגזין, תל-אביב

● התמונות עליהן מדבר הקורא חנוך נגר, לקוחות מגילון ישראל מגזין המפאר את חיי האנשים של משפחת דיין, שהופיע בשנות אחרי גירושי רות ומשה דיין.

בחירות

עכשיו

בין האלוף (מיל.) עזר וייצמן וביני היה דבר אחד משותף: בשנת 1948 שנינו יחד דרכנו על גחלים לוהטות. המצרים הפציצו את השדה בו הוא היה המפקד ואני טוראי יחד כיבינו את אחת השריפות. כל אחד עם שק רטוב ביד.

היתר כולו שונה: יחוס, מעמד, דיעות פוליטיות וכל השאר.

לאחרונה יש עוד דבר משותף בינינו: (המשך בעמוד 8)

אפנה צעירה

TREVIRA®

2000

החוטים מיוצרים ע"י גרוסלם ג'רסי בע"מ

איפור צעיר, תוסס, רענן למראה זוהר מבקר עד ערב ועד... הבקר שלאחרי

את צעירה, את תוססת,
את מתלהבת, את חולמת,
האופנה נשמעת לך והיופי בהישג ידך.
עבורך שורת תכשירי איפור
של הלנה רובינשטיין
לפנים

Silk Fashion Facial Make Up
ולעיניים

Minute Eye Make Up

המעניקים לך תוך דקה
מראה מלהיב,

שובב או רומנטי, רענן או דרמטי,
כטוב בעיניך.

דקה -

ופניך זוהרות, קורנות, מיסתוריות

דקה -

ועיניך צוחקות, נוצצות, כובשות
בעזרת שלל גוני צלליות - צהוב בננה,

ורוד שמפניה, סגול מלכותי,

כחול עמוק, טורקוז ולבן פנינה.

מוצרי

Silk Fashion Facial Make Up לפנים

ו-Minute Eye Make Up לעיניים

מוגשים לך באריזות מהודרות ומעודנות,
מעניקים לך איפור אופנתי וחסכוני.

איפור לשעות ארוכות של יופי, רוך וזוהר
שעות של שקט ורגיעה,

תשוקה וסערה

שעות בהן העולם פרוס לרגליך.

האיפור המושלם לכל דקה בחייך.

„האיפור הראשון שלי“ - לבנות הנעורים ינתן חינם יעוץ איפור

מיוחד בתכשירים החדשים, בימי שלישי בחודש פברואר

(1.2 - 8.2 - 15.2 - 22.2) בין השעות 6.00-3.30 אחה"צ

במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94, ת"א

Minute Eye Make-up
Silk Fashion Facial Make-up
Helena Rubinstein

חריפאי, אלה עקב השמצתה אותו עצמו. עד כמה שזכור לי העירה הגברת בושס אודות מר בן-אמוץ בתוכנית לא הכל עובר כי מעבריו הם על רמה בינונית וכי עורכי התוכנית היו מטיבים בכחרם באנשים מוכשרים יותר ממנו.

ולמר בן-אמוץ עצמו, עצה ידידותית: שישמור היטב על האיזור הרגיש שלו משום שהוא מקים לו „אוהדים“ בקצב רצחני.

מיה בן-ענת, תל-אביב

טיפול

פסיכולוגי

„העולם הזה“ 1786, „אני זכאי לאהבה פרטית“, עדותה של ה- פסיכולוגית הראשית של בית החולים על-שם אברבנאל, יהודית שפיץ, במסגרת של הפסיכולוג נתן רוניק שהואשם במעשה מגונה. לדברי הכתבה אמרה העדה כי היא משתתפת בעצמה בטיפול קבוצתי שהתקיים בבית-צינוניאמריקה ושבו יש סימני גים של מין קבוצתי.

האמת היא שגב' שפיץ אמרה שהשתתפה כמשקיפה בהופעה פומבית בנוכחות 250 איש בהנהלת ד"ר שוץ. היא הוסיפה שאינה רואה בזה שום צורה של טיפול פסיכולוגי.

הדברים הבלתי נכונים שנכתבו ופורסמו כנראה מתוך אי-הבנה גרמו למרשתי אי-נעימות וגם עוול בעוסקים בשיטת ד"ר שוץ שאין בה כל סממנים של מין קבוצתי תי או אחר.

עו"ד ראובן ריטרמן, תל-אביב

● חבל שהקוראה יהודית שפיץ לא ציינה את העובדות הנ"ל בשיחתה עם כתב העולם הזה.

כרטיס

לחתעשרות מהירה

בעיצומן של פרשיות השחיתות האחרונות במשרדי הממשלה, הופתעתי לשמוע במהדורת החדשות של השעה 20.00 ב- תאריך 30.12.71 על זכיון ליבוא והפצת שבועונים המודפסים בארצות-ערב, אשר הוענק על-ידי משרד הביטחון לבעל העיתון אל-קודס בירושלם.

שלדן

זכיון שכזה מטעם הדברים שווה בוודאי הון. האין זה מזור שמשרד ממשלתי יעניק סתם-כך כרטיס להתעשרות מהירה למי שנראה לו, או שיש לאחראי לכך טעמים משלו. ואם יש, הייתי רוצה לדעת מה הם? יצחק שלדן, חיפה

טעות

לעולם צודקת

מה דעתכם על המודעה שהופיעה במדור שידוכים של ידיעות אחרונות? אם זה לא

מתאים למדור טעות לעולם צודקת, אז מה כן?

ז. שחורי, תל-אביב

● המודעה של האבר בלונדי המחפש ידידות דיסקרטית — ראה גלוסה.

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצופים תמיד נות למכתביהם.

(המשך מעמוד 6)

הצעתו על הכרזה בעריכת בחירות עכ"ש. אם לא עכשיו אימתי הזמן המתאים שהעם יגיד את דברו בכל העניינים שעל סדר היום?

ריאון רמר, חיפה

יובל נאמן

לא „חסיד שוטה“

„העולם הזה“ 1793, „הממשלה — מה ירצה העם?“ על הופעתו של פרופסור יובל נאמן במסיגרת „פסטיבל הצביעות“ לדין. אין ליונה מנופול על פיקחות ואין לגן מנופול על סיכלות.

בשני המחנות, זה של שוחרי-הסיפוח וזה של שוחרי-שלום מצויים שוטים, כפי שמצויים גם אנשים נבונים ואפילו מברייקים. המסורת של העולם הזה, בחלקה פוליטי של העיתון, היתה תמיד להקפיד על ניתוח ענייני, ולהישמר מפני גלישה לגידופים אישיים או הטחת עלבונות כלפי יריבים פוליטיים.

מבחינה זו נכשל סופרכם, האחראי לי-מדור בנדינה בגליון של לפני שבועיים.

סגד

כאשר כינה את יובל נאמן „חסיד שוטה“ של דיין, ובכך חשף לביקורת את חזקתו שלו עצמו ופגע בכוח השיכנוע של דבריו.

פרופסור נאמן ניחן באחד המוחות המבריקים של דור רגו, ואם מוזמן הרקורא להכריע בסוגייה פוליטית על יסוד כושרם השכיח

לי של הצדדים היריבים, חוששני כי יזו של סופרכם, ככל שהוא אלמוני, תהיה על התחונה.

לגופו של עניין, מי שמכיר את ההיסטוריה של הוויכוח הציבורי המפלג את העם מאז מלחמת ששת הימים יודע כי אין שחר לטענה שפרופסור נאמן הפך להיות „חסיד שוטה“ או אפילו „חסיד“ סתם של מאן-דהוא. אם לשאול מושגים מעולם ה- חסידות הרי הוא דווקא ה-רבי.

ימים מעטים לאחר תום מלחמת ששת הימים נתפרסם במערב מאמרו של פרופ' נאמן שבו הניח את היסודות לאידיאולוגיה של שוחרי-הסיפוח. מאז ועד היום לא הצליח איש מאנשי ארץ ישראל השלילה הקולניים להוסיף נימוק בעל ערך שלשה או לשפר או אפילו להשתוות למה שכבר נאמר באותו מאמר, אשר נשאר עד היום להיות ההרצאה המלאה והמבריקה על תורת-הסיפוח שנתפרסמה אי-פעם. יריבים כאלה, מוטב קודם כל להעריכם. למען העניין שאתם נאבקים עליו, וכדי לא להקשות על מלאכת ההסברה החשובה של שוחרי שלום בקמפוסים, מן הראוי שהמערכת תנצל על פליטת קולמוס ואמלה זו.

שמואל סגד, רמת-גן

חיים צנועים

אני מציע להעמיד לבדיקה גינקו-לוגית את כל הבחורות המבקשות שיחרור מהצבא מטעמי דת; יש להניח שחלק ניכר מהן יוותרו על בקשותיהן כדי לא לגלות ברבים את אורח חייהן ה„צנועי“.

א. סרמן, חיפה

מכות

מתחת להגורה

„העולם הזה“ 1792, „גיבזות לבית בושס“, הנהלת חשבונות של דן בן-אמוץ עם הדה בושס.

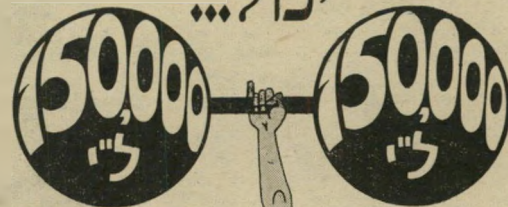
אם דן בן-אמוץ מתעב מכות מתחת-להגורה אוי ימנע מלתת אותן בעצמו, שכן אין שום קשר בין המראה של הגברת הדה בושס לבין טיב כתבותיה. מלבד זאת אני סבורה כי בן-אמוץ „עלה“ עליה הפעם לא בגלל כאבו על עדותיה של בושס על השחקנית והרידה

חדש בישראל! הופיע

המגזין היחידי לגבר המכיל פרשיות מדהימות וסוערות של אונס! שוד! רצח! אלימות! הלקוחות מתיקים פליליים אמיתיים של משטרת העולם וישראל! ... הפצה: גו בע"מ

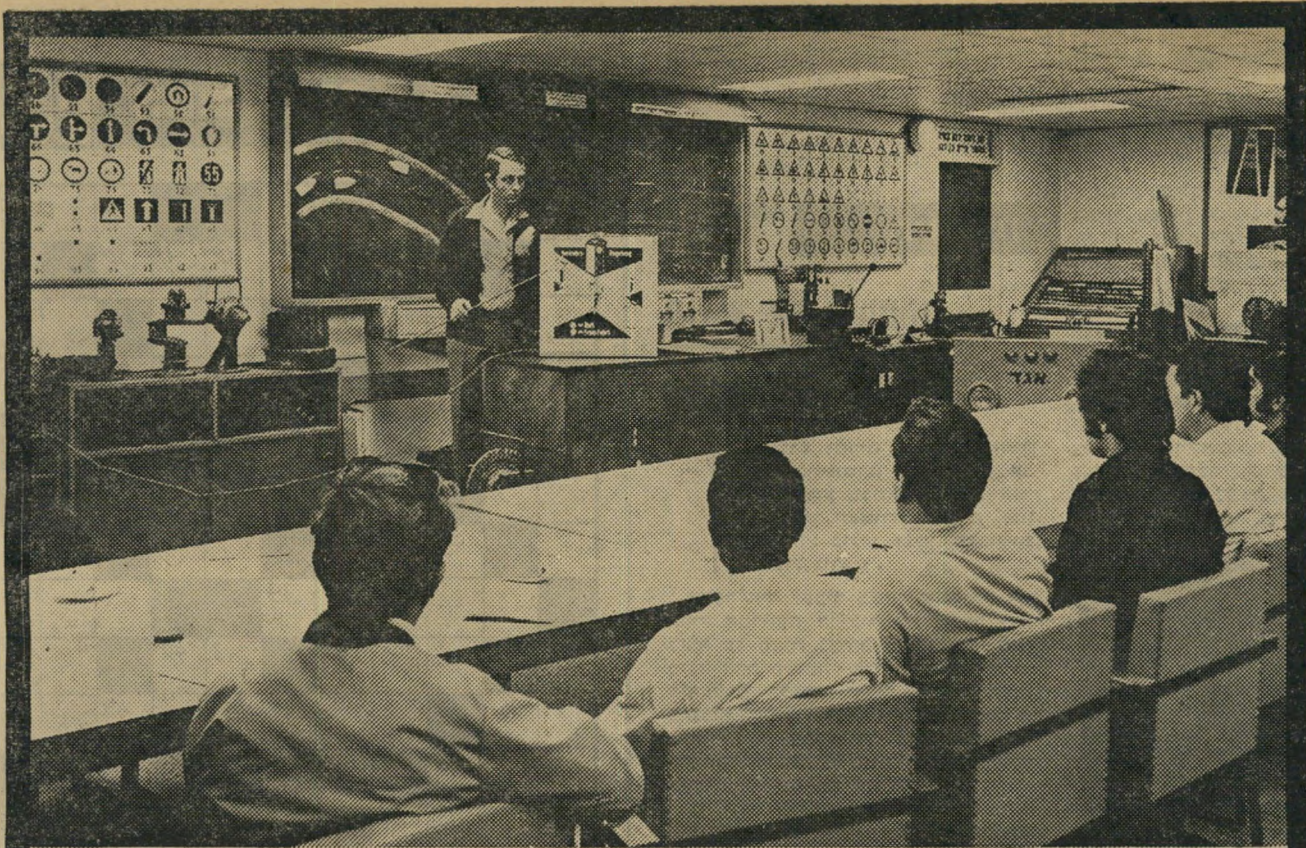
גם אתה יכול...

גם אתה יכול לזכות בפרסים לפי התכנית החדשה של מפעל הפיס. מעתה הפרס הראשון $2 \times 150,000$ ליי כ"א ס"ה זכיות בכל שבוע $1,920,250$ לחי. מחיר הכרטיס - 4 ל"י

בכל יום חמישי הגרלה

דחך

בטיחות צריכה שינון !

אין אנו סומכים רק על חוש האחריות של חברינו, אף כי הוא מפותח מאד. אנו משננים להם חזור ושנו כללי בטיחות ואדיבות בכביש.

מבצעי בטיחות, ימי עיון בנושאי בטיחות וכן מפגשים להעמקת תודעת הבטיחות ומעקב מתמיד אחר בטיחות הנסיעה הם פעולה קבועה ונמשכת ב"אגד".

אנו שואפים למינימום תאונות ואיננו מסתפקים בהישג הסטטיסטי, שהנסיעה באוטובוס בטוחה פי 20 מנסיעה בכל כלי רכב מנועי אחר.

זהו אגד

הטכניון-מכון טכנולוגי לישראל

מודיע על

הרשמת מועמדים לסמסטר חורף תשל"ג

(אוקטובר - ינואר 1972/3)

לביה"ס לרפואה ע"ש אבא חושי

לשם סידור ההרשמה יש לפנות, החל מיום א', י"ד בשבט 30.1.72, למשרד רישום מועמדים בחיפה, קרית התכניון, בנין אולמן, חדר 417.

טפסי בקשה ופרטים כלליים, אפשר לקבל בכתובת הנ"ל, החל מיום א', ז' בשבט 23.1.72. לקבלת מידע ובקשות לטפסי הרשמה, ניתן לפנות בדואר או טלפונית למספר 235109 חיפה.

לתשומת לב המועמדים

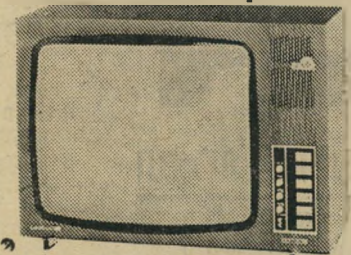
ההרשמה לסמסטר חורף תשל"ג אוקטובר 1972 תסתיים ביום ר', כ' סיון 2.6.72.

בחינות המיון לסמסטר חורף תשל"ג יקוימו בתאריכים 1, 2, 3, באוגוסט, 1972.

לבחירתכם!

מבחר דגמי
טלוויזיה
אמקול

עם מסך ברוחב 24" ו-20"
מבחר צבעים
מותאם לקליטת U.H.F ו-V.H.F

לי תמכורק
אמקול

יתרון חשוב: שרות
אמפא

רון "הבימה", האולם הקטן. ביי מוני מישא אשורוב, תפאורה: יוסף קרל. תלבושות: גדעון אוברונו.

הגורל הולך ל"הבימה" וצוחק: האולם הגדול ממשיך להציג תערוכות כמו מישה חק החלומות ולהעלות מישהקייטורים כמו הורדוס ומרים (הנ"ל), ואילו האולם הקטן מצליח להביא תיאטרון כן לפי תורת ההסתפקות-במועט.

לכן, דומה וגדלה האקטואליות שבלי העצמאות של מר ישראל שפי, והאשמה שהוא מטית בפני ישראל המיתברגנת: כולם חולמים על רוטשילד, על קניות ב" לונדון, על שברולט לבעל ופיאט לאשה, וכשמגיע ליל-העצמאות לבית הישראלי הממוצע מיסתבר שלא כל הנוצץ זהב הוא, שהעמדת-פנים כבשה את מקום השימחה האמיתית ושמיספר הרגעים הכנים בחייו

הבו לי ארבעים חוריישבינים, ואני מרכיב לכם אקדמיה!" דברי גורג' קל' מנסו על האקדמיה הצרפתית.

תיאטרון

חוציא את השמקר -

החשמונאים רותחים

"הורדוס ומרים", מאת פרידריך הבל, בתיאטרון "הבימה". עב" רית: יעקב שבתאי, בימוי: אנו' שמינסקי. תפאורה: אריה נבון. מוסיקה: פולדי שצמן. תלבושות: אנטול גורביץ'.

אפשר היה לעבור בשתיקה, ולומר אמן אחרי המריחות הביקורתיות שכבר יצאו לאור על הצגת בכורה זו בהבימה, לולא סיבה אחת פשוטה: הידיעה המפתידה ש- התיאטרון הלאומי יצליח בוודאי לפתות מחנכים, שיקחו את תלמידי בתי-הספר ל- שיעורי-חובה בתיאטרון, ויראו להם את "המחזה החינוכי על הנושא היהודי, הקלוח הישר מתולדות עם ישראל".

כך יגדל עוד דור של שונאי תיאטרון. כי מה שנועד להיות טרגדיה של מלך אוהב ובלתי-אהוב על עמו, ומלכה אוהבה על עמו ואוהבה יותר מדי עליידי המלך, ואם תוקפנית ואחות קנאית ושלל דמויות מישניות, חלוקות ביניהן ובינן לבין עצמן, הפך מייד עם עלות המסך לפאנטאזיה מיוזרנית רעשנית נוסח שירת המדבר.

על רקע תפאורה, הגראית כאילו צולמה באלוזיר, עם תלבושות של דרוס-תימן ועם טלאי פרוות אסקימוטיות ותכשיטים מ- אוהלי קידר וקספים בסיגנון ה"פלאטי פוס" של המאה ה-20, עם צעקות וסיל- סולי גידופים בנוסח כיכר השוק המרכזי, זית, שאולי באוזני הבמאי-האורח נשמעו כקריאות קנאיות של בית החשמונאים.

פינקלשטיין וורשביאק לתלמידים! חס וחלילה!

נגווה כל תקווה לראות טרגדיה של אשה הנלחמת על כבודה האנושי, ושל מלך הנקרע בין תאוות-בשרים ושילטון. כואב הלב על שחקנים כמו לבנה פיני קלשטיין או מיכאל ורשביאק, הנאבקים בכל כוחותיהם כדי להציל משהו מן הי חורבן. כואב הלב גם על הממון הרב שי חלק לטמיון, על תפאורות ותלבושות, אבל לוח אולי יש עוד פתרון: להוסיף כמה זמירות מעינבל, ולמכור הכל לטלוויזיות זרות, כמסכת אכזונית מה"מידל איסט".

אורסון וולס, אחרי ביקור בארץ ה" ספאגטי": "איטליה ארץ עם 55 מיליון שח קנים, והנוראים ביותר נמצאים על הבימה".

כטיש על הראש

ואו עצוב על הלב

"ליל העצמאות של מר ישראל שפי" מאת אברהם רו בתיאטר-

8	7	6	5	4	3	2	1
		13		12	11	10	9
	18		17		16		15
		22		21		20	
		27		26	25		24
	33		32		31	30	
		37		36		35	
				39			38
45			44		43	42	
	51			50		49	
		56		55		54	
			62		61	60	59
				65		64	
			69		68		67
							70
				71			

את סיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תליאביב, ולציין על גבי המעטפה: "חשבון 1795". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

באוזן:

רה, (66 ענף, 67 אבי משה, 69 סימן, אות, 70 אדנות, 71 קיבוץ בצפון הארץ.

מאונך:

(1 מחוז באנגליה, 2 משחק קלפים, 3 פסיבי, 4 מקום נישא, 5 עיתון נפוץ בבריטניה, 6 רע, 7 חיה טרפת, 8 היא ניראמסטרדם, 11 עסקן הסתדרותי, 12 נוול לכתובה, 15 מחבר אופרות איטלקי, 18 כלי בית, 20 יסוד מתכתי, 21 דרגה בצ"ל, 24 דברי הימים, 26 שילומים, 29 תרגול בצעירותו, 30 מוז, תבן, 31 רטוב, 32 דברי שבח ותודה לאדני, 34 מדרגה של סולם, 37 כתובת, 40 כובש יווני גדול, 42 בתוכו, 43 נכרי, 45 קיסר חבשי בתקופת המלכה ויקטוריה, 47 ישן, 49 מספלי ישראלי לייצור כלי כסף, 50 חסר יד, 51 מלת תנאי, 53 אציל צרפתי שהצטרף למהפכנים, 56 מצורות ההתישבות החקלאית בארץ, 58 דיקטטור, 60 בא אחרי הברק, 61 קומפטר זיטור גרמני, 62 קרע, שיסע, 67 זמן, 68 נפטר.

(1 אמו של המלך אדיפוס, 5 אביר קשור לחג החנוכה, 9 עיר כהנים, 10 חודש קדוש לאיסלם, 13 מתגורר, 14 מעצמה, 16 דורון, 17 איש רוח צרפתי, ממחברי האנציקלופדיה הצרפתית 1713-1784, 19 אקט כלכלי, אסור לפי החוק, 20 יסוד, 22 בירה אסיאתית, 23 מנהיג נערץ בתקופת קום המדינה, 24 מנהיג ציוני, 25 מסתן, 27 שבט אינדיאני, ש- הורשד כמעט כולו בידי המתיישבים ה- אמריקאים, 28 מכינויי האלהים, 29 מר- אה, 33 סופו של שטר, 34 עונש, תוכחה (לפי שמות, ז', ד'), 35 אומר, 36 תענית, 38 ישראלי שנרצח בתורכיה, 39 בשורה, פרסום, 41 עם הארץ, 42 עוף טרף, 44 תירוש, 46 שווה לשנת לילה, 48 מענפי הרפואה, 51 יבשה מוקפת מים, 52 מטע ענבים, 54 בת קול, 55 נוול בגוף, 56 מזון מופרש דרך הפה, 57 קבוע, שיש בו סדר קיים, 59 נגב, 62 תנועה להתישבות בארץ, 63 אבי הצייר דים, 64 ענן, 65 פעולת הבורסקי, הכש-

אשרוב ותלמידה

תלמידות? בין טוכות לפסח

הולך וקטן, ובה בשעה מתרחקים ממנו אהבת ישראל ואהבת המולדת והופכים ל- מושגים ריקים מתוכן בכל רגע שהאוזן אינה צמודה להודעות דוברי-צה"ל.

ולכן, הברכה העיקרית שאפשר לראות בליל העצמאות העצוב של אברהם רו המנוח, היא הכנות. כנות שבכתיבה, כנות שבבימוי, במישחק, ואפילו בתפאורה ובתלבושות. אף אחד מן השותפים לא ניסה להעמיד פנים או להזהים. אתה מא- מין לליא קניג, האם הישראלית הממור- צעת כשהיא מגיבה על פטישי יום-העצ- מאות בכך שנידמה לה שזה הרעש שהסיל את חומות יריחו; אתה מאמין למישה אשרוב, המורה הישראלי הממוצע היוצא מעורו כשתלמידתו המיסכנה כותבת ב- בחינה ש-בסוכות יושבים שיבוע ימים עם חרמיל על הגב ומקל ביד, מוכנים לצאת לדרך. גם דודו ירדני ובלהה מס כנציגי ישראל הצעירה משכנעים אותך כי אכן יש כאן משהו מאותו אוויר מחניק של תל- אביב ממוסחרת שהמסורת היא כשפה סיר- נית באוזני צעיריה, כשם שתאוות-החיים הפשוטות הם כאותה סיניית עצמה באוזני היריהם.

תקליטים

חכילות בשמות

"שירי אמונה והשראה" - מק- חלת רוברט שו עם תזמורת ועו- גב, תזמורים: רוברט ראסל בנט, אר.סי.אי, 2760

אוהבי בטהובן, בביצוע מנטובאני, וואג- (המשך בעמוד 12)

חשבון 1795

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|} \hline \square \\ \hline \end{array}$$

את התשובות יש לשלוח עלי-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין עלי-גבי הגלויה: "חשבון 1795". הפתרון צריך להכיל את כל התרגילים במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון - 2.2.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

אנשים

■ פיתרון מבריק לבעיות הדיור למשפחות מרובות ילדים העלה שרה-שיכון זאב שרף. כאשר גשאל בעת דיון ש- נערך בנושא בעיות העוני ו- הדרכים לפתרונן, עליידי המור שבניק חביב שרף, הי- כן יש, בדירה מסויימת בה ביקרו, מקום לשמונה מיטות? השיב השר: "שיישנו בקומר- תיים."

■ רוז הלפרין, מי ש- היתה מנהיגת הרטה ודמות מרכזית במחנה הציוני, נהגת לחבוש תמיד כובע-ענק, הי- שבוע הופיעה במינון הכנסת, כשלאשה כובע עגול שחור, שדמה לכובע איש-חלל. אחד מראשי המערך ליגלג ברומזו לעובדה שהלפרין כבר אינה שולטת בהדסה: "האם הכובע הזה אינו גדול בגיל הראשי?"

■ בהופיעו בכנסת אחרי שובו מביקורו הסוער בברי- טניה, נתקבל מנחם בגין בר- ברכות רבות. אחד הח"כים שאל אותו: "האם זה נכון ש- הליברלים דורשים, לפי הסכם גח"ל, שגם יוסף ספיר יזומן לבריטניה ושיאיימו עליו שם בהנחת פצצה?"

■ הפרופסור שמואל הוי- גו ברגמן גילה השבוע, בי- תוכנית גלי צה"ל, אחד מעיר, כי הסופר פרנץ קפקא היה בעצם עורך-דין. זאת אחרי ששינה את דעתו שלוש פע- מים ועבר מלימודי פילוסופיה לכימיה ומכימיה למשפטים. ברגמן, שהיה מיווד עם קפקא בצעירותו, סיפר, בתוכנית של אריה ארד ואברהם רביד, כי קפקא היה ילד מאוד תמים, חכם, סקרן ותלמיד ממוצע. כשסיימו השניים את בית-הס- פו התכונן והלכו לאוניברסי- טה, נרשם ברגמן לחוג למש- פטים וקפקא לחוג לפילוסופיה. כששינה ברגמן דעתו ועבר ל- לימודי כימיה, החל גם קפקא

יגאל אלון

מתפנה פעם בשבוע לפחות מעיסוקיו הרגילים, מגיע ל"מכון וינגייט", מחליף בגדיו בתלבושת ספורט ומתחיל בתרגילים בניצוחו של אל"מ (מיל), משה (מוסה) זוהר, מי שהיה האחראי על החינוך הגופני בפלמ"ח והממונה כיום על הוראת הגדנ"ע במשרד החינוך והתרבות. בתחילת האימון צועדים השניים בפסיעות מהירות, ממשי- כים בריצה במסלול של שלושה קילומטרים, מבצעים תרגילים בעזרת מקלות וחוזרים בריצה לנקודת המוצא. החלק המסיים של תרגילי הכושר הם תרגילי חילוץ עצמות והרפית שרירים, כיפוי גב, ניתורים במקום, משיכת כתפיים, טיפול בכדור-כובד ולבסוף, עמידה על הראש.

שית בחוג לתיאטרון באוני- ברסיטת תל-אביב, בבימויו של דן רונן, רגשו הרחות. בי- דיון שהונחה עליידי יוסי יזרעאלי, הוטחו האשמות נגד דן רונן והוויכוח עבר למי- שור אישי כאשר ראש החוג הפרופסור משה לזר התבטא בחריפות על אופן הבימוי ו- ההצגה כולה. כשניתנה רשות הדיבור לאחד ממשתתפי הה- צגה, הוא סיפר כי באחת הח- זרות נכח פרופסור לזר במשך כל החזרה ולא הקדיש תשור- מת-לב למתרחש על הבמה. העיר על כך לזר: "לא זו בל- בד שהקדשתי תשומת-לב ל- מתרחש על הבמה, אלא שאני יכול לספר על שינויים שנע- רו כו מאז החזרה." השיב לו הי- במאי: לא מיניה ולא מקצתיה. אף שינוי לא נערך." מילמל הפרופסור הצעיר לקול צחוקם של הנוכחים: "טוב, אז באמת הפכתי להיות בגיל צעיר פרו- פסור מפור."

■ מצלמת הטלוויזיה היא העד החיוני ביותר להחלטתו של השופט אהרון שושני שגרמה לפיצוץ המישחק הא- חרון בין מכבי תל-אביב ובני- יהודה. המצלמה הראתה בני- רור כיצד הרים שחקן בני- יהודה ישראל חנין רגל, גבוה מעל המתר, בטרם הבי- קיע את השער שנפסל, דבר הנחשב לעבירה חוקית וברורה.

■ השחקנית-זמרת הישרי- אלית דליה לביא הרחיבה בזמן האחרון כסף רב מתקלי- טים שהוציאה בגרמניה. היא העבירה חלק מהכסף לבני- טניה, שם היא מתכננת לפי- תוח בסוף חודש פברואר, בי- מנצ'סטר, דיסקוטק משלה.

■ בעיתון העיתונאים על הנושא פורנוגרפיה, ארוטיקה ועירום בתיאטרון הישראלי, בי- השתתפותם של המרצה לסוצי- יולוגיה של התיאטרון אורי רפ, המרצה לדרמה אברהם עזי, המנהל האמנותי של הי- בימה שמעון פינקל ומבקר התיאטרון של הצופה ד"ר אמיר פוירשטיין, יצא הי- אחרון בתקיפות נגד הארו- טיקה בתיאטרון: "זה נורא! צריך להשתמש באמצעי כפייה נגד הפורנוגרפיה! לאן הגיע התיאטרון הישראלי? אמר פוירשטיין והמשיך: "אני לא אסלה לעולם להבימה על ש- העלתה את ההצגה אירמה לה- דוס. אני ראתי את אירמה בקולנוע..." שיסע אותו שמעון פינקל: "בכל זאת הלכת לר- אות את הסרט למרות שידעת את תוכנו." כי אני אוהב את שירלי מקלרין" השיב מבי- קר הצופה.

■ מתנדויו של ד"ר אמיל פוירשטיין בוויכוח, אורי רפ ואברהם עזי, ניסו לשכנע את הקהל כי מתפקידו של התי- אטרון הוא לשבור מוסכמות חברתיות. אמר רפ: "זה תפי- קידו של התיאטרון ולא צריך להתעלם מן העובדה שהעולב עכשיו הוא חרא!" השיב פו- ירשטיין: "זה לא נכון. אני לא מרגיש שהעולם חרא. אנח- נו באנו לכאן כדי לבנות או- הארץ. וזה בדיוק ההיפך מ- חרא." התערב צופה קשיש בצעק ישב בשורה השנייה בצעק לעבר רפ ועזי: "ישראל היא לא חרא! רק שניכם חרא!"

■ ראיון שהעניק בשבוע שעבר כוכב הטלוויזיה רוג'ר (המלאך) מור לטלוויזיה הי- בריטית, עורר סערה בברי- טניה. בין השאר אמר מור: "אני נגד עירום על הבמה. אני מס- תובב עירום בבית כל הזמן ו- הילדים שלי רואים אותי עירום. אך לא הייתי רוצה שיראו או- תי כך על הבמה. בכלל, עירום על הבמה איננו בהכרח זוהר. אשה בשימלה של דיוך נראית הרבה יותר טוב מאשר בלי שימלה. כמובן שאין מדברים על נערות בנות 18, הנראות טוב עם או בלי בגדים." בי- עיקבות דבריו של הכוכב כי- קשר לילדיו, הגיעו גל מכתבי מחאה לעיתונים הבריטיים.

■ הצלם-זמר איתן הדך האשים השבוע את מפיק הי- טלוויזיה דדי גולדשטיין ו- את חברת גל כחול בגניבה אר- מנותית. בתביעה שהגיש ל- בית-המשפט, טוען הדך כי הוא הפיק, ביים וצילם סרט על העלייה של קבוצת הכדורגל מכבי יפו ליגה הלאומית. איתן הדך טוען כי הגנת בעים לקחו העתק-עבודה של הסרט הלא-גמור מהמוכירות של מכבי יפו ועשו ממנו העתק בלי רשות וכבר הוקרנו בטל- וויזיה ארבע דקות מתוך הסרט בן 40 הדקות. "הייתי יכול למכור את הסרט ב-40 אלף לירות", טען הדך, "אבל עכ- שיו, אחרי ששודרו ארבע דקות, לא יקנו אותו ממני."

■ בדיון שהתקיים אחרי הצגת וויצק של המחזאי הגר- מני ג'ורג' ביכנר, שהועלה עליידי תלמידי השנה השלי-

עורך-דין. פרופסור ברגמן עצי- מו סיים את לימודי הכימיה. עבר לפסיקה ומתמטיקה ובי- סופו של דבר הושפע מקפקא ועבר לפילוסופיה.

■ הזמר הישראלי דני ליטאני, המופיע בהצגת איש חסיד היה בכרודוויי, התיידד בעת שהותו עם זמר הפופ האמריקאי המפורסם בוב די- לן, שאף הציע לליטאני להי- פיק תקליט משיריו. יום אחד, כאשר טיילו השניים בגריניץ- וילג, אזור ההיפיס של ניו- יורק, אמר דילן לליטאני: "אתה רואה, זה איזור שעוד אפשר להסתובב בו בלילה בי- ניויורק בלי לחשוש." איך שהוא גומר להגיד את זה, נשמעת שריקה של צופרים ו- לידם נעצרות מכוניות המשטר- רה. במרכז הכביש, בדיוק מור- לם, היתה מונחת גוויה של אדם שנרצח כמה דקות קודם לכן. "אתה רואה?" אמר ליטאני לדילן והם המשיכו ללכת.

■ אגב, דילן מתכוונן לצאת בהתקפת-נגד נגד אופנת שיי- בוב הופעות באוניברסיטאות ארצות-הברית בתוכנית של שיי- רים חסידיים באיריש. מצפים שבעיקבות הופולאריות הגי- דולה של דילן, נכונה עתה ל- ישו תחרות קשה עם החסיי- דות. דילן עצמו נתפס לשיגעון האחרון ההולך עתה בארצות- הברית: הסרטת סרטי קולנוע שפיתוחם נעשה בשיטה מיר- חדת תוך דקות מספר. הוא נר- הג לצלם כל מי שהוא מקבל לשיחה, מבלי שאיש שיחו יר- גיש בכך, ולהקרין בפניו את הסרט שצולם לפני שזה עזוב אותו.

איריס דוידסון מלכת המים 1971, מאופרת לפי הגישה החדשנית של "הלה רו" בינשטיין, הנקרא "כטוב בעינייך", הכולל איפור הפנים והעיניים.

סיקורת

(המשך מעמוד 10)

נר בביצוע קוסטלניץ, ילקקו אצבעותיהם למשמע תקליט זה, שהוטיע כבר לפני מיספר שנים באמריקה.

בעזרת תזמור שמנוני וחד-גוני, מצליח רוברט שו לטשטש את כל ההבדלים הי אפשריים שבין מלחינים שונים ומשור נים באופיים, כמו שוברט ובאך, גונו ו סאליבן.

שו טבל כל קטע וקטע שבתקליט זה בים של שמנת סמיכה, והתוצאה היא צליל שמנוני ורך ושמימי, בערך מן הסוג ההולם סצינות של התייחדות עם אלוהים בסרט-פאר הוליבודיים. אמנם שו הוא מן המנצחים הגדולים בעולם למק הלוח, ומבחינה טכנית אי-אפשר שלא להתפעל מן העוגב האנושי עליו הוא מנצח. השאלה היא רק — מה העוגב הי אנושי הזה מנגן?

וכאשר "כל נדרי" נשמע כמו חיקוי לקנטטה נוצרית, ואילו קנטטה נוצרית של באך נשמעת כמו סיום מערכה אצל ריצ'ארד רוג'רס זה מתקבל כמו דגימלוח ועוגת תות-ישידה מתובלים בקטשופ.

הצלחה בתיאטרון הצרפתי: מחזה בשם הנצחיות, מאת פיאר בורג'אד. הנושא: חמש יצאניות משוחזרות בעירנות בין לקוח אחד לשני. מקום ההתרחשות: בית-זונות. תלבושות: אין. כל החמש בבגדי-עבודה, כלומר ערומות.

מתי זה יהיה בהבימה?

בבקשה לסגור את הדלת

THE DOORS —
L. A. WOMAN
(הדלתות)
אלקטרה 42090

בלי אמצעי-העזר האלקטרוניים מחוץ ללי-ההדים, עם זמר קצת יותר נמרץ, ועם נגנים קצת יותר שחומים בעורם ושופים בנישמתם, אפשר ותקליט זה היה מתקבל כמוצר סימפטי נוסף בשדה ה"ריתם אנד בלוז", מוסיקת הקצב בה מתמחים הכושים באמריקה. השאלות מן הסיגנונות הכמעט-נשכחים, כמו זה של פסס (רוכבים על הסערה) דומיניו או בלוז

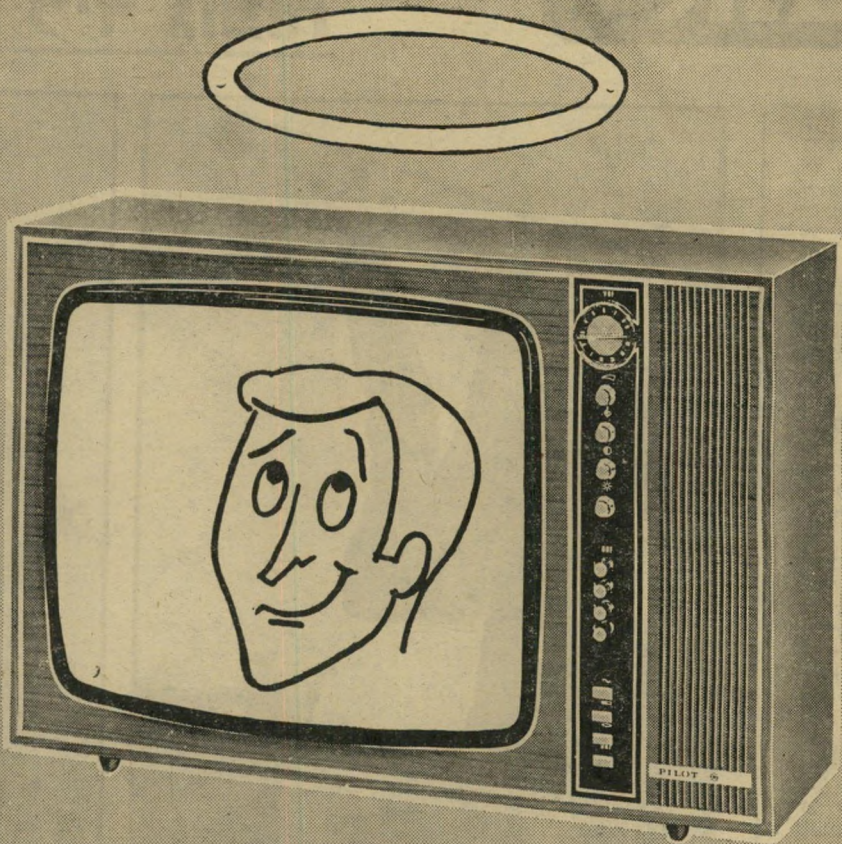
ג'ים מוריסון
מנוח וגם נינוח

כמעט-מסורתי (BEEN DOWN SO LONG) הן, בעצם, המכתיבות את רוח התקליט כולו, והמוצלח שבין כל המידי-גמים הוא באורך של כמעט שמונה דקות, ונושא את שם התקליט: אשת לוס אנג'לוס.

חבל רק שג'ים מוריסון המנוח נשמע: כאן כבר נינוח וחבריו מספקים לו רקע קצבי מתאים, אבל לא מסרף במיוחד. בקיצור, ל"דלתות" היו ימים טובים יותר, ימים שלא ישונו עוד, אחרי מה ש קרה באותו חדר במלון פריסאי, לשם בא מוריסון לכתוב רומן שלא נגמר אף פעם — כי חברתו מצאה אותו במיטה, מת בשבך-הלכ.

שופט צרפתי בשם להט ערך לאחרונה

המלאך שכך בבית

- * 2 טיונרים נפרדים ל-VHF ו-UHF לשיפור איכות הקליטה
- * צליל נפלא הודות ל-2 רמקולים * מסך רחב 61 ס"מ (24")
- * זכוכית מסך צבועה לסינון אור למניעת עייפות העיניים
- * שנתיים אחריות למגורת המסך

לעולים חדשים ולתושבים חוזרים מחירים מיוחדים

Israel & Palestine

הירחון המזרח-תיכוני המופץ בישראל ובארצות-ערב בעריכת לואיס מארטון ומקסים גילן

הופיע גיליון מס. 6

המוקדש לוויכוח עם התנועה הציונית

האם מותר לצירי הקונגרס הציוני לחשוב? איגרת לציוני ותיק — מקסים גילן (פאריס) ציונות כפסיכו-תראפיה — מיכה ל. רייזל (אוסלו) יהדות העולם ומנהיגי ישראל — ד"ר מאכס אדלר (לונדון) הפגנת הפנתר השחור בתל-אביב — ב. יהודית (תל-אביב) האם המדינה מתפוררת? — יגאל לביב (ישראל) המשבר בארגוני הפלסטינאים — ווילייס דורסיי (בריטניה) הכושים העבריים והחוק הגזעני הסוכנות מנסה להשתלט על ארגון הסטודנטים היהודים

גיליון בודד: חצי לירה בהמחאות-דואר בינלאומיות חתימה שנתי בדואר אוויר: 42 לירות ישראליות

ISRAEL & PALESTINE
43. Rue de Charenton

סיקורת

אחראים להוצאת התקליט לנכס עממי. מחווה לא נעים למחבר חי וקיים. המעדיף, בוודאי, לקחת לעצמו את התמלוגים ואת המחמאות המגיעים לו.

אבל זה רק פרט קטן. העיקר העצוב הוא שאם בהופעת השלושה היה בעבר הן, שחיפה על הרבה חסרונות מוסיקי ליים, הרי ההקלטה הזו מצליחה להבליט את מה שצריך להסתיר: את הקול הלא-מלוטש של רפי גרנות, את חוסר-האיזון בין הקולות, ובעיקר את השיטחיות שבי הגשה ובתירגומים. הכל נישמע חד-גוני משעמם, ואי-שם מתחת למיקרופון. אפילו ממיכל טל ("ליושיגקה", "אנתיאה") ומי קולה החם והתרבותי נוספות רק כמה טיפות של נוכחות דרך השעווה הקרה של תקליט זה.

ברנזון, פי וגרנות
אי-שם מתחת המיקרופון

במיקרה של "היי שלום", שיר אחר המופיע כאן, אפשר היה לחשוב שבוב דילן, מחברו החוקי של השיר, נולד לפני מאות בשנים ושבעים איש אינו יודע מי חיבר את שיריו. וכך, הפכו אותו ה-

תקליט המביא את אוסף שיריהם והי-בלדות ששרו השלושה בהופעה-בימתית, תחת הכותרת השטן ואשת האיכר, שהוא אחד השירים היותר משעשעים בתקליט, וגם העממיים יותר.

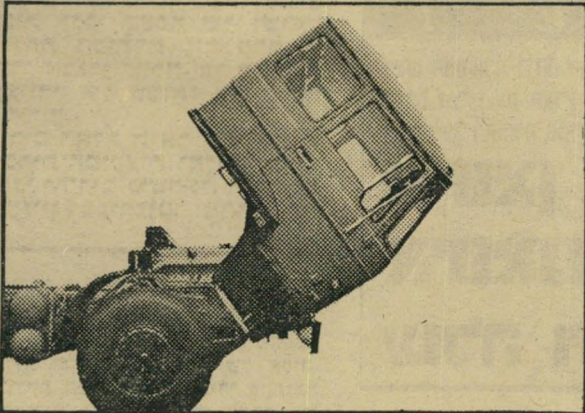
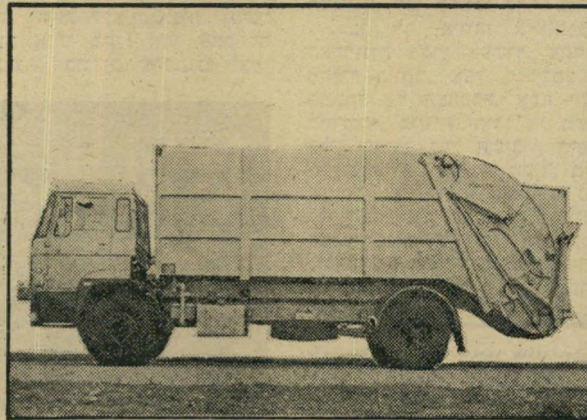
סיקורת

קנייה מעניינת. הוא רכש במכירה פומי בית בית-כלא ישן, והודיע על כוונתו לעבור ולגור שם. כנראה קיבל דיווחים חיוביים מכל הדיירים ששלח לשם.

הוי חבל חבל חבל

על כמה טיפות של טל

"השטן ואשת האיכר" — בלדות ושיריים. ביצוע: מיכל טל, רפי גרנות, אמנון ברנזון. פונודור 13017

- * מנועי הדיזל של דאף בנויים לאורך שנים בתנאי עבודה קשים.
- * נו-138 עד 250 כ"ס.
- * מנבחר דגמים מ-13 טון עד 35 טון נושקל כללי.
- * קבינה מתהפכת בדגמים 1600 ו-2000.
- * שילדות מיוחדות לטיוליות.
- * משאיות להובלת אשפה.
- * גורר לחצי נגרר עד 12 מטר אורך.

DAF

פאר תוצרת אירופה

תל-אביב: רחי ריביל 26 טל. 33241
ירושלים: רחי מ. הס 4 טל. 226491

בני משה קרסו

איך יכולה להתבצע לפתע עליה המונית מברית המועצות...

היה הרוצ'יץ באי"א

תה מושטת לעזרתה, לא כן? "נכון, נכון," חייך המנהיג. "אולם התורה הגדולה של מארכס וסטאלין אינה מושפעת מפעולותיהם הקטנות של אנשים קטנים. מנהיגי ישראל בגדו בציונות, הם נגדרו לזרועות פאשיזם ישראלי. אנחנו נציל את הציונות. לכן קראתי לך." "לי?"

"כן, לך, איוואן איוואנוביץ'. אני עקבתי בשנים האחרונות אחרי מעשיך. אתה צעיר מוכשר. אולי לא הנוכחי של המהפכה. אתה יהודי. אחד מאבותיך היה, כמדומני, בישוף יהודי או משהו דומה לזה. אני מטיל עליך תפקיד בעל חשיבות היסטורית. שים לב."

הסטאלין ניגש אל הקיר, משך בתנועה חדה בוויילון שכיסה את כולו. מאחוריו נתגלתה מפתיע. איוואן לא ראה עוד כדוגמתה. ברית-המועצות הייתה צבועה בצבע צהוב. כל שאר הארצות היו צבועות בעשרות גוונים של כתום. בהתאם לקירבתן לגוש הסובייטי. אנחנו נכנסים לשלב המכריע של המאבק על השל-

הטעמה מיוחדת, כאילו היה שם רגיל) לימד אותנו, כי דווקא בעולם הקומוניסטי זכאי כל עם לפתח את לארי מיתו באין מפריע."

איוואן נדהם. "אבל... אבל... הציונות... מכשיר אימפריאליסטי... שוביניזם מחרחר-מלחמה..."

"טימטום!" רעם המנהיג. הפעם ללא סבלנות. "טימטום מוחלט, שעליך לשכוח אותו מיד! זהו אחת ה-טטיות השמאלניות של קבוצת הבוגדים שהסתננו לצמ-

"שב, איוואן איוואנוביץ'." אמר המנהיג. הדלת נסגרה חרש. השניים היו לבדם בחדר הקטן בקומה העליונה של הקרמלין — הגבר הנמוך והמוצק, בעל הצלקת המפורסמת שהזכירה את שרותו במלחמת העולם השנייה, שעניו העירניות לא גילו את ששים שנות חייו, והגבר הצעיר שדמה לכל שאר הצעירים המצטיינים במדינה — לבוש היטב, מגולח למשעי, בעל הסנטר הבולט של אדם שנאבק קשה עד שהגיע.

איוואן איוואנוביץ' דימטורב ושתדל להסתיר את מבוכתו. לשם מה נקרא ממשלך באירקוטסק, אל האדם הגדול בכבודו ובעצמו? במה משך את תשומת לבו של הסטאלין השני, כפי שנקרא סטפן דודנקו בפי אויביו ומעריציו? כמו במעד לערפל זכר את כל הסיפורים של ימי ילדותו, כיצד בחר סטאלין הראשון את ז'דאנוב ומאלנקוב בישיהמזל העלה אותם מתהום הנשיה. זה היה לפני הרבה, הרבה זמן, סמוך ללידתו של איוואן. היתכן כל...?

"בן איוה עם אתה, איוואן איוואנוביץ'?" שיסע ה-

ראש הממשלה נדהם —
עורר הציפוי את הארץ —
במרכז כל ההמולה עמד
איוואן
איוואנוביץ'
עולה חדש

זהו סיפור דימויוני. הוא נכתב לפני 17 שנה.

ב-1955 החליט "העולם הזה" לפרסם שורה של סיפורים דימויוניים, שכמו הנחש אפשרויות שונות לגבי מצבה של ישראל בשנת 1975. תחת הכותרת "זה קרה ב-1975" כתב אורי אבנרי שורה של סיפורים כאנה, שזו בציוריו שז שמווא בכ, שהיה אז צעיר בלתי-יודעי.

אחד הסיפורים האלה תיאר את האפשי-רות שמנהיגי ברית-המועצות יחליטו לפתע לשגר מאות אלפי יהודים לישראל. המערכת סבורה שיש עניין בפירסומו מחדש של

סיפור זה, על רקע השמועות ההולכות ומתגברות כאילו עשויי ההבר לקרות בעתיד הקרוב. הוא מתפרסם כאן תוך קיצורים מעטים.

סיפור זה נכתב, כמובן, על סמך מה שהיה ידוע על יהודי ברית-המועצות ב-1955, כשהמאבק בין יורשי סטאלין פרץ נפתחים, ותהליך הדהיסטאליניזציה לא הגיע עדיין לשיאו. כיום נראה כי המניעים היעשויים להכיא את שליטי הקרמלין לשינוי הקו לגבי עלייה המונית של יהודים אינם דווקא אלה המתוארים בסיפור הזה, אך גם אפשרות זו אינה בלתי-אפשרית.

טון בעולם. תוך שנים ספורות תיפול ההכרעה, או אנחנו או הקאסיליסטים. טיפשים מדברים עדיין על מלחמת-עולם. הם לא יודעים על מה הם מדברים. מאז שהושלמה פצצת-הקובאלט, לא תיתכן עוד מלחמת-עולם. כי גם אנחנו וגם האמריקאים נרשמד תוך שעתיים מהתחלתה. ההכרעה תיפול עליידי מאבק פנימי בכל עשרות הארצות האלה. ידו של המנהיג עברה בתנועה גורפתית על פני דרום אסיה, אפריקה, אירופה ודרום אמריקה — בשטח ההפקר הזה. היד חזרה לים התיכון, נחה לרגע על הפס הקטן שששא את השם ישראל. "זהו ארץ-מפתח. חשובה מאד. נקודת-החיכוך של אפי-רו"אסיה. אחד המוקדים במאבק. אתה, איוואן איוואנוביץ', תכבוש אותה."

החלטה גורלית

ראש-הממשלה היממה, דממה דקה השתררה בחדר הגדול של משרד ראש-הממשלה. רק מתי מספר ידעו

העולם הזה" 914 - 21.4.1955

רת המפלגה הקומוניסטית הסובייטית ושהצלחנו סוף-סוף לחסלה בשבועות האחרונים! הוא הפסיק לרגע כאילו ביקש להרגיע את עצמו. קולו חזר לקצבו הרגיל. "שמע נא, איוואן איוואנוביץ', וזכור זאת היטב. הציור נות היא תנועת-השיחור של העם היהודי, וכמו כל תנועת-שיחורו עלינו לתמוך בה. סטאלין עצמו אמר ביאלטה שהוא ציוני. רק בעזרתו קמה מדינת ישראל. הממשלה הסובייטית הצביעה בעדה באו"ם. טיפקה לה את הגשק במלחמת שיחורורה והכירה בה ראשונה דה-

מנהיג את מחשבותיו בקולו הנמוך החודר. "אני... אני סיביריאקי" גימגם איוואן. המנהיג חייך. היה זה הוא שהבחין לראשונה, כי סיביר היא מרכז העולם הקומוניסטי, לבה של אסיה, ארץ העתיד. הודות לצדקת הנחה זו עלה בידו להתגבר על מתחריו בצמרת הסובייטית. שעוד פולו לעבר אי-רופה השוקעת.

"אני יודע שאתה המזכיר השלישי של המפלגה הקומוניסטית הסיבירית," אמר בסבלנות, כמדריך באסיפת פיינורים. "אני מתכוון: מהו מוצאך הלאומי?"

מבטו של איוואנוביץ' התקדר לרגע. "אם אתה מתכוון להזכיר שאבי היה ממוצא יהודי... אבל אני תמיד השכתי את עצמי לרוסי ולסיביריאקי. אני פעיל בארגון חסרי-האלוהים. הדת היהודית..." מבטו נתקל בפניו של המנהיג, והוא לא המשיך את המשפט.

"אתה טועה מאד בהתביישך במוצאך, איוואן איוואנוביץ'. גוף בו הסטאלין חמורות. "היהודים הם עם עתיק ומפורר. התנ"ך היהודי כבר מכיל את ניצני התור-

דיפלומט רוסי: נציף את ישראל

"הערכה שיעלו 35 אלף השנה - קטנה ממה שיכול לקרות באמת"

מאת א. פאנוואסקי, עורך "הארץ" ברוזאנינגטון

הוא אמר כי באחרונה החליטו ה- שלטונות בדרג הרם ביותר בברית- המועצות, לתת אשרות יציאה לכל יהודי שירצו ללכת. אינו ציוני דהנהם

כותרת ב.ה.ארץ" - 13.1.1972

מה גרם לשיבה שלא-מן-המנין זו. אולם הכל חשו, כי קרה משהו חסר-תקדים, כי מלבד חברי ממשלתו, הזמין ראש-הממשלה גם את הרמטכ"ל, שגירריו במוסקבה ובי-ושינגטון, מספר פקידים בכירים וחברי-כנסת.

"ניגש ישר לעניין", פתח ראש-הממשלה נמרצות, ללא הקדמה. "אנחנו עומדים בפני ההחלטה הגורלית

יורה. אנחנו נתנו לה את העליה הגדולה בשנים הראשון-נות לקיומה. מן הרפובליקות הסובייטיות של פולין, הונגריה ורומניה."

"אבל ישראל בגדה בנו, לא כן?" התעקש איוואן איוואנוביץ' באומץ-לב שהפליא גם אותו עצמו. "היא הפכה למכשיר אמריקאי, לא כן? היא בעטה ביד שהי-

רה הקומוניסטית. קארל מארכס הגדול היה יהודי, וכך היה ליאון טרוצקי, וידו של לנין, שחלקו הגדול בהקמת הצבא האדום נשכח משך זמן-מה שלא בצדק. הבורגנות הבינלאומית ביקשה לטשטש את לאומיותו של העם היהודי ולהפכה לעדה יהודית. אולם סטאלין (בפעם הראשונה שמע איוואן את השם הגדול מבוסא ללא כל

ביותר מאז החליט דוד בן-גוריון להכריז על הקמת המדינה. נשמע מה כפי אריק.

איש לא קרא להוד מעלתו, שגריר מדינת ישראל במוסקבה, אלא בכינויו זה "אריק", שרד מן התקופה בה היה עדיין ילד-פלא. ברגע זה נראה בן ה-35 כמעט זקן, עיגולים כחולים של חוסר-שינה הקיפו את עיניו, שכילו שקעו בחוריהם. היה ברור שמשוה מעיק על אריק.

"כל העניין נמשך פחות משעה. היתה זאת פגישה הראשונה עם רודנקה, מאז סילק את יריביו ומינה את עצמו ראש-הממשלה. אני קורא את האיגרת שנמסרה לי. ובכן: "ממשלת ברית הרפובליקות הסוציאליסטיות המועצתיות, אחרי שדנה בכבוד-ראש בבקשת ממשלת ישראל, שהוגשה לראשונה באגרות של ראש-ממשלת ישראל מיום ה-13 באפריל 1949, והיתה כלולה באלף שלוש מאות חמש-ושבע אגרות של ממשלת ישראל בעשרים השנים האחרונות, החליטה להסיר את ההגבלות על חופש ההגירה של אזרחים סובייטיים בני העם היהודי, בתנאי שאזרחים אלה יגורו למדינת-ישראל. תוך התחשבות בצרכיה המיוחדים של מדינת ישראל, תינתן זכות בכורה למהגרים צעירים. הרשמת המועצת דים להגירה תבוצע על-ידי שירותי הממשלה הסובייטית, שהרשימה הסופית תוגש לשגרירות ישראל בברית ברית-המועצות תוך חודש ימים. הממשלה הסובייטית תשלם את כל ההכנות להגירה תוך חודשיים. על מנת להבטיח שהעברתם של חצי מיליון המהגרים הראשונים תושלם תוך ששה חודשים, לפני סוף השנה 1975". הבעת-הספנים של הנוכחים יכלה לשמש חומר לתרי-סר ציירים. שר-החוץ, היה הראשון שהתאושש. הוא ניסה לדבר בקול חסרת-התרגשות, ללא הצלחה רבה. "אתה חושב שזה תמרון פוליטי?" פנה לאריק.

השגריר הצעיר, מנומס-הספנים, הרים את ידו בתנועה יגעה. "שאלתי את עצמי את אותה השאלה אלף פעמים באווירת, ברכי ארצה, הגעתי למסקנה שלילית. אני חושב שרודנקה רציני. בעבר אסרו הרוסים את העליה מפני שחששו כי אין תחליף לטכנאים ולמתנדבים היהודיים. מצב זה השתנה מזמן. הם גם לא חוששים שה יהודים יחללו להיות קומוניסטים בעברם את הגבול. הצעירים האלה הם דור סובייטי שלישי. הם היו פיוג-רים וקומוסמולאים. הם היו חיילים וקצינים בצבא ה-אדום. הם יהיו קומוניסטים — גם אם יגיעו הנה."

ממשלת ישראל מחליטה

ראש-הממשלה סקר את פני היושבים מסביב למעגל. "עלינו לקבל החלטה עקרונית מיד, לפני שהעניין ייודע לעולם. אני מציע, שכל אחד מן הנוכחים יביע בקיצור את דעתו, לפי התור."

שר-החוץ היה הראשון. נגד. לדעת, אין בכלל ויכוח. אנחנו תלויים באמריקה. הם לא יקבלו את זה. יפסיקו את המענק והמגבית."

שר-החינוך, חזק שבינו הנוכחים, קפץ ממקומו כנשור נחש. "אני מתפלא מאוד על דעתו של שר-החוץ. ברגע זה עלינו לברך, ברוך שהחיינו, קיבוץ-הגלויות הוא ציפור נפשנו. החצל חצי מיליון יהודים יקרים מציפורני הטמיעה הטומאה, והיו מטרה עילאית! שום קרבן שלנו אינו שקול נגד מטרה זו!"

כל שאר הנוכחים נחלקו על פי שתי הדעות. שר הבטחון תמך בעליה במלים נרגשות — מאתיים אלף חיילים מאומנים יכלו לשנות לחלוטין את מאזן-הכוחות במרחב, שהתכוף יותר ויותר לדעת ישראל.

היועץ המשפטי הזכיר במלים יבשות, כי לפי חוק השבות משנת תש"ח, אין כל אפשרות למנוע את העליה, וכי בית המשפט העליון בלי ספק יצווה על הממשלה לפתוח את השערים. לעומת זאת הצביע שר-הדואר, שהיה גם מזכיר מפא"י, על ההשפעה המהפכנית של העליה על הרכב המפלגות. שר-האוצר הודיע, שלא יהיה אחראי למשק המדינה אסילו לחצי השנה הקרוב, אם ייפסק המענק האמריקאי, שהיה משך דור שלם בסם הכלכלה. "במה נאכיל את העולים?" סיים. "כיצד נשכן ארצנו? במה יעבדו?"

ראש-הממשלה דיבר אחרון. "אני מוכרח לומר, שאני מאוכזב מרמת-הוויכוח. אני זוכר את השנים לפני הקמת המדינה, כשרובכם עוד הייתם נערים. פעלתו אז במרחב אירופה. הייתם מוכן למסור את נפשי כדי לאשר שר את עליית היהודים בכל הדרכים, החוקיות והבלתי-חוקיות!"

אולי תגידו שאני מדבר ציונות, הוסיף ראש-הממשלה. "נדבר על שקולים מעשיים יותר. מאז קיי בלתי את תפקידי זה מידי קודמי, שאלתי את עצמי בלילות נודודי-שינה מה יהיה הפתרון לבעיית קיומנו. אנחנו מנותקים בעולם, איבת הערבים אלינו נמשכת. מדינות אסיה, שהשפעתם עולה וגוברת בעולם, רואות בנו גוף זר. משקנו תלוי בזרים. אין משקל למדינה של שני מיליון איש בעולם."

העליה הסובייטית תגרום להפסקה בארץ. זה ברור לי לא פחות מאשר לאברהם (הוא שלח מבט נופני בשר-הדואר) היוצא כל כך למפלגה. אולם היא תיחל תנופה חדשה למדינה. היא תהיה זריקה של כוח-אדם רשל מוראל. אנחנו נצא לתנופה חדשה. אנחנו נחיש את ימי הראשית. השוואתנו לצלבנים. בסדר. הצלבנים חוסלו בגלל חוסר תגבורת. אולם לנו ישנו אוצר אנושי גדול, העם היהודי. עלינו להחליט אם להפקירו או לאחדו עימנו. היתה זאת ההכרעה.

מאיה אלפאית היטה יטה בחולצתה הרוסית הלבנה,

על מדרגות הבימה

אל בק (שחתם על ציוריו בעולם הזה בשם "ברחור", מיוון שהיה אז חייל) את המעמד המתואר בסיפור: מנהיג העולים הקומוניסטיים מדבר אל ההמון מעל מד-

והיא ידעה זאת. היא היתה מאושרת. היא נדבקה מאווי-רת-החג הכללית שהציפה את המדינה ביום גדול זה. כמו ביום החלטת או"ם, התמוגג אביה. מאיה לא ידעה למה התכוון, כפי שלא הבינה זכרונות רבים אחרים של אביה. כגון סיפוריו על קיבוץ בית-אלפא, ממנו גורש שנה לפני ליתתה בגלל אהדתו למק"י. היא ידעה רק שאביה היה קומוניסט מאז הבינה את השיחות ליד השול-חן בבית, ושקרא לה מאיה על שם האחד במאי.

יפתח דורון מגיע

מלבד ההתלהבות הכללית שהיתה ריאקציה סוערת לפסימיות הקודרת של השנים האחרונות, היתה למאיה סיבה מיוחדת להיות מאושרת: דווקא היא נבחרה על-ידי מועצת הידידות ישראל-ברית-המועצות לברך את העולים שעמדו להגיע במסוט הראשון מרוסיה. היא ליטפה בעצבות את זר-הספרים הגדול שבידיה, הש-קיפה על ההמון שהצטופף מסביב לנמלה-המועצות. איש לא עבד בישראל ביום זה.

"הנה הם! הנה הם!" — פרצה קריאה, שהפכה

רגות בית-הבימה בתל-אביב (המדרגות האלה נעלמו, יחד עם העמודים, ב"שיפוץ" בניין הבימה לפני כמה שנים). ברקע: תמונות המנהיג הסובייטי ומנהיג העולים, ולמטה משמאל תמונת הרצל. בשנת 1955 תיאר לעצמו בק שהבניין כבר יהיה מוקף בשנת 1975 במגרדי-שחקים רבים.

לשאגה המונית. רעם עמום היוחד בחלל. מרחוק הרי פיעו עשרות-עשרות נקודות שחורות. "ריבוננו של עולם, הם גייסו את מטוסי-התובלה של חיל-האוויר הסובייטי!" מילמל מישהו. יתכן שצדק. פקידי נמלה-העופה, שהתכוננו לבואם של מאות, היו חסרי-אונים כאשר נשתפכו מן המטוסים האדירים רב-בות צעירים וצעירות.

מישהו דחף את מאיה קדימה. היא לא ידעה לאן לפנות. אך תוך פחות משעה התארגנה המהומה. העור לים החדשים, כמעט כולם צעירים וצעירות חסונים, הסתדרו ביחידות בנות 500 כל אחת. במרכז, תחת שלט עברי גדול שהביאו עמם — "תחי ישראל! תחי הציור-נות העממית!" — עמדה קבוצה של גברים ששפעו אוויר-רה של סמכות.

גבר כבן 33, בעל סנטר בולט ופרופיל מוצק, חשף את שיניו בחיך תקיף לעבר ועדת-הקבלה. "אני איוואן איוואנוביץ' דימיטרוב", הציג את עצמו בעברית בעלת מיבטא רוסי מודש. "הואילו לקרוא לי בשמי החדש, יפתח דורון. אני המזכיר הכללי הראשון של מועצת-העולים-מברית-המועצות."

עוד לפני שראש ועדת-הקבלה יכול היה לשלוף את (המשך בעמוד 38)

תמרורים

זכה • בפרס בסך 1500 ל"י, שהוענק על-ידי ועדת ההמצאות של עובדי שירות המדינה, עבור המצאה שפותחה במיטגרת עבודתו במכון להנדסה חקלאית, בשיכ" לול מיתקן לאגוזי אדמה שהביא לחיסכון בכוח-אדם ולזירוז הליכי הפעולה בשטח זה, **רון פלר**, אחד מהקבוצה המצומצמת שזכו לאות גיבור ישראל לאחר מלחמת העצמאות.

נבחר • לרב הספרדי של צפת, הרב **דויד ריון** (39), יליד ירושלים, התחנך בישיבות שונות בירושלים, הוזמן לפני 13 שנים לשמש כרבה של הקהילה הספרדית בלימה בירת פרו, הציג לפני שמונה שנים את מועמדותו לרב הספרדי של צפת ונבחר, אך משרד-הדתות טען אז כי הבחירי רה אינה חוקית ולכן לא ניתן לו או המעמד של רב עיר, מישרה אליה נבחר השבוע.

אושפז • לאחר ניתוח מרה שני, ח"כ **מק"י ד"ר משה סנה** (63) שהוסי

משה סנה

מך ב-1935 באוניברסיטת וארשה כדוקטור לרפואה.

עומדים להינשא • הזמר הישראלי **אריאל זילבר** והצלמת **מא"י רה פולני** שפגשה את זילבר לראשונה כשהומנה לצלם אותו לצורכי כתבה.

עומדת לדת • בעוד כחודש, המלצרית **פטרישיה פארקר**, הטוענת כי האחראי להריונה הוא זמר הרוק **אלי בים פרמלי**.

תבע • את חברת האופנועים הונדה ומפיץ כלירכב הוליבודי, לתשלום פיצויים בסך 25 מיליון דולר, **בריאן קלי**, כוכב סידרת הטלוויזיה פיליפר הדולפין. קלי, שרכב לפני כשנה על אופנוע, התהפך, איבד את הכרתו ושכב כחצי שנה פצוע קשה בבית-חולים, טוען כי הנתבעים מכרו לו אופנוע במצב טכני לא תקין, דבר שגרם לתאונה.

נפטר • בדירתו בניו-יורק, משבר בגולגולת, בגיל 35, הכנר האמריקאי-יהודי **מייקל רבין**, שהתמוטט בעת התיקפה של מחלת הנפילה. נחשב לילד פלא מוסיקאלי בארצות-הברית, הופיע יותר מכל סולן אחר עם התיזמורת הפילהרמונית של ניו-יורק, אחרי הופעתו הראשונה בקרנגי הול ב-1950. ניגן בין השאר עם התיזמורת הפילהרמונית הישראלית.

נפטר • בגיל 46, **מנחם אוסטרר** ביי"ן, מלוחמי אצ"ל, השתתף בפריצת כלא עכו בחודש מאי 1947 והובא לפני בית-דין צבאי בריטי יחד עם ארבעה לוחמי אצ"ל אחרים.

נפטר • ברבתי-עמון, בגיל 58, מי שעמד בראש הממשלה הצבאית של ירדן בעת מלחמת האזרחים ב-1970, גנרל **מו"חמור ראוד**, ששירת במשטרת המנדט בפלסטינה ולאחר 1948 הצטרף לצבא ירדן. היה חבר בוועדת שביתת-הגשק הירדנית הישראלית מ-1953 עד 1958. ב-1970 הררי כיב ממשלה צבאית בירדן, אך ימים מספר לאחר-מכן, בהיותו בקהיר בוועידת פיסגה ערבית, ביקש מיקלט במצריים ואחר עבר ללוב.

**ההחיים
ההם
יפיים**

**עם סבוי-
טבק הזהב
בקופסת הזהב**

חלק ניכר אחר של הכסף הזורם לישראל מגויס על-ידי מיסעל הבונדס, שגם לו אין כל קשר להסתדרות ה-ציונית. בכסף זה מטפלת המדינה עצמה. כל הפעולה האדירה להזרמת הכסף ליש"ר ראז יבונה בהחלט דהיעשות בירי מנגנון המדיני נה עצמה, ללא מתווכים.

ובמידה שדרושים, מבחינה פורמלית, מוסדות-כסוי, שישכנו את שילטונות-המס של ארצות-הברית שאלה הן תרומות, "פילנטרופיות" (המשוחררות ממס אמריקאי) ולא "מדיניות" חלילה — אפשר להמציא כתובות זולות יותר מן הגידול המגופח הזה של המנגנון הציוני.

א כל הרי מוכרחה להיות סיבה כלשהי לקיום ה-הסתדרות הציונית! אל דאגה, יש ויש. ההסתדרות הציונית דרושה למפלגות ה-ציוניות.

היא מהווה מעין אגם מלאכותי, שבו נאגרים מימי הכסף היהודי לפני שהם ממשיכים בדרךם אל מדינת ישראל. וכשהם נמצאים באגם זה, נשאב חלק גדול מהם ישר לתוך קערות המפלגות הישראליות ושלוחותיהן ה-חוליות, כאין מפריע.

בהסתדרות הציונית אין זכר לדמוקרטיה. אין בחירות אמיתיות. אין פיקוח של ממש. הכסף מתנחל שם בדרך של קניניה, לפי שיטת "שמור לי ואשמור לך", יד רחצת יד — כששתיהן אינן נקיות.

מיליונים מועברים במישרין, באופן סודי אך רשמי, לידי מפלגות ישראליות, כביכול תמורת "ותור" על איסוף כספים עצמאי. עשרות מיליונים אחרים מחולקים

אם נוריד ממיספר זה את יהודי ברית-המועצות, שלא היה להם חופש-העלייה, ישנו אוצר בלום של 8.5 מיליון יהודים, שהם חופשיים בכל רגע לקום ולעלות לישראל — אם אך ירצו בכך.

ממאגר עצום זה, באים לישראל פחות מ-40 אלף עור-לים בשנה.

1:200 — 8,500,000 מביין פחות מאשר העלייה הבריטית לקנדה ולאוסטרליה היא בסדר-גודל דומה. זוהי הגירה "נורמלית", מחברה ישנה לחברה חדשה.

אני משוכנע לחלוטין שאינו התחמל מחר המנגנון העצום של ההסתדרות הציונית, ואירי-גון העלייה היה עובר לידו קומץ של פקידים ישראלים בשגרירויות המדינה — לא היתה העלייה נפגעת, אלא דהיפק.

דווקא מבחינה זו, ההסתדרות הציונית מיותרת לח-לוטין.

אם כן, הבה נחפש תשובה אחרת. אולי דרושה ההסתדרות הציונית כדי לגייס בעולם אהדה מדינית לישראל?

אז רובים ולא יער.

מתנהלת בעולם. פעולה יומיומית לגיוס אהדה לישר-אל. איך היא מתבצעת?

בראשה עומדות הגשריריות הישראליות. הן פועלות בפרהסיה ובסתור, במישרין ובאמצעות מוסדות מקומיים גלויים ומוסוים.

זרועותיה הן קבוצות-הלחץ היהודיות השונות — אל-פי אירגונים יהודיים, מקומיים וארציים ובינלאומיים, החל באירגוני-רבנים וכלה בתאים קומוניסטיים יהודיים. אצבעותיה הם מיליוני היהודים בעולם, שרבים-רבים מהם רואים את עצמם מגויסים אוטומטית כסוכני הסברה ולחץ, איש-איש במקומו.

ה שבוע הפסחתי כסף טוב. המנדאטים הישראליים בקונגרס הציוני הכ"ח חולקו לפי תוצאות הבחירות לכנסת השביעית. התנועה, שב-רשימתה נבחרתי לכנסת, היתה זכאית לארבעה מקומות בקונגרס.

מקום בקונגרס שווה כסף. לא כמו רשיון של בנק, או כמו תרומה של אוטוקרט. אבל כסף.

קודם כל, כציר בקונגרס הייתי מקבל 50 ל"י ליום, בתור מה שנקרא "אש"י, כמשך עשרה ימים.

זוהי משכורת הודשית של הרבה אנשים טובים בישראל. אילו הייתי ציר מארגנטינה או מהונג-קונג, או מכל מקום אחר בעולם, הייתי מקבל גם מחצית הוצאות-הנסיעה לישראל וחזרה.

וזהו רק ההתחלה. כשאתה מהווה סיעה ציונית, אתה יכול לקנות לחלק כלשהו מן העוגה. קצת מעל לשולחן, וקצת יותר מתחת לשולחן.

בסך הכל — עסק טוב.

על כל זה ויתרתי, מרצון חופשי, כדי לשאול שאלה אחת קטנה:

בשביל מה דרוש הקונגרס הציוני? בשביל מה דרושה ההסתדרות הציונית? בשביל מה היא דרושה — לא ב-1896, לא ב-1917, לא ב-1929, לא ב-1945 — אלא היום, בשנת 1972 לפי ספירת הגויים?

הבה נחפשי בכנות תשובה לשאלה זו.

ה תשובה הראשונה, המתבקשת ממש, היא: כדי לגייס עלייה למדינת ישראל.

האמנם?

אכן, ההסתדרות הציונית עושה הרבה למען העלייה.

כמה שווה

הרצל

היא שולחת בכל שנה מאות שליחים קבועים וזמניים לכל פינות תבל, ומקיימת משרדים במקומות רבים, ונור-אמת נאומים, ומדברת.

כמה עושים כל זה מביא לישראל?

אני מעז לומר, במלוא האחריות: קרוב לאפס.

יותר מזה: אני מעז לקבוע שאינו בלעה הארמה מחר את כל ההסתדרות הציונית כולה, על כל שליחיה ומשרדיה ונאומיה, לא היתה העלייה לישראל קטנה אף בעולה חי אחד.

כל אדם המצוי — ולוא אך במעט — בנעשה בפזורה היהודית, יודע שזו אמת.

יהודים רבים חושבים על עליה לישראל. מהם ציר-נים. מהם משרדי הווקרים מכל ציונות, לאלה גם אללה, המנע עם משרדי הסוכנות היהודית הוא מיכשול, ולא פעם מחסום סופי.

מדוע הם רוצים לבוא? לא בגלל נאומים ציוניים. לא בגלל חוברות-התעמולה התפלות של הסוכנות. ובוודאי לא בגלל השליחים הציוניים, המעוררים לעיתים קרובות מאוד רוגז וכוז.

הם רוצים לבוא מפני שהם קוראים יוס"ים על ישר-ראל בעיתונות, והארץ מושכת אותם. מפני שנמאס להם בארצות מגוריהם. מפני שהם מרגישים קירבה רבה יותר לחברה הישראלית מאשר לחברה שבה הם גרים.

היהודים הלהוטים ביותר לעלייה נמצאים בכרית-המועצות — שם אין זכר לסוכנות היהודית ולשליחיה.

ישראל אינה המדינה היחידה בעולם המושכת המביאה והקולטת מהגרים.

יש עליה גדולה לקנדה, לאוסטרליה, לארצות-הברית ולמדינות רבות אחרות.

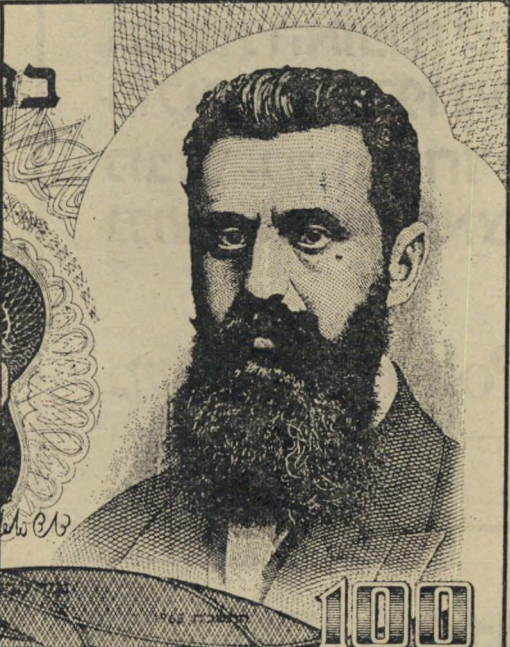
איך מסתדרת קנדה, למשל, בלי הסתדרות ציונית זבלי סוכנות יהודית?

טוב מאוד, תודה.

הממשלה הקנדית מחזיקה נציגויות מיוחדות בארצות שמחן היא רוצה למשוך עולים חדשים. נמצאים בתן פקידי המדינה. הם מביאים לתשומת-לב המעוניינים (גם בישראל) את התנאים המצפים להם בקנדה.

הישגיהם אינם נופלים מהישגיו העלויה לישראל — בלי איריאולוגיה ציונית, ובוודאי בלי תנועה ציונית המתנועעת על פני כדור הארץ.

כי כמה יהודים באים לישראל, אחרי ככלות הכל? מלחץ לגבולות ישראל, מצויים כ-11 מיליון יהודים.

מתחת לשולחן — עליידי תמיכה באירגוני-נוער מפלג-תיים, "מוסדות-חינוך" מפלגתיים, מיפעלים, קונסטרוק-טיביים "מפלגתיים, טיולים מפלגתיים, שבר עסקנים מיפ-לגתיים באיצטלה של שליחים, וצבא עצום של ציונים מיקצועיים, לפי מפתח מפלגתי.

"אוטוקרס", ו"גתיבי נפט", ו"ורד" הם קדי-פות-גרעניים לעומת קערתי-השולל האדירה הזאת.

ינו מתווכח כאן על הרעיון הציוני, ומידת חשי-בותו בימינו. על כך יתכן ויכוז רעיוני וענייני. אך גם הציוני הנלהב ביותר יפול לוותר כהחלט על הגידול הטפילי הזה, הקרוי הסתד-רות ציונית.

דוגמה קטנה: קשה לתאר ציבור שהוא נאמן יותר לישראל, "ציוני" יותר, מאשר יהדות ארגנטינה. היא מונה כ-500,000 נפש. מהם התפקוד במפקד ה-ציוני, לקראת הקונגרס, 14,000. מאלה טרחו להשתתף ב"בחירות" (עליידי מישלוח טופס פשוט בדואר!) פחות מ-5,000.

פחות מאחוז אחד! וגם לגבי אלה רבו החששות לזיופים.

לשם מה זה דרוש? איוו שאלה! זה דרוש כדי ש-קומץ יהודים מיקצועיים יחלקו ביניהם את השלל של הטבות וכיבודים, ויסעו לטיול נהמד לירושלים על-חשבון 99% האחרים שלא השתתפו במישחק, אך המוצי-אים מכיסם הרבה כסף, מתוך אמונה שזה משרת את ישראל.

בישראל מקשט ריוקנו המזוקן של תיאודור הרצל שטר של 100 ל"י. בתנועה הציונית, הוא מופיע על שטרות הרבה יותר גדולים.

תפקוד מיוחד — ועצום — ממלאים היהודים השולטים כרכות מארצות המערב על אמי-צעיהתקשורת — הטלוויזיה, הרדיו, העיתו-נות, הקולנוע. זוהי מעצמה אדירה, המסוגלת לפאר ולרומם, להעלים ולהשתיק, כימעט כאוות-יפשהו.

כל המכונה העצומה הזאת פועלת כימעט אוטומטית, מתוך הרגשת-חובה פנימית.

האירגונים הציוניים מהווים חלק זעיר ביותר בכל המערך הזה. ולא תמיד חלק חיובי. סיגנון התעמולה הציוני המיקצועי, ורמת הציונים המיקצועיים, מעור-רים לעיתים קרובות דחייה והתנגדות. מה גם שבמקו-מות רבים הפכה הקהילה הציונית למיבצר הימין השמרני, ואף הגזעני.

אילו נעקמה ההסתדרות הציונית מחר מעל פני כדור-הארץ, לא היה המאמץ ההספחתי הישראלי משתנה בהרבה. וגם זה לטובה.

י יגידו כאן אנשים טובים. עולים ולחץ והסברה יכולים להסתדר בלי ציונות. אבל מה עם הכסף, אהו גם זוהי אשלייה גמורה.

צעירי רבים זה יציג כבדיחה, אבל זוהי האמת: לאירגונים הציוניים יש רק חלק קטן באיסוף התרומות לישראל.

המכשיר העיקרי להזרמת כספים לישראל הוא המגבית היהודית המאוחדת. שאינה ציונית.

המגבית היא "מאוחדת", מפני שהיא מאחדת ומרכזת בידיה את ההתרמה ל כל הצרכים היהודיים — החל ב-בית-היתומים המקומי וכלה בצרכי-הדת. חלק נכבד מאוד מן התרומות מועבר לידי הסוכנות היהודית, כצינור ל-העברתו לישראל.

כלומר: המוסדות הציוניים אינם אלא נאמי-נים, המקבלים כסף לשם העברה. (עוד נראה כמה נאמן הנאמן הזה!)

במדינה

העם

כשגולדה הצילה

את אבא שלה

לעיתים רחוקות זוכה עם להצצה כה אינטימית לתוך עולמו הפרטי של ראש הממשלה שלו — כשזוה עודו בחיים ובי חפיקי — כפי שזכה בשבוע שעבר העם הזה. קבורים במעמקי ראיון ענק, שהעי ניקה ראש הממשלה למעריב, ביום השי שי האחרון, היו סמונת פנינים נדירות, ששפכו אור על העולם הפנימי, רמתו ו אופקיו, של האשה שבהחלטותיה תלוי בי מידה רבה גורלו של עם ישראל — לדור רות רבים, ייתכן.

חרדה נוראה, מה מסוגל, עוד היום, להעלות דמעות בעיני ראש הממשלה? זיכרון של אבא.

סיפרה גולדה:

לחגים היינו נוסעים אל בית אבא, כי הרצליה, ושם היתה מתכנסת כל המשפחה והשמחה היתה גדולה.

לפני איוה פסח אחד אני לוקחת את הילדים ונוסעת, עשרה ימים לפני הסדר, אל אבא, לעזור לאמא בהכנות, יחד עם אחותי, ושם — מצוקה נוראה, מצוקת נפש, אין במה לקדש את החג.

הימים עוברים, החג קרב — ואין כסף ואין קרדיט בחנויות, כלום, ואצלי הלב מתחמץ, ואני בוכה בלילות ומשתדלת בימים לא לבכות, כדי לא לצער את אבא עוד יותר.

אני רואה את האיש הזה נגמר לי נגד העיניים, אתה מבין מה זה? שאין פרוי טה להכניס את החג הביתה? שאין עוד חבילת מצות ובקבוק יין? וללב מת גנבת לי איוו חרדה נוראה, שאולי, חס וחלילה, אבא לא יעמוד בזה והוא יעשה איוה מעשה-שטות נורא! אני יודעת מה יכול לקרות ליהודי גאה כזה במצב נורא כזה?!

נשיבת כלב, הישועה, כמו בסרט-מתח טוב, הגיעה ברגע האחרון, למי שיהי **כה ראש הממשלה ומספרת:**

העלפט גאט (עוזר אלוהים) ואני מק בלת נשיכה מכלב, קרוב לערב הסדר, ומוכרחה לנסוע לתל-אביב לקבל זריקות, ואני אומרת לעצמי: „זו ההודמנות הי גדולה!“ אני מסתובבת בתל-אביב, ודור פקת על כל הדלתות של הבנקים, שיתנו לי הלוואה, לבסוף אני מוצאת בנק שמר כן לתת לי עשר לירות הלוואה, אבל הוא רוצה ערבים.

אני מחפשת ערבים, ורצה מאחד לשני, מי שרוצה לתת — הבנק לא רוצה את הערבות שלו, ומי שהבנק רוצה — האיש לא כל-כך רוצה, ואני הופכת עולמות, זה הולך לי בחיים, ממש!

כשאני חוזרת לבסוף להרצליה, עם עשר לירות שלמות בכיס, ונותנת אותן לאבא ורואה את העיניים שלו... נו, טוב, אתה דווקא רוצה לראות את ראש הממשלה שלך שופכת דמעות?

נורא קשה, סיפור נוסטלגי אחר, ש ידבר אל ליבו של כל אורה קטן שעמד אי-פעם בפני החלטה משפחתית מכרעת — כמו לקחת משכנתא למשל — היה הסי סיפור כיצד החליטה גולדה לקבל על עצמי מה את חפיקי ראש הממשלה.

סיפרה ראש הממשלה למראיון,

דוב גורדשטיין: כאשר אשכול הסתלק וחברים ביקשו אותי לקבל את החפיקי, והייתי צריכה לתת תשובה, כי החברים חיכו, לא יכולתי להחליט, השעות עברו ולא יכולתי להחליט, טילפנתי לרביבים, אל בתי שרה'לה, הבן לא היה או בארץ, ורציתי להתייעץ איתה ואמרת, שאין לי הכוח הדרוש לנסוע לרביבים.

בשתיים-עשרה בלילה היא הגיעה אלי הביתה, יש לה שכל ישר, לשרה'לה, יותר משיש לי, שקלנו כל הלילה, כל הי לילה, לא עצמנו עין, וגם היא וגם חתני אמרו לי לבסוף: „גולדה, זה קשה, זה נורא קשה, אבל אין לך ברירה, את מוכי רחמי“ יכול להיות שבאמת הייתי מוכי רחה.

גולדה בשוק, סיפור מרתק אחר יכול להסביר אולי את יחסה הצונן של ראש הממשלה אל אנשי עסקים ובעלי יוזמה חופשית, **מספרת ראש הממשלה על הרפתקאותיה הפינאנסיות בימים עברו:**

פולארויד-1972

פולארויד שמש

תצוגת האופנה של משקפי שמש פולארויד-1972 נערכה בישראל.

מבחר-מקורי-חדיש בכמות מצומצמת נמצא למכירה אצל אופטיקאים מורשים

משקפי Polaroid הטובים תחת השמש

סוכנים בלעדיים: ליאון דגון - צרכי צלום בע"מ, ת.ד. 26225

"Polaroid" is a registered trademark of Polaroid Corp., Cambridge, Mass., U.S.A.

תצוגת המכוניות נערכת בכל יום באולמי התצוגה של בית קרייזלר מכשירי תנועה בע"מ,

דרך פתח-תקוה 74, תל-אביב (טל. 36115) בין השעות 18:00-08:00

סימקה 1100

המכונית המשפחתית האידיאלית עם 5 דלתות

מכונית טובה מבית טוב

סימקה 1100 GLS מנוע 1118 סמ"ק

- 4 הילוכים סינכרוניים מנועול הגה
- מפשיר אדים
- 2 מגיני שמש
- מושבים נשכבים

דיין איים להתפטר!

גורדה מאיר קיבלה התקפה של היסטריה. ביום החמישי בשבוע ש' עבר, בישיבת לישיבת מסלגת-העבודה, היא איבדה את עשתונותיה, את השליטה על לשונה ואת שיקול-דעתה. הגננת הר לאומיה נאלצה לשאול ביטויים מלשון תגרניות השוק, שעה שיצאה מכליה בגי' דופים והרפות והסירה מעליה את מסיכת הסובלנות והדמוקרטיה.

מה שגרם להשתוללות הזעם של גולי-דה, היה הגילוי שנתגלה לה באותה ישיבה, כי החרם שהיה מוטל על העולם הזה בתקופה החשוכה של שלטון דויד בן-גוריון וחבורת גערייה-חצר שלו, נפרץ; כי העולם הזה יכול לפרסם, כמו כל גוף אורחי אחר, מודעות בתשלום בעיתון ה-

את אורי אבנרי מהכנסת — נתנה דרור ללשונה. היא פתחה בגניפה לעיתון ה' הסתדרות על שאין הוא מפעיל צנזורה לא רק על דיעות אלא גם על מודעות, המשיכה בהתקפה משולחת רסן על ההס' תדרות „שכספיה זורמים למימון סמרטוט מלוכלך ורפש שאינני נוטלת אותו לעולם לידי“.

הגברת ראשיה-הממשלה, שכחה לפתע כי ההסתדרות אינה מוסד פרטי של מפלגתה ואינה מנוהלת עדידי לבדד מסוגו של ישראל ישעיהו. היא התעלמה מהעובדה שכספי ההסתדרות, שכביכול מוז' רמזים „מימון“ עיתון זה (ראה „קורא יקר“) אינם הכספים הפר'.

ההיסטוריה

שנל גולדה

הסתדרות דבר; וכי חברות הסתדרותיות מסחריות, נוהגות מדי פעם לפרסם מוד' עות מעל עמודי העולם הזה, לצרכיהן המסחריים. אכולת השנאה התהומית לעי' תון זה — שהצהירה בשעתו סומבית כי היא מוכנה עלות על באריקות אם רק יתנו לה חוק מתאים בעזרתו תוכל לטלל

טיים שדה ולא של מפלגתה, והם שיוכים, כון השאר, גם לאלפי קוראי „סמרטוט מלוכלך“ זה ש' הם חברי הסתדרות נאמנים, מי שלמו מיסים, שנתנו את קולם כי בחירות להסתדרות לרשימת העו' לם הזה — כוח חדש. אולם גם מבלי להתייחס לתפיסותיה

הממלכתיות המסולפות של ראשיה-הממש' לה, נבעה מהתקפתה זו משמעות חמורה ביותר. בפעם הראשונה הכריז ראש ממשלה ישראלי בגלוי כי למעשה מהווים כספי תקציבי ה' פירסום של מוסדות ציבוריים ו' ממלכתיים מעין תשלום שוחד מופווה לעיתונות הישראלית, ו'

שניתן לשלול אותם מאלה שאינם הולכים בתלם ואינם מצויינים לפקודותיה של הסכנת הזועמת ועושי-דברה.

הצדקה מוסרית

למציתים

עשרים וארבע שעות קודם להת' פרצותה ההיסטרית, ביום הרביעי ב' שבוע שעבר, ניצבה גולדה מאיר על דור כן הכנסת, ובתפקידה כראשי-הממשלה השי' בה לשאלות של חברי הכנסת. במקרה, בחרה גולדה להשיב באותו יום לשאלתה של ח' אורי אבנרי ששאלה עוד לפני ארבעה חודשים.

באותה שאלתה שאל אבנרי את ראש' הממשלה מה הוא הסכום אשר קיבלו, או היו צריכים לקבל העיתונים היומיים, ה' שבועונים וכתבי-העת למיניהם ממודעות ממשלתיות, והאם קיימים שיקולים ומב' חנים לגבי חלוקה זו של תקציב המדינה? גולדה גילתה כי בשנת התקציב 1971/72 היה הסכום שהוקצב למודעות ממסל' תיות בתקציב המדינה הכולל כ-4.5 מיל' יון ל'י. הצהירה גולדה מעל הד' כן: „השיקול לפירסום המודעות הוא ענייני ומכוון להבוא התוע' לת המורכבת לציבור.“ הסתבר כי הודעה זו לא היתה אלא צביעות חסרת-בושה.

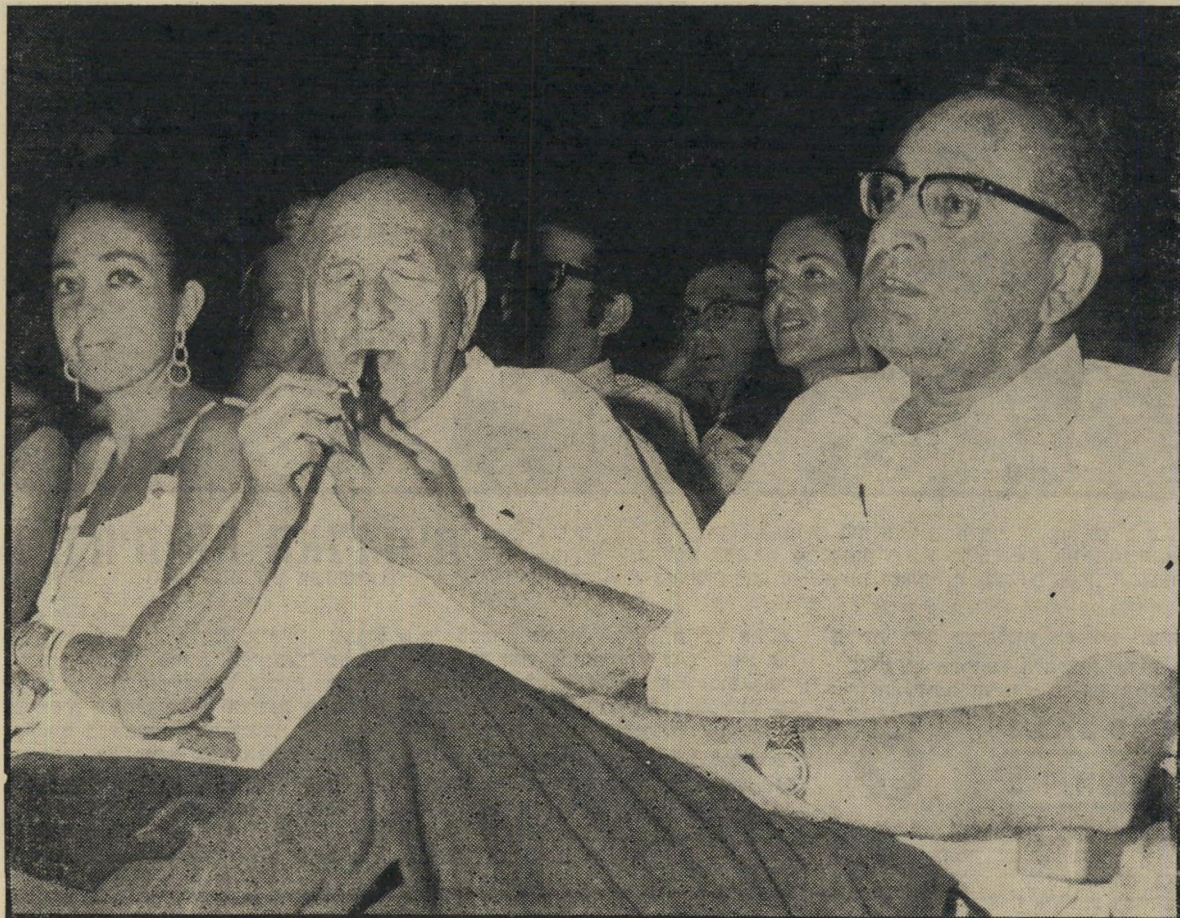
בטרם חלפו 24 שעות מהצהרתה זו, שמה אותה גולדה עצמה ללעג ולקלס, בכך שבמו פיה הזכירה כי שיקולה שלה לגבי פירסום מודעות מכספי הציבור אינו שיקול ענייני, אלא שיקול המכוון עלידי אהבותיה ושנאותיה. במילים אחרות: לפי תפיסת ראשיה-הממשלה תקציב המודעות של מוסדות ממלכתיים וציבוריים נועד להעניק פרס לעיתונים שהם נחמדים. לא רק זאת. בהצדקה המו' סרית שנתנה הגברת ראשיה-הממש' שדה לשיטה של הטלת חרם על עיתונים שאינם לרוחה, ולמניעת מודעות מהם במטרה לחסלם, הכי הירה גולדה מאיר כי כל השיטות כשרות ומוכרות בעיניה כדי לח' פל את חופש הדיבור. בכך נתנה למעשה ראש הממשלה גיבוי מוד' סרי ומצפוני למציתים מערכות ה' עיתונים למיניהם.

אין שום הבדל מוסרי בינם לבינה. הי' מטרה היא משותפת. שיטותיה של גולדה הם רק מתוהכמות יותר.

עיתונות בנוסח

בולשביקי

מה שגרם במישרין לאיבוד ה' עשתונות של גולדה מאיר היתה סבי' רתה-כרס שהועלתה בישיבת לישיבת מסלגת-העבודה, לפיה נעשו פירסומי 'פרשת

הח"כ והחתיכה (מ'ימ'), שהתייצב השבוע בהתנדבות בראש המערכה להצלת ח"כ המערך כיום וח"כ רפ"י לשעבר, מרדכי בן-נראה בן-פורת במרחק שני כסאות בלבד מאישבע צ'חס. תדמיתו של דיין, כשהוא מאיים להחזיר מלחמה לאגודת-סתרים דמונית, שכביכול ממנת את פירסומי „העולם הזה“. בתמונה נראה בן-פורת במרחק שני כסאות בלבד מאישבע צ'חס.

מליאת,

אלישבע?

התשלום האחרון מעשרת אלפי הלי"ש שולמו לה על-ידי דיין?

הסידיו של משה דיין וחבר עוזריו, ניהלו בשבוע האחרון מערכת לחישות מקיפה. מערכה זו לא הכחישה אפילו בפרט אחד את סיפורה של אלישבע, אולם יחסה לה ולאמה תכונות שליליות שונות. מקורביו של דיין לא נתנו את דעתם על כך שהאשמות אלה היו כבחינת בומראנג. אם אומנם נכונות כל האשמות שהם תלו באלישבע ובאמה, הרי זה רק מחמיר את העובדה שר־הביטחון ניהל יחסים כה הדוקים, ממושכים וקרובים עם נשים אלה.

מה שפורסם עד כה על "פרשת אלישבע" של משה דיין, התייחס בעיקר קר לצדדים הציבוריים של הפרשה ולהשקפת לכותיה לגבי שר־הביטחון בתוקף תפקידו זה.

אחת השאלות העיקריות המרחפת מעל הפרשה, נוגעת לגיבורת הסיפור, שפר־צצה את הפרשה, הסעירה את הרוחות בישראל וגרמה לסופה בים החיים הפור־ליטיים במדינה.

מי היא אותה אלישבע? מי היא הצעירה שבגללה איבד שר־הביטחון את ראשו במשך שנתיים, בתקופת מלחמת ההתשה?

המחזקה לתפקידים מיוחדים של המישטרה, לא את שירותי הביטחון ואפילו לא את הצנזורה.

עם חברים כאלה —

לא צריך אויבים!

בהעדר אפשרות של התערבות ממלכתית גסה למניעת הפירסומים אודות משה דיין, לא נותר אלא לנקוט בשיטות עקיפות; לאיים, להפחיד, ל־טשטש, לזרוע שמועות, ולשטוף את הרוחות באמצעי התיקשות שלרשות הישירה וחסידיו דיין.

גולדה מאיר לא יכלה להרשות לעצמה בשעה כזאת את התפטרותו של דיין. למרות שברור שי אינה שלימה עם מעשיו, היא התי ייצבה כמלוא סמכותה ונתנה לו את הגיבוי שכה היה דרוש לו כדי לשפר את תדמיתו שנפגעה.

יתכן כי דיין עצמו וחסידיו לא הבחינו בהשפלה שבאקט זה — שתדמיתו של דיין זקוקה לחינוך דווקא מידי גולדה.

אך הסיבה העיקרית להתפטרותה של גולדה היא ההכרה שי אין ביכולתה למעשה לעשות דבר כדי למנוע את הגילויים סביב משה דיין. חוסר האונים שלה בי תחום זה הוא שגרם לה לאכזר את שליטתה העצמית ולגרוש ל־רמה של חרפות רחוב.

הסידיו של דיין, שנחלצו לעזרתו, רק סיבכו אותו יותר. איש לא גרם יותר נזק

(המשך מעמוד 19)
אלישבע" מעל עמודי העולם הזה בהש"ר ראתם ובתמיכתם של חוגים במסלגת ה־עבודה.

היה דרוש מוח מעוות כדי להמציא עלילה מגוחכת וזדונית גם יחד, כמו זו שהעלה ח"כ מרדכי בן־פורת באותה ישיבה. "אינני יודע מה חלקם המדוייק של חברים במסלגת־העבודה במלאכת הרס זו, ומי הן הנפשות הפועלות, עובדי־מדינה או אנשי ציבור אחרים? אבל ברי לי שיש לנו, למסלגת־העבודה, חלק בכך", אמר בן־פורת. אין לו, כמוכל הוכחות, למפלצות שהוא בודה בדמיונו. אבל הוא יכול לקשר כמה תופעות שהוא עוד עמל ויגע לחברו אחת לאחת. ואחת התופעות הללו היא התופעה של פירסום מודעות של חברת שיכון עובדים או בנק הפועלים מעל עמודי העולם הזה.

אם כל הדיון הזה בלישכת מפלגת־העבודה לא היה אלא בדיחה תפלה, הרי סיבתו הייתה מגוחכת עוד יותר.

הלישכה המכונה בדיחות כדי לדון בתוצאות משאל דעת־הל שפורסם ב־שבועון המפלגה אחר, ושנערך על ידי מכון פור"ר, לפי הזמנת כתבי־העת הברי־טייהודי, ג'ואיש כרוניקל. באותו מישאל, שהוזמן עוד לפני כחודש ימים, בשיא פרשת העתיקות של משה דיין, התבקשו השאלים להשיב, מי לדעתם יכול לבוא בתקופת של משה דיין כשר־הביטחון?

ימכן ובמועד אחר היה פירסום מישאל כזה לא רק עובר ללא תשומת־לב. אלא נחשב כחלק ממערכת הפירסומים העצמית הקבועה של דיין. אלא שפירסומיו של המישאל בשיאה של "פרשת אלישבע" — פירסום, שכמו שאר שרי כי מה שנראה "המסע להרס תדי מיתו של דיין" היה מקרי לחלוטין טין — עקוב היה לחזון את רמזי נם החולני של אלה הרואים בי סיוטיהם אגודות־יסורים הורשות מזימות ומתכננות השמחות.

כאשר ערך עורך אחר, דוד שחם, את גליונו האחרון, הוא לא ידע איזה חומר־נפץ הוא מחזיק בידיו. כמו מדי שבוע, שלח את יריעות ההגהה של עיתונו, עוד לפני הופעתו, למערכות העיתונים היר־מיים, בתקווה שאלה יוכלו למצוא בהומר עניין כלשהו לצטט את אחר ולהעניק לו פרסום עקיף, כדי להזכיר את קיומו. כך קרה, שאחד מעורכי מעריב גילה את תוצאות המישאל ביריעות ההגהה של אחר, מיהר להודיע על הפירסום הי עומד לבוא לשר־הביטחון משה דיין.

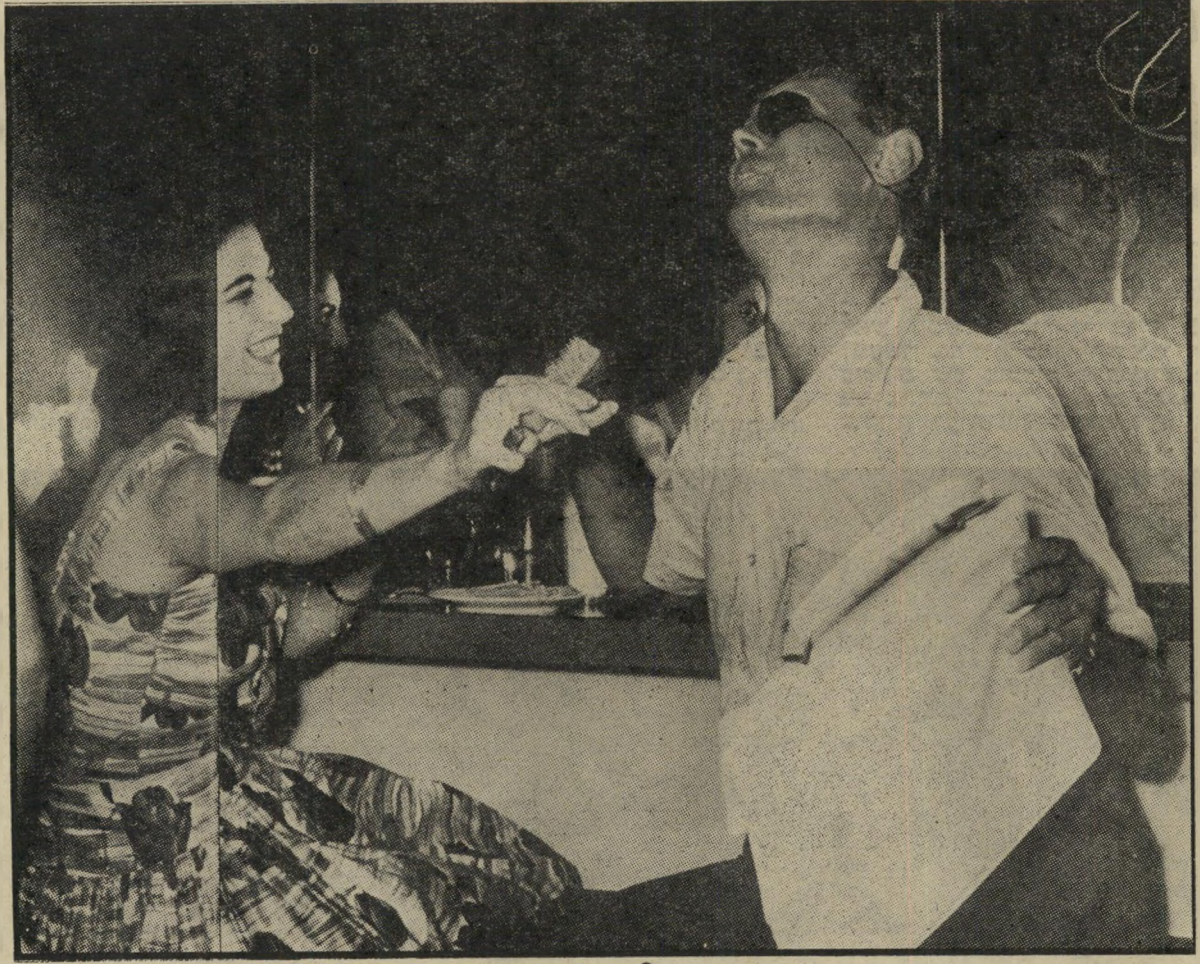
פגישה בשלוש עיניים

אם היו עד כה דיון רק השדות, הנה עתה — אחרי שהודיעו לו על הפירסום העומד להופיע באחר — היו לו כבר הוכחות, על המזימה הנרקמת נגדו. שר־הביטחון משה דיין נפגש עם ראש הממשלה בפגישה של שלוש עיניים. מה דובר בדיוק באותה פגישה, הוא כמוכן סוד השמור בין שניהם. אולם משיחות מקורבניהם, ניתן להסיק כמעט בבירור: משה דיין איים להסיק את ה־מסקנות בעקבות פירסומי העולם הזה אודותיו ולהתפטר — וזאת אם גולדה מאיר לא תמצא דרך להפסיק את הפירסומים, המפריי עים לו, לדבריו, בעבודתו כשר־הביטחון.

איום ההתפטרות של משה דיין, בו לא טרח אפילו להכחיש את האשמות המיו־סות לו, הבהיר תופעה שלא עוררה עד כה את תשומת־הלב שהיא ראייה לה: שר־הביטחון הוא כיום סמכות נטולת כל כוח של ממש בחיים הפנימיים בישראל. מנוטרל בין הממשלה מצד אחד לבין ה־צבא מצד שני, אין למשה דיין כיום כל אפשרות להלחם במחנות פרטיות או פל־ליטיות באמצעות מגבונים ממלכתיים. כל מה שהוא יכול לעשות, הוא לנהל מערכת יחסים־ציבור יסודית ומקיפה. שאין דומה לה בישראל.

והיה אולי אחת המשמעויות החיוביות ביותר שהתגלו בשולי פיצוזה של "פרשת אלישבע". המגבונים הממלכתיים במדינת־ישראל אינם עוד מה שהיו פעם — כלי־שרת בידי ראשי השלטון. ראשיהם של מגבונים אלה אימצו את הממלכתיות לכתיבת כשיטה, והם רואים את עצמם כמשרתי הציבור ולא כמשרתי השלטון. בעניינים שאינם נוגעים לתחום תפקידיהם.

כך קרה שמושה דיין אינו יכול להפעיל לצרכיו הפרטיים לא את

בלתי מזוהה. התמונה היא תמונה מלפני תריסר שנים בערך, שצולמה במזללת "קליפורניה" של אייבי נתן, והאלמונית אינה אלא רחליה כהן, מי שהיתה בשעתו מזכירת התיאטרון ה"קאמרי".

נערת הזוהר האלמונית

תמונה זו, בה נראה משה דיין משתטש בחברת אלמונית בבאר

מי מסתתר מאחורי אישיותה של האשה, שבגללה היה שר־הביטחון מוכן לעזוב את ישיבות הממשלה בירושלים, ולטוס לתל־אביב כדי לבלות עימה זמן קצר. לפני שי חזר להמשך ישיבת הממשלה?

יחד עם השאלות המתבקשות לגבי השקפתה על שר־הביטחון, מתעוררות גם שאלות בקשר להתנהגותה בשעת הפרשה ואחרי פיצוזה. מדוע דאגה להקליט את שיחותיה עם שר־הביטחון? מדוע תיקקה ושמרה בארכיב מיוחד את כל הניירות שהעידו על יחסיו עימה? מדוע תבעה ממנו סכום של עשרת אלפים ל"ש על הפרת הבטחת הנשואין, שהבטיח לה לדבריה. מדוע פוצצה את הפרשה במלור־אה, בארץ ובחו"ל, אחרי שקיבלה את

מכתב פרידה ב־4 העתקים

מסתבר שלא רק משה דיין, בשתי שנות יחסיו עם אלישבע, לא תהה אחר קנקנה ולא בדק את זהותה האמיתית. עד היום נשארה אלישבע דמות מיס־תורית, שגם אחרי שהפכה לדמות ביני־לאומית בזכות הסיפורים אודותיה, נותרה אלמונית. שמה הרשמי המלא, כפי שהוא מופיע

כך הגדיר "השטרן" משתטש בחברת אלמונית בבאר

לדיין מאשר ח"כ מרדכי בן־פורת, שבגלל יוזמתו הפכה "פרשת אלישבע" מסיפור עיתונאי בעל השלכות ציבוריות, לפרשה פוליטית שהסעירה את המדינה וכתה ל־פירסום בכל אמצעי התיקשות. "דיין אי־נו זקוק לאויבים", אמר השבוע אחד מי מקורביו, "אלה שרוצים להיות החברים שלו, הם שיגמרו אותו!"

בסופו של דבר אין משה דיין רשאי לבוא בטענות אל איש. לא אל יריביו ולא אל חסידיו. כי מה שמוגדר עתה כ"פגיעה בתדמית תו", אינו נובע מהפירסומים, אלא מהמעשים שנעשו. ומעשים אלה עשה משה דיין. הוא היחיד האחרי לראי לפגיעה בתדמיתו.

במיסמכים משפטיים, הוא אליזבט רודול־פינה צ'ינס, שנולדה בבית-החולים אסותא בתל-אביב בתאריך 30.5.45, לפני 27 שנים בקירוב.

אולם שם כזה אינו מופיע כלל ברי-שום התושבים של משרד-הפנים וגם לא בספר הבחורים של מדינת ישראל. קרוב לוודאי ששם המשפחה אותו היא נושאת, אינו שם המשפחה הרשמי שלה. עד כמה שניתן היה לברר, הרי השם צ'ינס היה שם הבחולין של אמה, שמוצאה ממשפחה פולנית שהיגרה לאוסטריה. האם עצמה גדלה בווינה, עלתה לארץ ב-1938, עם גל העלייה הגרמנית שהתגבר בעקבות סכנת הנאציזם. האם עצמה נושאת את שם המשפחה ברשטל, שהוא שם המשפחה של בעלה האחרון.

בעשרים השנים האחרונות מתגוררות אליזבט ואמה לאפרידה בבית ישן במר-כזו תל-אביב, לא הרחק מרחוב בלפור. במקום זה גם הלכה אליזבט לבית-הספר העממי בלפור. בני כיתה זו זוכרים במעור-פל כי בתקופה מסוימת היא נקראה בשם אליזבט קאהן, ע"ש אחד מבעלי אמה. אולם גם בשם זה היא אינה רשומה בכרטיס מירשם התושבים.

השימוש המזוה והבלתי רגיל בשמות המשפחה, מעיד כי אליזבט מסתירה משהו בזהותה המקורית. אולם לפני שיעשה נסיון לפתור תעלומה מסתורית זו, מוטב לערוך היכרות אישית עם אישיותה.

זאת ניתן לעשות, בדרך הפשוטה ביותר, באמצעות מיסמך בכתב-ידיה של אליזבט, המתפרסם להלן, שיש בו כדי להעיד יותר מכל עדות אחרת על אופיה ותכונותיה.

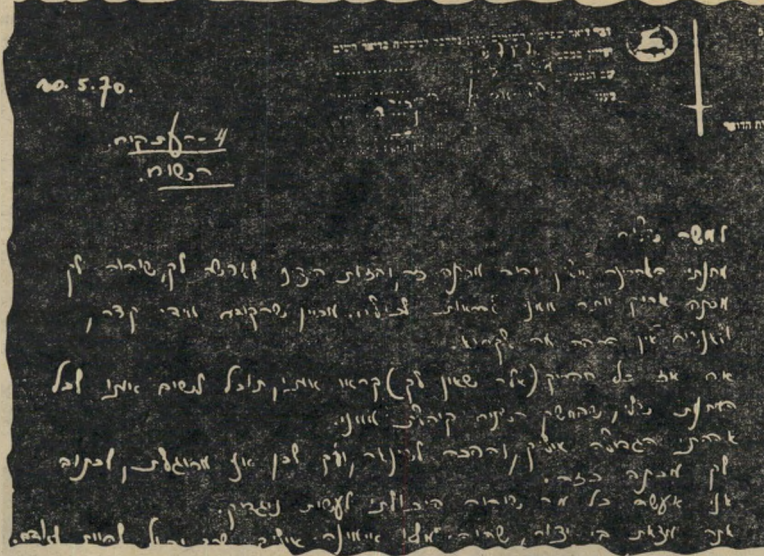
מכתב זה הוא מכתב הפרידה שכתבה אליזבט ב-30 במאי 1970, אחרי שהוברר לה כי דיין ניתק את יחסיו עימה טופית ואינו רוצה עוד לראותה. את המכתב כתרה אליזבט עוד לפני שהחלה במערכה המשפטית בה תבעה מדיין פיצוי בסך עשרת אלפים ל"י על הסבל שגרם לה.

מן הראוי לציין שאם המכתב שלה אליזבט לדיין בדואר רשום, למשרדו ב-קריה בתל-אביב, כשבראש המכתב מתי-נוסס רישום, המקובל בדרך כלל בצה"ל: 4 העתקים - רשום. העובדה שהיא דאגה להכין מראש 4 העתקים למכתב, וכן נוסח המכתב, מעידים כי היא ייעדה אותו מראש לפירסום בבוא-העת.

המכתב מתפרסם בזה במלואו, להוציא השמטות קלות ביותר, בנוסחו המקורי, כולל שגיאות הכתיב המופיעות במקור. בעת קריאת המכתב צריך לזכור שזהו מכתב שנכתב בידי צברית בת 25 לערך, במצב של זעזוע נפשי עמוק, אחרי נסיון התאבדות.

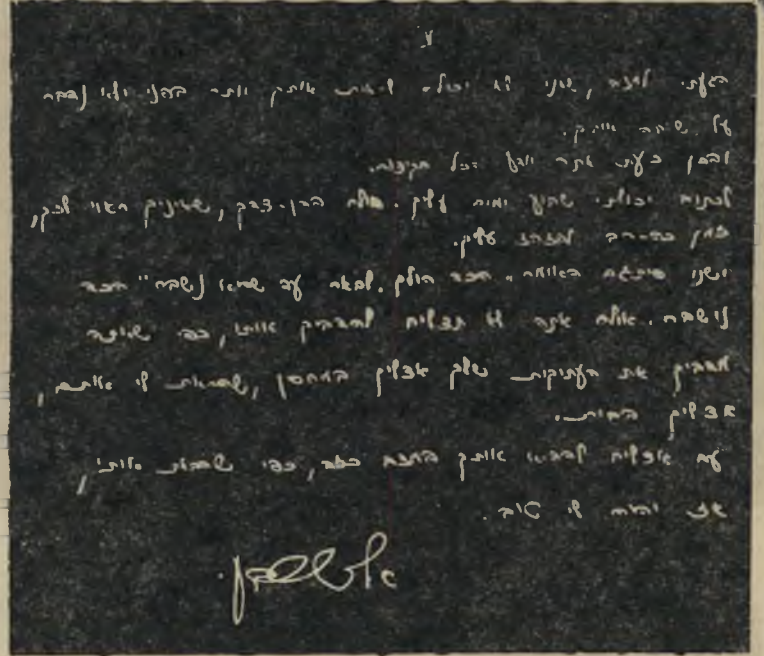
זוה נוסח המכתב:

למשה שלום!
מתנתי האחרונה אליך יהיה מכתב זה ובזאת ברצוני לאפשר לך, שיהיה לך מכ-תב ארוך יותר ממני להראות לכולם, מכיון שהקודם מידי קצר, ולאנשים אין חרבה מה לקרוא.
אם אז כל הברוך (אלה שאין לך) קראו אותו, תוכל לשים אותו לכל המת-נות שלי, שבמשך שנים קיבלת ממני, אהבתי הגדולה אליך נחפכה לשינאה, ורק לכן אני מסוגלת לכתוב לך מכתב כזה.
אני אעשה כל מה שביכולתי לעשות נגדך.
אתה מצאת בי נצור, שהיה מלא אמור-נה אליך, שרק יכול להיות לאדם, ומה אתה עשית?
אתה שיקרת לי, וניצלת אותי מכל הבחינות.
אני משוכנעת שמה אכתוב כעת תכחיש זאת, מה שמוכן מאלו. אומנם יודעים איזה שקרן אתה, אך שאתה אפס כזה, ואת לא יתארו לעצמם האנשים.
ברצוני כעת להזכיר לך בקיצור את הפרשה בינינו, מפני שאני רואה שדברים שרצית לשכוח אותם בודאי גם שכחת, והיית ערץ גם לשכוח אותם. כיון ש-דברים כאלה, אסור להרשות לעצמו ש-רבטחון, בו בזמן שהוא אחראי על הארץ.

התחלה וסוף

פתיחת מכתב הפרידה של אליזבט למשה דיין (למעלה), וסיומו של המכתב עם חתימתה (למטה). שים לב לצייון משמאל, כי המכתב נכתב בארבעה העתקים. כמי שקיבלה חינוך יידי קפדני, דאגה אליזבט לשמור גם על קבלה מסניף הדואר (למעלה, מימין) כי המכתב נשלח בדואר רשום.

„בכל העולם, אם גבר מוריד בחורה מהדרך,

הוא שולח לה לפחות פרח!“ כתבה אליזבט לדיין

האלה מקבלת רות, ולך לא נשאר כלום, לך אין כסף בכלל.
חשבת שהאמנתי לך בנקודה זו, לא האמנתי לך אולם אף פעם לא ביקשתי ממך משהו, ולא קיבלתי ממך עבור מיל. בכל העולם עם גבר מוריד בחורה מהדרך, ומבטיח לה שיתחתן איתה, הוא שולח לה לפחות פרח אחד.
פרח אחד כנראה גם לא יכול היה להרשות לעצמו השר.
ולכן לגבר מסכן זה, שאותו אהבתי יותר מחיי, רציתי תמיד לגרום לו לשמי-חה. ולכל הזדמנות עשיתי לו את המתנה היפה ביותר שרק יכולתי למצוא קנייתי. הגבר הנאה, תמיד מאוד שמח עם המתנות, אמר תודה, ומיד לקח אותם אליו והחביאם.
זאת מכנים ז'נטלמן.
ז'נטלמן גם אמר לי, שאגש בעצמי לרות, אולי תתן לו אז את הגט יותר מהר.
דעתך זו חשבתי לשטות, אולם בכל זאת, תמיד רציתי לדבר עם רות אך חשבתי לי יותר טוב עם אתה תדבר איתה.
האחבה שלך אולי, היתה כל כך גדור לה, שבהפסקות של ישיבות ממשלה ב"י ירושלים, באת אלי עם הליקופטר. ועם לא יכולת לבוא, מסרת לי באמצעות

לשר אסור ללכת למלון, ביום שנהרגו 14 חיילים במיפרץ-סואץ, אסור לו לסדר לו את תוכנית עבודתו לפי רצון החברה, עם היא יכולה, ורוצה.
„הגבר שאהבתי יותר מחיי“
מיום ראשון שהיכרנו, שיקרת לי וחשבת לעצמך, אני חושב שהיא המת-אימה, איתה אוכל לעשות מה שארצה. חשבת לעצמך, מה תוכל כבר יצור זה לעשות לי, עם לא ארצה יותר, לא תוכל לעשות כלום. הרי לפני הבית שלי עו-דת המשטרה, במשרדי אתן הוראה לא לקשר אותי, והיצור הזה, שהשגתי בה הכל, מה שרציתי, קעת חסרת עונים. טעות הפעם בחשבונך.
הפעם תהיה אתה חסר-עונים, גם אם אין לי שמירה כל כך כפי שיש לך. אני אדם בדיוק כמוך, ורוצה לציין שעם ערך רב יותר ממך.
בקיצור לרענן את זיכרוך העלוב. אתה יכול בשקט להמשיך לשקר.... אתה השקרן הגדול ביותר, והשחקן. את הכשרון שיש לבן שלך, אסי, אותו בודאי ירש ממך. יכולת להרויח יותר מ-700 ל"י על הבמה, כפי שאמרת לי שאתה מרויח בצבא, ואת ה-700 לירות

מזכירת ראש-הממשלה, הגב' אחובה הוי-דעה.
באת בכדי ללכת איתי למיטה. לא יפה אמור. אולם זו האמת.
אני רואה שאיך אפשר רק בטון כזה לדבר, אני מרוצה שהגיע הרגע, שאני יכולה לומר לך, כך הכל כפי שצריך ומגיע לך.

„אותי לא

זורקים כך...“

אתה שיכנעת אותי, ועם שקרים הבאת אותי לכך לקיים איתך יחסים, והבטחת לי שתהיה תמיד איתי יחד.
אתה ידעת, אחרת לא אסכים ללכת איתך.

רציתי ללכת עם גבר זה שאתחתן איתו. אתה רצית להשיג אותי, וכפי שאני רואה, לא היה לך אף שקר גדול מדי. אתה השקרן הגדול ביותר, והשחקן, שרק מעוניין לעמוד מול המצלמות. שרק עובד בשביל להיות מפורסם. ...רק מפורסם אתה רוצה להיות.

קיים רק אדם אחד שאותו אתה אוהב. וזה את עצמך, אתה אוהב יותר מכל. מכיון שאתה איגואיסט.

המשחק הגדול, האחרון שלך אולי, היה הסליל לפני הבחירות (הכוונה לסליל בו הקליטה אליזבט שיחת אזהרה של אלמוני, כי דיין עומד לעזוב אותה. סליל זה השמיעה לדיין). והפחד שהיה לך שלא יבחרו בך יותר הביא אותך לידי כך להמשיך במשחק. ואני גם כן האמנתי לך שהאדם הזה, שדיבר אלי לתוך הסליל, לא דיבר את האמת.

האדם הזה שבינתיים מצאתי אותו, אוהב אותך באותה מידה, כפי שאני היום אוהבת אותך...

האדם הזה פשוט ריחם עלי, ורצה להזהיר אותי ממך (אלה כולם החברים שלך, שהכירו אותך יותר טוב ממני). שוב פעם נפלתי בפח, עם הדיבורים ה-יפים שלך אלי. כעת סוף סוף בחרו בך. ואותי זרקת, כמו אחת זונה מהרחוב, שילמו לה ולא רוצים בה יותר. אולם אני לא זונה, ואותי גם לא זורקים כך, כפי שזה היה בתוכנית שלך.

„או, ז'נטלמן

מסכן!“

אתה הקנדי השני, עם היית יכול לעשות כפי שהוא עשה, אז גם היית

כפי שצולמה על-ידי צלם ה"שטרן" במחבוא בתל-אביב, שם רואיניה והוקלטה.

עושה זאת, אולם ישראל מידי קטנה לכך. ובכל זאת, גם באמריקה לא חסר תירו את הבושח הזאת. קנדי גם חשב לעצמו, שבבילו זה יותר טוב, הבחורה המסכנה לא תדבר יותר.

אתה לא יותר טוב ממנו. גם הוא רצה רק לבלות ולהינות, אולם את הקריירה שלו לא רצה לעזוב. אתה כמו שני יותר אחים. אני לא יודעת מי משניכם יותר גרוע. אני אעשה ממך אדם כזה, כפי שעשית ממני. אני לא מוצאת לי מנוחה, ואתה לא תמצא לך מנוחה.

כל אדם צריך פעם לסבול בשביל מה שעשה. רחל שלך, שבגללך התגרשה, ולי אמרת שאתה כבר מומן לא חי איתה — גם אותה סידרת באופן אלגנטי. רק היא לא היתה במצב שאני הייתי. היא היתה כבר אשה עם הרבה ילדים.

אני הושבת שאתה הוא בעצם הצד, שאינו רוצה להתגרש מרות, כיון שרות נותנת לך תמיד את הבטחון, שאתה יכול בסיפורי הנשים שלך תמיד להתחמק מהם, עם התירוץ אשתי לא נותנת לי את הגט.

או, ז'נטלמן מסכן!!!!!! אתה צריך לדעת איזו דיעה יש לי עליך, ואני מרוצה שזה התאפשר לי לראות אותך כך, כפי שאתה במציאות. הגעתי למצב, שאני לא יכולה לראות אותך בפני. ולא נדבר על שיחה איתך. לכתוב יכולתי שבוע ימים עליך. אולם ובכן כעת אתה יודע הכל בקיצור.

בהוצדק, שאינך ראוי לכך, זמן כה רב לבזבז עליך. ישנו פתגם האומר: „הכד הולך לבאר עד שהוא נשבר“. הכד נישבר. אולם אתה לא תצליח להדביק אותו, כפי שאתה מדביק את העתיקות שלך, אצליך במח"ס, שהראת לי אותם, אצליך בבית. עם אצליה להביא אותך במצב כזה, כפי שהבאת אותי, אז יהיה לי טוב. אלישיבע.

כאן מסתיים מכתבה של אלישיבע לדיין. נוסף לשאר המסקנות שאפשר להסיק ממנו, הרי שניתוח המבנה של המשפטים במכתב, אינו מותיר מקום לספק. כי הוא תורגם לעברית מגרמנית — שפתהאם של אמה של אלישיבע. לעובדה זו יש חשיבות, כפי שיתברר בהמשך הדברים.

תלות

הדוקה באם

ידי כאן כל מה שנוגע להתרשמות הבלתי אמצעית ממכתבה של אלישיבע. ועתה — לעובדות.

מוצאה של אלישיבע לוטה במיסתורין. שם משפחתה בילדותה, קהאן, לקוח משם משפחתו של בעלה של אמה, מי שהיה קצין בצני הסוחר הישראלי — הרברט קהאן, אשר היה נשוי לאמה בשנות ילדותה. אמה, אלפרידה, ילדה להרברט ב-1948. בן, האם היתה גם אלישיבע בתו של הרברט קהאן? זאת קשה לקבוע כיום נוכח העובדה. שאלישיבע אינה מר מפיעה במירשם התושבים תחת שם זה.

איך שלא יהיה — כדבר אחר אין ספק: יעד אלישיבעירודוקפינה עברה יודות אכזרית ומוזעזעת, שהשאירה צלקות עמוקות כנפשה. מצד אמה היה יחסה המשפחתי ממוקפם ביותר. סבתה — אפי אימה — היתה בשעתו מנהלת בית-בישול. אמה, כטרם נישאה, עסקה בזנות בתקופת המנדט.

הרברט קהאן, שהתחתן עם אמה, כשר היתה כבר בשנות השלושים שלה. נטש את האם לאנחות בשנת 1951, כשאלשיבע היתה בת 6. ואחיה הצעיר כבן ארבע. עברו ארבע שנים נוספות לפני שאותו הרברט קהאן שלח את הגט לאמה של אלישיבע. הוא עצמו היגר לארצות-הברית שם החליף את שמו אחרי שנשא אשה נוצרית. הוא טען כל השנים כי אינו יהודי משום שאמו היתה קתולית.

אלפרידה, שנשארה לבדה כשעול כל-כלת שני ילדים מוטל עליה, החלה למי צוא את מחייתה כתופרת. היא עבדה בפרך יום ולילה, חלתה כתוצאה מכך ב-שחפת ריאות. תקופת הילדות הקשה, לי לא אב, הטביעה את חותמה על אלישיבע ואחיה. האה, שבגיל צעיר חלה בללקת קרוס-המוח, החל את דרכו בעולם הפשע עוד לפני שהגיע לבגרות.

משה פריץ קהאן, סלל לעצמו בקושי

את דרכו בבית-הספר העממי. הוא היתר קשה בלימודים, נשאר כיתה מספר פעמיים. תחילה נטש בגניבת בקבוקי-חלב. אחר כך נעצר על ניפוץ שמשות. עד גיל 18 כבר נזקפו לחובתו 9 תיקים פליליים.

אלישיבע, שבילדותה היתה ילדה פרו-בלמטיה, התקשחה אף היא בלימודים, והתפתחותה היתה איטית ביותר. התו הי בולט ביותר בהתנהגותה של אלישיבע אחר היתה התבגרותה: הקשר ההדוק והבלתי ניתן כמעט לניתוק עם אמה. העדר האב והפחד הבלתי פוסק מפני עויבה, הביאו אותה לכך שהיא לא נטשה כמעט אף פעם את אמה, נשארה צמודה אליה עד עצם היום הזה.

האירועים היחידים לשם יצאה אלישיבע לראות לזווית אמה היו פגישות שותיה האינטימיות עם משה דיין.

זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים, הואשם אחיה של אלישיבע, משה פריץ, בקבלת דבר במרמה ובמשיכת צ'ק ללא כיסוי. כמו רוב העבירות שהואשם בהן היתה גם זו עבירה של רמאות.

סכום הצ'ק ללא כיסוי, אותו נתן לבעל חנות-ספרים תמורת ספרים שקיבל לה-פצה, היה פעוט — 370 ל"י בסך הכל. אבל משה נידון במשפט זה, אחרי ש-הורשע, למאסר על תנאי למשך 6 חודשים. אם יעבור עבירה דומה תוך שנתיים.

לא חלפו ימים רבים ומשה נעצר שוב כחשוד בעבירה של רמאות. מיד אחרי שהסתיים משפטו הקודם עמד משה לצאת לארצות-הברית, אל אביו. עוד קודם לכן שלח לו אביו כרטיס טיסה כדי שיבוא אליו. אך האם, אלפרידה, סרבה להניח למשה לנסוע, השתמשה בכרטיס כאמצעי

הבעייה הציבורית המרכזית בפרשת אלישיבע: האם אפשר לסמוך על שיקול-דעתו של שר-הביטחון שהסתבך ונפל בפח שטמנה לו יצאנית מאנדטורית?

הגיבורה האמיתית של „פרשת אלישיבע“, אלפרידה ברשל, בעלת סלון השמלות „אלפי“, שבתקופת המנדט עסקה בדנות. אלפרידה אספה הוכחות ליחסיו של שר-הביטחון עם בתה אלישיבע צ'יז, מבלי שהשר משה דיין ירגיש בכך כי מכינים לו מלכודת.

לחץ כדי לקבל כספים מהאב. עתה, כשר עמד משה לנסוע, הוא השכיר את החדר בו התגורר, קיבל מהשוכר דמי קדימה בהמחאה בנקאית.

כאשר התחרט השוכר, סרב משה להחזיר לו את הצ'ק, הוא ביצע בו תיקון קטן בתאריך, השתמש בו כדי לקנות מזון וודה לנסיעה. כאשר חזר הצ'ק מהבנק אל מוכר המזודה, הוא בא אל אמו של משה, פרצה בהומה, הוועקה משטרה ומשה נעצר שוב.

האם ואחותו הששו מאוד כי אם יגיע עניינו לבית-המשפט יופעל נגדו אוטו-מטיע עונש המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, דבר שימנע את נסיעתו. זה היה הרקע לפגישה הטלפונית המוזרה של אלישיבע אל שר-הביטחון, כדי שישגייע לה בפגישה אל היועץ המשפטי על מנת לשכנעו שלא להגיש את כתב-האישום. כיום ברור ללא צל של ספק, שבעקבות הפגישתו של דיין, נפגשו אלישיבע ואמה מספר פעמים עם היועץ-המשפטי, בניסיון לשכנעו שלא להגיש את התיק נגד משה קאהן, עקב הנסיבות המיוחדות.

היועץ-המשפטי, מאיר שמגר, לא השי-תכנע, ביקש לפגוש את האח עצמו. בעקבות אותה פגישה, למרות התערבותו של משה דיין — שלא ברור עדיין באיזה צורה נעשתה — החליט שמגר להגיש את תיק האישום נגד האח.

רק בשלב מאוחר יותר, כאשר הובא לידיעת היועץ-המשפטי כי משה קאהן מציע לפרקליטות עיסקה, לפיה יודה ב-אשמתו תמורת אי הפעלת המאסר על-תנאי נגדו, אישר שמגר את העיסקה, עקב ה-נסיבות המיוחדות בתיק ובעקבות דו"ח של קצין מבחן. משה קאהן יצא גם מ-מישפטו השני ללא עונש בפועל.

מלכודת מטופשת

החידה היחידה שנותרה עדיין בלתי מפוענחת בפרשה: על סמך מה התקשרה אלישיבע ישירות עם שר-הביטחון כדי להגיע באמצעותו אל היועץ-המשפטי? איך קיבלה אותו בשיחה טלפונית ישירה? מדוע לא פנתה ישירות אל היועץ-המשפטי?

המשך הפרשה, לעומת זאת, ברור עתה, ומואר בצורה שונה נוכח עברה של אמה של אלישיבע. האם שימשה בפרשה מושי-כת בחוטים, שניצלה את תלותה הבלתי טבעית של אלישיבע בה, אחרי שנכחה שלשר-הביטחון יש עניין בבתה, היא טמנה מלכודת ופח. מהשלב הראשון של התפתחות היחסים בין אלישיבע לדיין, דאגה האם (כנראה ללא ידיעת הבת כלל) להכנת הוכחות ליחסים אלה, בצורת הקלטות ואיסוף מיסמכים בכתבי-ידו של דיין.

בצורה זו ובעזרת הוכחות אלה, הצליחה היצאנית לשעבר, להוציא משר-הביטחון עבור בתה פיצויים בסך של 10,000 ל"י. הסיפור יכול היה להשמע משעשע לרי לא היה כה מחריד. קשה להאמין כי משה דיין, סמל הפיקחות והחריפות השכלית, נפל בפח שטמנה לו אלפרידה בצורה כה גאיבית ומטופשת. אבל זאת עובדה, אי-לו זה היה קורה לאדם אחר, היה זה עניינו הפרטי. כאשר זה קרה לשר-הביטחון, טחון, בתקופה בה שימש כשר-הביטחון, זה עניין ציבורי בעל חשיבות ראשונה.

וזהו הנקודה הציבורית המרכזית בזות בפרשת אלישיבע: שר-הביטחון אחראי לבטחונה של המדינה נה כונה, לחייהם של רבבות חיי-לים ואזרחים. כשיקול-דעתו, במחוי-שבתו הצדקה, בתכונתו, כרוכות הכרעות העשויות לחרוץ גורלם של רבים לחיים או למות.

כאשר מסתבר, כמו בפרשת אלישיבע, ששר-הביטחון מאבד את שיקול דעתו, מסתבד בצורה אווילית ומטופשת בפרשה אינטימית כשהוא נופל בפח שהטמינה לו יצאנית לשעבר, ואינו יודע לכלכל ב-תבונה את מעשיו בתחום הנחשב לתחומו הפרטי, מתבקשת מאליה השאלה, שהיא גולת הכותרת בפרשת אלישיבע: האם אפשר לסמוך על שיקול-דעתו של אדם זה בעניינים הנוגעים לנורמה של המדינה ולחיייהם של אזרחיה?

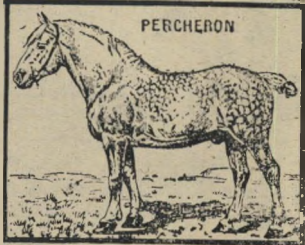
פתח חוקי לשחיתות

בתשובה לשאלתה של חבריכנסת מסר יים, ששמו מוזכר לא אחת בשבועון זה, בישרה לנו הגברת גולדה מאיר את הבשר רה המדהימה שאין במדינה הזאת חוק האוסר על שר לעסוק במיסחר. לתמהוני לא טרחה אפילו ראשה הממשלה לתרוץ מחבל חמור זה בקיומו של נוהג, לפיו יהיה זה משום פגם אסתטי אם שר ינהל עסקים פרטיים בתחום הנתון לסמכות משרדו. המשתמע מתוך איידיאולוגיה של חוק כזה חייב, נדמה לי, לקומם כל אזרח התומך במישטר דמוקרטי תקין. תארו לעצמכם: שרהאוצר רשאי מבחינה חוקית לרכוש מניות בחברות מיסחריות, ששיגשוגן הכלי תלוי בתמיכתו, הלוואותיו ומענקיו; שרהחברות רשאי להיות שותף בחברה כמו "אוטוקארס", לייבא מכוניות או לר כוש מניות בחברה להובלה ימית; שר הביטחון רשאי להיות קבלן לעבודות-עפר, או להיות סוכן של חברה המספקת ציוד צבאי למשרד הביטחון; שרהשיכון רשאי להקים לעצמו חברה קבלנית לעבודות בניין; שרהחקלאות רשאי להפוך בשעות הפנאי לייצואן של מוצרי חקלאות; ושר המישפטים רשאי להמשיך את הפרקטיקה

הפרטית שלו כעורך-דין. זה לא ייאמן, ממש. אני לא מבין את ההתרגשות הציבורית שקמה נוכח הידיעה על קשריו העיסוקיים בעבר של מישר י. ש. שפירא עם מרדכי פרידמן, ומה ה קשר בין עובדה זו ובין סירובו של שר המישפטים למנות ועדת-חקירה בפרשת "נתיבי נפט". הרי השר רצה, והפוך על שום חוק, אילו המשיך גם עתה לייצג את עסקיו של מר פרידמן. ואם שר רשאי לעסוק במיסחר, למה שמנכ"ל משרדו, או כל אחד מפקידיו הבכירים, לא יהיו רשאי אם לעשות זאת? למולנו הרב נתברכו רוב רובם של ה שרים בקומוניסנס המונע מהם לעסוק ב מיסחר, לנצל את מעמדם לרעה, ולהפוך בזכות תפקידם למיליונרים, גם אם הדבר אינו מנוגד לחוק. אך קיומו של נוהג בלתי כתוב ומובן-מאליו עדיין אינו מצדיק אי קיומו של חוק ברור וחד-משמעי בשטח זה. המצב הנוכחי מהווה פתח חוקי לשחיתות רשמית, ואיננו מתאר לעצמי שכך תה כוון המחוקק, כאשר לא אסר עד על של שריהממשלה לעסוק במסחר.

נופלת מחשיבות יצירותיהם של היהודים בעיני היהודים, מנסה משה שמיר למוטט על ידי:

(א) התעלמות מוחלטת מהישגי הערבים בשטח הארכיטקטורה בארץ-ישראל. (ב) קביעה בלתי-מוכחת "כי מישקלם של הפיזטים (שלנו) עולה על מישקלם של פיזמון עממי (ערבי) זה או אחר". שוב התנשאות תרבותית, שאין לה כל הצדקה, שכן לא ניתן להוכיח שערכו של פיזט כמו "ויהי בחצי הלילה" רב יותר ליהודים מאשר ערכו של שירעם מסויים ערבים. כל הערכה, במיקרה זה, תהיה סובייקטיבית, ולא מן הנמנע שיצירה בעלת-ערך אבסולוטי — אם קיים דבר כזה — מועט תתרום ותשפיע על תרבות אחת יותר משתרומת ומשפיעה יצירה בעל-ערך אבסולוטי רב על תרבות אחרת.

במלים אחרות: גם אם "לכה דודי לקראת כלה" היא יצירת-מופת קלאית, אין זה אומר עדיין שהשפעתה על מסכת ה-יצירה של התרבות העברית גדולה יותר מהשפעתה של תפילה לגשם, בגון "יה ראבנא, ראב אל סוודר / איסטעגיל עלי" גה ביל ריאוד", על מסכת היצירה של התרבות הערבית.

(ג) נישול החוקר הערבי אל-סאפדי (ליד צפת) ממכורתו, רק משום שהוא למד, כתב ומת בדמשק. כאן מאשים אותי שמיר ב"התחמקות-רמייה אלגנטית", משום שאני "שוכח" לספר היכן מת אל-סאפדי.

לכל הרוחות! מה זה חשוב איפה הוא מת? האם ביאלק הוא משורר אסטטי, רק משום שהוא נפטר בווינה? והיכן למד וכתב את יצירותיו החשובות? ב"משורר העמק" האם אין הוא ראו לתואר "משורר עברי" רק משום שלמד וכתב באודסה, זיטומיר ווארשה?

והיכן למד וכתב חלק נכבד מיצירותיו ש"י עגנון? ומה עם מרטין בובר? ואל-תרמן ושלונסקי ולא גולדברג, איפה הם נולדו? אם יש חשיבות למקום מותו של יוצר, יש ודאי גם חשיבות למקום הולדתו. אני חוזר, איפוא, ואומר מה שאמרנו לו תמיד: "משה, אתה סוס-עבודה רציני, אתה מסוגל לכתוב ספר בכוח ההתמדה והעקשנות שלך, אתה מסוגל לבלוע ספי רים ואנציקלופדיות, אבל זה לא מספיק, משה".

את מה שלומדים בעליפה — צריך גם להבין, ומי שראשו סתום בדעות קדומות, ולבו מלא רגשי עליונות מתנשאת, אין לו כל סכוי, כנראה, להבין את השאלה העומדת לדיון.

* "יה אלי, אל הנכסים / רד אלינו בברקים ורעמים / יה אלי, אל האילנות / הורד עלינו גשם נדבות" (תרגום חופשי).

המבוכו עליו ב"מעריב", שאלמד את הר עובדות, והעובדות, לעניות דעתו, הן "כי מה שיצרו יהודים בארץ-ישראל, גם בת קופה שהעם לא חי בה, עולה במישקלו (כתרומה לתרבות ישראל) — על מישקלה של היצירה הערבית בארץ-ישראל (כתרומה לתרבות האיסלם והערבים)".

טענתי, כי אסור לדבר על עליונות של תרבות אחת על תרבות אחרת, מוכיחה לדברי הקולטור-שובניסטים שלנו, כי לא תפסתי את השאלה העומדת לדיון. השאלה העומדת לדיון, מר שמיר, היא בדיוק זאת, ולא אחרת. ההתנשאות הנשמעת מתוך קביעתך — גם אם נניח שהיא מבוססת, ועל זה עוד נחזור — היא אותה התנשאות אווילית, שהשתמעה מתוך ה"תשובה" הנכונה, אשר קבעה כי שאר תושביה של ארץ-ישראל נבדלו מן היהודים בכך שלא יצרו שום יצירה חשובה, למרות קדושת הארץ לדתותיהם, ואילו היהודים, כפי שמסתבר מתוך השעור הגמתי, היו "עלית המיצג את כל העם היהודי... רבים היו בה חכמים ורבינים ויוצרים, שפירסמו חיבורים וספרים".

צריך להיות גס-ריר ואתוס-לב, כמו משה שמיר, כדי לא להבחין בנימת ההתנשאות הגזענית והלאומנית המשתמעת מתוך קביעה שטחית ומטופשת זו. התנשאות זו, בה ביקשו מחברי השאלה לשטוף את מוחותיהם של הנבחנים, היא העומדת לדיון, ולא המתקר השוואתי בעניין מישקלם הסגולי הסובייקטיבי של יצירות ה-יהודים והערבים בארץ-ישראל.

אם חש משה שמיר, בנקודה זו, הוא לא טרח להגיב עליה, ואם לא הגיב עליה, מן הסתם סמך את ידיו על נסיון המחנכים לנטוע רגש-עליונות לאומנית ותרבותית בלב התלמידים היהודים.

מאחר והערבים, לדעתו של שמיר, לא יצרו בארץ-ישראל שום יצירה "מונומנטית-לית", בקליבר של "השולחן ערוך", ולא הוציאו תחת ידיהם שום שוה-ערך לתורת הסוד של הארץ, ולא כתבו פיזט שיתקרב בערכו לקינתו, "הנאדרת והנצחית" של הקליר, "בליל זה יבכון וייללו בני", או ליצירות מופת מסוג "לכה דודי לקראת כלה", של אלקבץ ו, "בכך ויהי בחצי הלילה", של ינאי — מגיע השמוק הזה (אני מצטער, אבל אין לי מילה אחרת בשבילו) למסר קנה האידיוטי, "כי הארץ הזאת עולם לא היתה יקרה ומרכזית ויחידה להם, כפי שהיתה ותהיה לעולם היהודים". הרי לפי הגיון פשטני זה נוכל גם לשעון שרבות מאירות אירופה יקרות לנו יותר מאשר לתושביהן, רק משום שהם לא יצרו בהן יצירות שוות-ערך ליצירות שיצרנו בהן אנחנו, היהודים.

את טענתי, שגם הערבים יצרו בארץ-ישראל יצירות, שהשיבותן לערבים אינה

תגובה לביקורת חיובית

תחת כותרת ראשית, המילון שהוא בידור לא-נורמלי, וכותרת-מישנה, "מיסמך הומריסטי של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה", פירסמה הגברת היה בויסס בעיתון "הארץ" (18.1.72). ביקורת חיובית נדהת על המילון העולמי שלנו לעברית מלכת ברה.

אני מלא התפעלות מהגברת בויסס, ש-התעלתה ברשימה זו מעל המלחמות וה-חשבונות שאני מנהל עימה בפומבי מזה זמן-מה, אך יחד עם זאת עלי לציין, ב-כאבלי גיכר, שהיא הגוי-מה בשבחייה, ההתלהבות הבלתי-מסוייגת שלה מן המילון ממש הביאה אותי במבוכה.

בושם

אני מסכים שהמילון מעשש ושש ועו חן מסויים, אך מכאן ועד דיי בורים, "מיסמך הומוריסטי", "בידור דהילוקס", "הומור (שהוא) תאוות לעין ולאוזן", "עילמד אסתטי" ו-עיתורים המצחיקים בזכות עצמם" — המרחק עדיין רב.

לא יתכן, לדעתי, לפור בנדיבות-לב שב-חיים כאלה, מבלי לנמק אותם. אומנם פה ושם ניסתה הגברת בויסס לנמק את טיעור

ניה המחמיאים, אך לא מספיק, אני משוכ-נע שללא מאמץ רב היתה הגברת בויסס יכולה להמציא לקורא הוכחות לקביעותיה החדר-משמעות, אחרי הכל, המילון אינו חסר הוכחות כאלה.

אבל, טוב, נעזוב את זה. למה לי לריב איתה על כל דבר קטן? אמרה — אמרה! מה אפשר לעשות! אני מוכן לוותר, אם היא יכולה להתעלות מעל חשבונות קטנניים — גם אני מסוגל לה. ומי יודע? אולי היא אפילו צודקת, אני יודע כמה קשה לה לכתוב ב-יקורת חיובית, ואם היא כל-כך התלהבה ממילון —

יכול להיות שיש בו משהו. אני לא מוכן לריב איתה על כל שטות קטנה, ואני לא רוצה לחזק את הטענה לפיה אני מתנגד אוטר-מטית לכל מה שהיא אר-מרת, בגלל חשבונות אי-שיים שיש לי איתה, כביכול.

זה פשוט לא נכון. הנה לכם עובדה: היא כתבה עלי טובות — זכותה, להיפך — אני מכבד מאוד את דעתה, גם אם אני חושב שהיא איננה מבוססת, או, לפחות, איננה מבוססת מספיק.

על חופש העיתונות

הדעה הרווחת היא שבמדינת-ישראל קיים חופש-עיתונות. העיתונות הישראלית, האגדה מספרת, ובעיקר העיתונות הבלתית, תלוייה, אינה תלוייה בחסדיה של הממ-שלה, או של המימסד, היא יכולה לפרסם ידיעות ודעות, שאינן מוצאות חן בעיני המישטר, מבלי שהממשלה תנסה להשי-תקה או להפעיל עליה לחצים מכל מין שהוא.

השבוע ניפצה הגברת ראשהממשלה גם את האגדה הזו. בדיון בלשכת מפלגת העבודה אמרה הגברת מאיר: "נדהמתי לראות שדבר מפרסם מודעות של שבועון העולם הזה על הפצצה של השנה, מה זה, אין כבר אבחנה? לא מבחינים בין דבר לדבר? האם הכל הפקר?" ומאוחר יותר,

חשבון קני עם משה שמיר

תמיד, עוד כשהיה צעיר וביקש שיראו אותו כסופר, היינו אומרים לו: "משה, תעזוב את זה. אתה יכול להיות רכז תרבות, פקיד-סוכנות מוכשר, מרצה באוני-ני קהל שאין לו תביעות רבות, עיתונאי אולי — מכסימום עורך דף לספרות ב-עתון פופולרי. למה לך להידחק לשטח לא בשבילך?"

"להחליט להיות סופר — זה לא מספיק. אפילו אם ההחלטה שלך נחושה ועקשנית, אפילו אם תוציא לאור כמה ספרים, בכוח זה לא ילך, ולא יעורר לך את תלמד בעל-פה כל מה שנכתב על בתי-החשמונאים", נאמר.

"לימודים זה עוד לא הכל. אפילו הבנת הדברים, שאותם אתה לומר לא מספיקה כדי להיות סופר. אתה יכול להפגין בכתי-

..תנובה": אל תשימו לב לגולדה! אם יש לכם ביצים פרסמו מודעה ב"העולם הזה"!

האשמה חמורה הידהדה השבוע

צל עוזר רוטנברג, השד הנשי הוא עניין של יום יום. לחם חוקן, פשוטן כמשמעו. כמנהל מפעל ירושלמי גודע לחזיות ותחתונים, המשוק את תר צרתו לרחבי העולם, מספל עוזר בנושא העדין מכל צדדיו.

בשבוע שעבר הצליח עוזר לעורר סע רה בחוגים הנוגעים בדבר בישראל, כא שר הכריז — והכרזתו הועברה עליידי סוכנויות הידיעות ברחבי העולם: „נערות ישראל לובשות חזיות גדולות יותר מ בנות אירופה.“

ההכרזה, שנאמרה מנקודת-מבט מיק צועית גרידא, נגעה בנקודה רגישה, ער ררה ויכוחים סוערים בחוגי המיקצוע — שלא לדבר על ריגשות הגאווה והנחיתות, לפי המקרה והגודל, אצל נושאות הנשא עצמן.

הגיבה השבוע על ההכרזה כבדת המשקל דבורה גירון, בעלת סלון ב פסג' דיזינגוף בתל-אביב:

„נכון, ישראליות יש חזה גדול יותר מאשר לאירופיות, בגלל שהישראליות לא שומרות דיאטה, אוכלות הרבה חומס ו

לא חשוב „מצדי, לא חשוב

הגודל של החזה,“ אומר אלעזר פפו, מומחה ללבני נשים בישראל, „העיקר שיהיה יפה.“

סחינה, ולא עושות התעמלות. בארץ מור צאי, פינלנד, כבר בגיל 15 מקפידות הר נערות על הוספתן. השדיים באירופה קט נים מאוד.“

בחו"ל בכלל שמים לב יותר לרגליים מאשר לחזה. הטקסאפיל מתבטא ברגליים

האידיאל הישראלי

צעירה תל-אביבית משולחבת, שנשחפה בקצב הריקוד, חושפת בגאווה את שדיה האדירים (תמונה משמאל) כשהחברה מסביב מתפעלים מהמימדים הסינמסקופיים. החזיות המודרניות האוריריות צריכות להיות חסונות, כדי להשתלט על המיטען.

מתנגדת בעלת הסלון, מלכה, „השד של היש ראלית — קטן. המון לובשות היום גופיות, אינן נזקקות לחזיות בכלל. מה פתאום יש להן חזה גדול?“

הרבה חומס „הישראליות אוכלות הרבה חו מוס וטחינה,“ מאשימה בעלת סלון דבורה גירון, ילידת פינלנד, „התוצאה משתקפת בשדיים.“

השד

מחוטבות וצוואר גאה. אשר לחזיה, חזיה היא אביר אינטימי וקוקטי מאוד. ביש ראל התחילו רק בשנים האחרונות לדרוש חזיות מקושטות וקוקטיות, שהעיקר בהן היופי ולאירדווקא התמיכה. באירופה, לעור מתיזות, היתה החזיה מאו ומתמיד אביר קישוטי מגוון ביותר.“

האופנאית לולה בר מסכימה עם דבורה: „כן, החזה של הישראלית גדול יותר מזה של האירופאית. הנשים שלנו גם יר

שולך מוגזם!

האידיאל האירופי „אחות קטנה לנו ושדיים אין לה. מה נעשה לאחותנו ביום שידובר בה?” לעומת האידאל הישראלי השופע, שהיה מקובל בישראל, מסתבר, כבר על משורר שיר השירים, שולט באירופה אידיאל צנוע יותר, כפי שמוכיחה תיירת צרפתייה זו, שצולמה באכזיב.

אינני חושב שאפשר לקבוע בר פסקנות של ישראלית יש חזה גדול מהירופאית. אשה בלי חזייה — תיראה תמיד טוב במיטה. אבל עם בגדים — זה כבר סימן שאלה גדול!

מלכה, בעלת סלון תל-אביבי יוצאת בשצף-קצף נגד הכרותו של רוטנברג: „זה לא נכון של ישראלית חזה גדול יותר. להיפך, הצבריות הולכות הרבה בלי חזיות. ועם חזה גדול — בחורה לא יכולה להרשות לעצמה להופיע בלי חזייה.”

שיש לה חזה גדול יותר — היא מפותחת יותר ונשיית יותר. עם הזמן היא לומדת להבין שלא החזה קובע את התפתחותה והופעתה. לכל הופעה צריכה להיות פרו-פורציה. „אם הגוף הוא גדול — גם החזה גדול, אם הגוף קטן וצנום — חזה גדול ייראה עליו מגוחך. כשאני מתכנן שמלה, מאריך או מקצר את הרגל — הפרו-פורציה של הגוף משתנה. אם הטליה גבוהה — החזה גבוה. לחזה גדול אתאים בד רך, בעוד שבד רך מכוער על חזה קטן.”

המתנגדת „אני מתנגדת להבי ליט את החזה אצל הלכותות שלי,” אומרת האופנאית לולה בר.

העיקר היחס „לא הגודל קובע, אלא הפרופורציה,” מסביר האופנאי גדעון אוברזון. „בפרוי, פורציה נכונה, כל שד נראה יפה,” הוא מוסיף.

מיספרי חזה 3 ו-2, הרי אירופה דורשת מאיתנו את החזיות הקטנות ביותר 0 ו-1. אותו הדבר בבגדיים. בארץ נמכר בעיקר קר ביקיני מס' 44, ואילו באירופה — 36. אשר לאסטיות, כיום מתרחקים מהסטנדרט דרד ויוצרים יותר ויותר חזיות עדינות, עם דוגמאות, מבדי תחרה ומשי.”

אופנאי הצמרת גדעון אוברזון, לעומת זאת, מאמין בפרופורציה: „הנערה הישראלית, עד גיל ה-18, מאמינה שכלל

שמנות. אין לנו תודעה לדיאטה. לדעתי שלי, חזה קטן. אך הישראלית הממוצעת לא רק שאינה מסתירה את החזה — היא אפילו מדגישה אותו מרופדות.”

„אשה שהולכת שנתיים בלי חזייה, היא הפוטנציאל הטוב ביותר לקניית חזיות,” אומר אלעזר פפו, המכירות של בית-חרושת לבגדיים וחזיות. „אני ייחלט עם דבריו של רוטנברג.”

מייצרים חזיות לארץ ולחו"ל ובי-יותר בארץ מתחלקות לי-

שתעמיד את החברה, המעסיקה כיום כ-14 אלף עובדים, במרכז של סערה ציבורית.

ליפול במקדם כיוון שרביץ יסיים את תפקידו שם בחודש יוני הקרוב. לכל המאוחר.

פרקליט מערכת

הביטחון יעלה בדרגה

יוסף צ'חנובר, היועץ המשפטי למערכת הביטחון, המטפל גם בענייני המשפטיים של שר הביטחון משה דיין, עומד לקבל מינוי חדש. שיעלה אותו בדרגה בתוך מערכת הביטחון.

מה קרה

?

תפיסתם השבוע של 11 חברי אירגון החבלה "צאלה אידן", אחרי שצדחו את הירדן, ויצאו לביצוע פעולות חבלה בשטח הים המזרחי, עוררה הפתעה גדולה כי קרב כל המשקיפים. אירגון זה, שזו הפעם הראשונה נתפסים אנשיו בעת נסיון לצלוח את הירדן.

בהקשר זה מזכירים כי כל פעולות החבלה הועברו רות האחרונות שבוצעו ביהודה ושומרון. והסתכמו בירי בודד או הטלת רימון. נעשו בידי אנשי אירגון חבלה זה.

ישראל דנוך

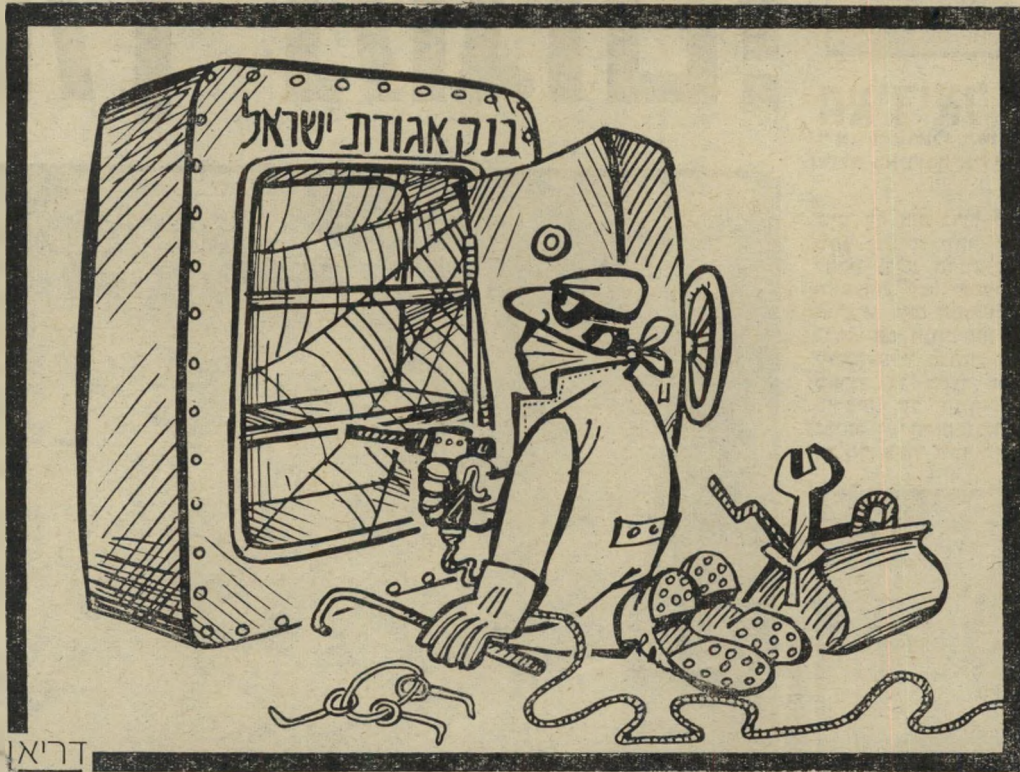
יערוך תערוכת ציורים

הפקח העירוני המפורסם ביותר בתל-אביב, שהתפרסם בעבר כשוער קבוצת הכדורגל שמשון וכמי שהיה בשעתו ראש שומרי-הסף במועדוני-הליגה של תל-אביב, עומד להפתיע את חובבי האמנות בישראל. דנוך, כן למשפחת דנוך המפורסמת מכרם התימנים, החל לאחרונה להתמסר כממציא לציור וכבר צבר אוסף נאה של ציורי רים מפרי מכתולו, אותו הוא מתכוון להציג בקרוב בתערוכה רשמית.

"חרות" לא תוציא

עתון יומי

אין שום ביסוס ממשלי לרדיעות בדבר כוונתה של תנועת החרות להוציא לאור עיתון יומי של גח"ל לקראת הבחירות הקרובות. בצמרת המפלגה משתעשעים אומנם ברעיון זה. אך אנשי הכספים של המפלגה מבהירים כי אין כל סיכוי למימושו. ההוצאות הכרוכות בהוצאתו לאור של עתון יומי הם מעל ומעבר ליכולתה של תנועת החרות. מה עוד שלאחרונה נמכר דפוס המצודה, ששכן במצודת זאב, בו הודפסו בעבר העיתונים חרות והיום.

התוצאה היחידה של ידיעות אלה: החיפת המתיוות בין אנשי חרות כגח"ל, לבין עורכי "הארץ".

יחד עם זאת רואים בפעילות חבלנית זו נסיגה מהתחייבותו של חוסיין להיות "ילד טוב" ולא "לעשות צרות".

עתון יומי נוסף

בשפה האנגלית

יתכן שבחודשים הקרובים יתחיל להופיע בירושלים עתון יומי נוסף בשפה האנגלית. איש עסקים יהודי אמריקאי, המוציא לאור עתון יומי יהודי בניו-יורק, כו מועסק ככותב מאמרים גם הרבי מאיר כהנא, ראש הליגה הציונית החדשה. ד"ר — מברר עתה את האפשרות של צאתו לאור של העתון.

צפויים גילויים חדשים

על התעשייה האוירית

הסתבכויותיה של התעשייה האוירית של ישראל בפרשת ייצורם של מטוסי הערב, הגומוודור ג'ט ופרשת שיפוץ 13 הבוראינגים, אינם סוף פסק. בעתיד הקרוב ביותר עומדת להתפוצץ פרשה נוספת הקשורה בתעשייה האוירית,

"על המשמר"

מעורר מהומה

התרגשות וסערת רוחות כחוגי המערך, גרמה ידיעה שפורסמה כיום השני השבוע ביומון מס"ם, "על המשמר" שהכילה "גרי" לזיכרון המיטות" של אישיות בכירה.

בתירוץ של ידיעה על "הוצאה חדר-פעמית של עיתון-מיוחד" שיומים אנשי רפי לשעבר כתגמול על פירסום "פרשת אלישבע", עשה "על המשמר" את מלאכתם של תומכי דיין. פירסם את החומר שהם עומדים לפרסם ב"עיתון המיוחד" שלהם: "פרטים על החיים המשותפים, לכאורה, של אותה אישיות עם עוזרתו הקרובה ביותר".

דבריו "על המשמר" מרכזים המעוניינים נים בהוצאת "העיתון המיוחד" חומר בידי אחר העיתונאים הבכירים בירושלים ואף שלחו שליח מיוחד לסקנדינביה, כדי להביא משם "קורפוס דיקטטי" מיוחד במינו — צעירה שהרתה וינדה יחד לאותה אישיות בכירה.

הפירסום ב"על המשמר" עורר מורת-רוח רבה בין אישי צמרת "העבודה", שראו בכך נסיון התעריכות של מס"ם במערכה המתנהלת בין שתי קבוצות ב"העבודה", תוך עשיית מלאכתה של אחת הקבוצות.

אנשי רפי" מקימים

מטה "להתקפת נגד"

איומו של ח"כ העבודה מרדכי כניפות על הקמת קבוצה שתשיב מזחמה לתוקפי משה דיין, הולך ומתממש, למרות אתי ראתה של ראשיה-הממשלה. קבוצה של אנשי רפי" לשעבר כבר החלה באיסוף חומר על כל מי שמעורב לדעתם בפירסומים השונים "הפוגעים בתדירותו של שריהביטחון".

עד כמה שנודע, פירב משה דיין עצמו תת יד או גיבוי למטה זה.

צבי דינשטיין מועמד

לשגריר בארה"ב

הולכת וגוברת התמיכה במועמדותו של סגן שריהביטחון, צבי דינשטיין, כמחליפו של יצחק רבין בתור שגריר ישראל בושינגטון.

התומכים במועמדות זו רואים במינוי זה מעין "בעיטה למעלה" לדינשטיין, כדי לסלקו ממעמדו שעורר עליו לאחרונה ביקורת חמורה ביותר. עקב קשריו לפרשיות הכלכליות השונות שהסעירו את המדינה.

יחד עם זאת טרם נואש יועצה המדיני נני של ראשיה-הממשלה, שמחה דינשטיין, מי התקווה שהמינוי יוצע לו. דינשטיין הושש עתה מאוד למעמדו ודואג להבטיח את כסאו, אחרי שנרמז שאישיות בכירה, הערי מדת לסיים בקרוב את תפקידה הממוכנת, תתמנה לתפקיד יועץ-מיוחד לראשיה-הממשלה, במעמד שיהיה שווה, לפי הגדרת יודעי-דבר, ל"קיסר-הישראלי". ברור שאם יבוצע מינוי זה, יתרוקן מעמדו של דינשטיין מכל תוכן.

ההכרעה בדבר מינוי השגריר בושינגטון צריכה

גם זה היה לפני כמה מאות שנים. גרנו בירושלים. מאירסון עבד בטולל בונה וקיבל משכורת. משכורת מישטיינס נע זאגט (משהו כמו: כביכול) — הוא היה מביא תלושים של כסף של טולל בונה במקום כסף ממשי, ואני הייתי רצה לחר גות מכולת והייתי מוכרת תלוש של לירה בשביל שמונים גרוש, כי המכלת'ניק אמר, שהנייר הזה לא שווה יותר, וגם את שמונים גרוש הוא היה גותן לי בתלושים של המכולת שלו, שזה היה יותר כסף עובר לטוחר.

עם זה הייתי רצה לשוק לקנות „פולקע“ וכסף של עוף כדי לעשות קצת מרק לילדים, ובעלת החנות של העופות היתה מורידה עוד עשרה או חמישה עשר גרוש מהתלוש של המכולת. והיה קשה, מאוד קשה.

סטודנטים

אודי חמודי

בתפקיד האח הגדול

השערוריות הפנטסטיות ביותר, נחשפות לעיתים בצורה הסתמית ביותר, כאשר הרים ד.ת., סטודנט בסכניון בחיפה, את השפופרת וחייג את מספרה של ידידתו, לא שיער שהוא עומד לחשוף שערורייה מדהימה.

ד.ת. היה באמצעה של השיחה האינטימית, כאשר נשמע לפתע בשפופרת צחוק גברי. אלמוני שהאזין לשיחה, לא הצליח להתאפק, מסתבר, למישמע הדיאלוג הסקסי בין בני הזוג.

ד.ת. הנועם פנה להתלונן על התקרית. התשובה שקיבל, השאירה אותו מוכה הלב:

אגודת הסטודנטים הודתה בפניו, כי היא זו שהאזינה לשיחה — וכי היא מאזינה בסתר לכל שיחות הטלפון של הסטודנטים. ולא רק היא — אלא גם הנהלת הסכניון!

כתב ד.ת. לאגודתו, האמורה להגן על האינטרסים שלו:

מפיו של אלון דומניס נודע לי כי אגודת הסטודנטים מקיימת האזנה לטלפונים בשטח הקמפוס וכן לטלפון שליד קולנוע דיו. הדבר נודע לי בדרך מקרה, כאשר אלון פנה אלי ואמר כי שיהתי עם חברתי בתאריך 22.11.71 מוקלטת על גבי טייפ רקורדר.

זה הוא מעשה חמור, כיוון שהוא מהווה פלישה לתחום חיי הפרט. דבר שהוא עבירה על החוק.

הייתי רוצה שיוסבר בפומבי מפי האחראי להאזנה, מדוע מאזינים לשיחות הסטודנטים, ומה ההרשאה לכך?

היוספים רביים, תשובתו הלא-תאומן של אהוד גרוסמן, יו"ר אגודת הסטודנטים טים של הסכניון, התפרסמה — יחד עם תלונתו של ד.ת. — באפסיילון, עיתון הסטודנטים בסכניון.

השיב גרוסמן, בגילוי-לב מעורר הלב:

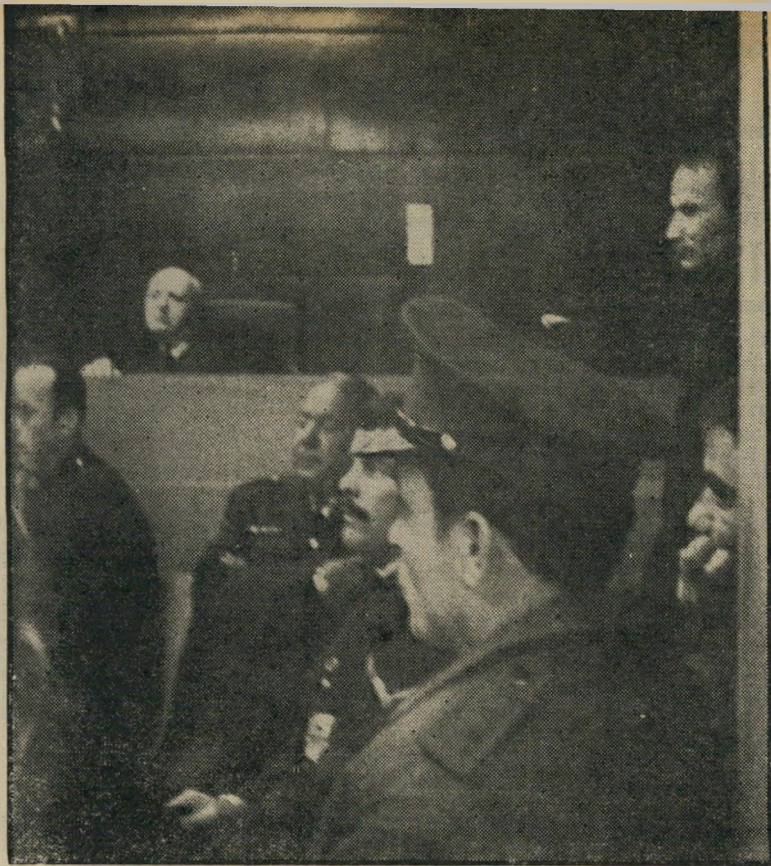
„לאחר היסוסים רבים החלטנו לנמק את החלטת מוסדות אגודת הסטודנטים לקיים האזנה על שיחות הטלפון היוצאות מטלפונים הציבוריים בסכניון.

„כידוע נגרמים נזקים כבדים לטלפונים מחבלות של סטודנטים. סטודנטים רבים מחייגים ללא תשלום, וכך כתוצאה מהאזנה יכולים אנו לשמוע את נקישת הדיסקט, ומתוך זמן הנפילה של האסימון וזמן השיחה, אנו יכולים לדעת את מספר האסימנים ששילשל הסטודנט כפונקציה של מספר השיחות שחייג.“

המשך התשובה היה מבעית אף יותר. המשך ה"יו"ר והסביר:

„כידוע לך, אנו מקיימים מעקב תמידי אחר הסטודנטים בסכניון, באמצעות כרטיסיות שחייב הסטודנט למלא עם קבלת תעודת הסטודנט. בעזרת האזנה לשיחות הטלפון אנו יכולים לעדכן את הפרטים האישיים של הסטודנטים (הדבר נחוץ גם לבדיקת ההצהרות בטפסי המילגות והמעונות).

„בזמני הבחינה, האזנה לשיחות הטלפון עוברת לידי הסכניון, כדי שיוכל למנות העתקות מאורגנות ולסכלן בעוון ביאיבן. הסכנו לטעיף זה מכיוון שתמורתו מממן הסכניון את הוצאות האזנה במשך השנה.

משמר חוגבר

סוללת שוטרים, חמושים בתי-מיקלעים, שמרה בשבע עיניים על ויקטור פילו (עומד, מימין) בעת עדותו בבית-המשפט — כמו בכל שעות היממה. התביעה והמשטרה נחושות בהחלטתן שפילו יעונב את הארץ חי ובריא. השאלה היא — מה יקרה לו לאחר מכן.

עד המלך

ויקטור פילו, קפוא הבעה, מעיד בבית-המשפט. איש זה החליט להמר על חייו — תמורת חופש ממאסר ממושך.

„כמו כן יש לציין את חוסר התעסוקה בקרב ציבור הסטודנטים, וכך „הסכם ה"האזנה" מאפשר תעסוקה למספר סטודנטיים היכולים להרוויח את לחמם בכבוד (העבודות מחולקות דרך רכז התעסוקה).“

שיא הזוועה. את שיא הזוועה, השיא איר גרוסמן לסוף:

„כמובן שעמד בפנינו הסעיף המוסרי של האזנה, הפוגע בזכויות הפרט, אולם טובת הכלל במקרה זה עדיפה על הנזק המיוערי שיכול להיגרם לטלפונת המטלפון, ונזק זה צומצם למינימום בכך שאסור להשתמש בסירטי ההקלטה ללא רשות (הסתמכנו על תקדים בחוק העותומני מ-1900 העוסק „בציטוט שיחות אדם ללא ידיעתו“ כרך A/115/302).

„ברצוני להתנצל בפני ד.ת. על אי הניעמות שנגרמה לו עקב קולות הצחוק שהושמעו בשיחה מצד המצותת. סטודנט זה פוטר מתפקידו. אם כי יש לציין להור בתך שתוכן השיחה הצדיק את הצחוק הנ"ל.

בברכה, אהוד גרוסמן, יו"ר. פירוק מבעית. תשובתו של גרוסמן

פשע

גור הדין:

חיים על-תנאי

אייזונוסייד והמלאך גם יחד ניראו על-בנים מאוד השבוע, לעומת הדרמה מורטת העצבים שהתחוללה בהיכל-המשפט התל-אביבי. שם, באולם של השופטים המחורי זיים ד"ר יצחק רווח, חיים דבורין ושמואל קוארט, ריחף בחלל מתח אמיתי — אכזרי, אימתני — כאשר כל אחד מהנוכחים שאל את עצמו, בלי לבטא זאת במילים: כמה זמן נותר עוד לאיש הזה לחיות? כמה ימים, או שנים, ייהנה מהחופש שהוא קונה לעצמו ממש ברגעים אלה — לפני שתשיגו יד הנוקמים?

אמצעי ביטחון. האיש היה ויקטור פילו, שבמשך כל יום שישי וראשון עמד והעיד נגד ניסים לביא, אורי מזרחי, חיים האדרי, רחמים הרוש ובן-חור דויד, החשודים בביצוע השוד הענק בבנק-לאומי בראשון-לציון, ובנסיון לרצוח שוטרים ואזרחים שרדפו אחריהם. פילו, שהיה הנגה בשעת השוד, הפך לעד-המדינה, מסר את עדותו תמורת אי-הגשת אישום נגדו, והעברתו על-ידי המדינה לחו"ל, כדי שיסתתר שם מהגנמה.

מהמר שהיה מנסה לעשות עסקים באותו אולם, בעת עדותו של פילו, לא היה מוצא פרנסה רבה. שרשרת השוטרים ה"מוזיינים בעויוס, ששמרה באולם, והמיש"מרות הכבדים בכניסה, לא עשו רושם רב על הקהל. זה, הסתכל על הצעיר שעל דוכן העדים — שעמד בהצלחה נוכח חקירת-הנגד של סניגוריהם של הנאש"מים — כעל אדם החי על-תנאי, אדם שגור על עצמו חיי פליט — עד ליום בו יתגלה, בין בארץ, בין בכל פינה בעולם.

עצבים מפלדה. ההערכה נבעה מעמדתם הגבוהה של מבצעי השוד-הענק בעור לם התחנות, ומעוצמת הזעזוע שעבר בעור לם הפשע הישראלי כתוצאה מעדותו של פילו. כל יום שפילו יישאר בחיים — לא ירגיש שום פושע בארץ את עצמו בטוח מהלשנה.

התוצאה: המתח העצום באולם, ולא רק בקרב הצופים. לעומת פילו עצמו, שהתגלה כבעל עצבים מפלדה, ניכר המתח אפילו בתובעת, שאיבדה את עצביה לפחות במקרה אחד, עת תקפה את אחד הסניגורים, האשימה אותו כי הוא מנסה להפחיד את העד, וכתה להערה חריפה מצד השופט, השיבה לשופט כי הוא מעליב אותה, לא נרגעה גם כאשר השופט השיב כי לא נתכוון לכך, הסבירה את העומס והמאמץ העצום המוטלים עליה, באחריותה לדאוג לכך שפילו יגיע למטוס שלם ובריא.

נסיגה מהירה. מאליו מוכן שהמתח נגע גם בבני משפחותיהם של הנאשמים. בישיבת יום א' התפרצו אלה בבכי ומטר חרפות נגד העד, גרמו לכך שבית-המשפט אסר על כניסתם להבא לאולם, נוכח התנגדות הסניגוריה, תקדים מעניין: כי מספקת נוכחות עיתונאים באולם, על-מנת להבטיח את קיום עקרון פומביות המשפט. בעדותו, סיפר פילו כי הוזמן על-ידי חמשת הנאשמים להשתתף בשוד כנהג, וכן כי סיפק להם את הנשק. הוא תיאר בפירוט את חלקו בשוד — הנסיגה, במ"הירות של 120 קמ"ש, לעבר חוף פלמחים.

הוא עשה רק טעות אחת במהלך עדותו: בתשובה לשאלה, התבלבל, גילה במפתיע כי בשוד השתתף אדם שמיני — עליו לא ידעה המשטרה דבר.

ייתכן שהיתה זו טעות פטאלית. כתוצאה ממנה, הצליחה הסניגוריה להוציא נגדו צו-עינוב יציאה מהארץ, לאחר שסייב רב גלגות את שמו של אדם זה.

אם יעוכב ויקטור פילו, בגלל פליטת פיו הגורלית, בישראל, ולא יצא כמתוכנן לחו"ל — ייתכן שלא יזכה לצאת לעולם.

חדרה

ראש העיר

על הכוונת

חשמועות סבכו בעיר זה זמן רב, חש"בוע, הן יצאו מגדר רינוגים סתם, הפכו לכתבי-אישום, כתבי-אישום שהוגש לבית-משפט השלום בחיפה על-ידי פרקליט מחוז חיפה, עורך-הדין יצחק גרבלי, נגד ראש עיריית חדרה, עורך-הדין דוב ברזילי. (המשך בעמוד 30)

הבאקשיש הענקי שקיבלה אגו"

תמורת הקולות שמכרה בכנסת

שקע כולו בביצה של טומאה

רת זה מילא את רצון השלימים החדשים: העברת כספי הבנק לביסיהם הפרטיים, והענקת הלוואה עצומה לבעלי "ארטיק", "אדניר". העיסקה הראשונה היתה פשוטה: הבעלים הוציאו כל גרוש שיכלו להוציא מן הבנק, והכניסו אותו לעסקיהם הפרטיים, ללא שום ערובות. זוהי מעין מעילה-חוקית, מכיוון שעד כה אין בישראל חוק האוסר על בעלי בנק להלוות לעצמם את כספי בעלי הפקדונות של הבנק. בסוף היו בעלי הבנק חייבים לבנק 8.600.000 ל"י — סכום המגיע כימעט להון מניות הבנק. העיסקה השנייה סתומה יותר. בסופו של דבר הילווה בנק אגודת ישראל לבעלי ארטיק-אדניר 7.000.000 לירות — גם הוא סכום השווה כימעט לכל הון המניות. מה הקשר בין זוג היורדים גלוריה-הורוויץ ביץ ולאחים הלר, בעלי ארטיק-אדניר? כאן נפתח אשנב לחלק השני —

כשקיבלו את הרשיון, לא התכוונו כלל להקים בנק משלהם, כי לא היה להם כסף. כל כוונתם (וזה היה ברור לאשכול) היתה למכור את הרשיון לכל המרבה במחיר. ואכן, אחרי כמה דחיות, ואחרי שניתנה להם ארכה (בניגוד לרצון בנק ישראל, ולפי הוראת אשכול) גוייס ההון. אגודת-ישראל קיבלה באקשיש של 10% מן המניות (כלומר: מתנה של כמיליון לירות), ואילו תשעת מיליוני הל"י (או שלושת מיליון דולר) הושקעו על-ידי קבוצת צות: הקבוצה הישראלית של טוחן-הקמח אלכסנדר ריזמן והיהלומן יוסף גולדפינר גר, יחד עם פינחס רוזנברג ויהודה פרנק (48%), ושני יורדים מישראל, שעשו עסקים בארגנטינה, יוסף גלזר ושימחה הורוויץ (42%).

איש לא ידע מניין יש לישראלים
דים מטבעיהוין זקניות המניות,
זאיש לא טרח לחקור מיהו הצמד

19.2.63: ההפגנה נגד המימשה הצבאי בירושלים הקולות נמכרו

אגו"י והתאפיה

חלקו מתרחשים דברים בנוסח המאפיה.

שלגונים ושיסות המאפיה

מ יפעל "אדניר" הוקם כיומה תמיז מה של חברת המושבים בדרום. כמו כל מיפעל, הוא רעב להון. הישועה באה בדמות אדם נחמד מבריטניה, יהודי טוב בשם איבור גרשפילד, שהציע לקנות 50% ב-2.3 מיליון ל"י, מזה מיליון במזומן. אדניר עמד או במלחמת-התחרות קשה עם ארטיק, שבבעלות האחים איזידור ועזריאל הלר. לכן ביקשו מנהלי אדניר להיות בטוחים ששותפם החדש אינו קשור במתחרים. ואכן, גרשפילד התחייב שאין לו קשר עם האחים הלר, וכי גם לא

חמד היורד מארגנטינה. לדעת ראשי אגו"י, נעשתה השגיאה הראשונה כאשר החליטו מנהלי הבנק לרכוש את סניפי בנק פויכטוונגר, שהתמוטט אז. זה היה אסון, כי סניפי הבנק המתמורטט היו חילוניים בהחלט. בסניפים של בנק אגודת ישראל התרוצצו בנות עם חציאות קצרות! נחרד ח"כ יעקב שלמה גרוס.

יתכן כי אלוהים נעם על חצי
איות אלה, כי מאותה עיסקה הת
חילה הירידה הגדולה.

בנק אגודת ישראל התרחב הרבה מעבר לכוחותיו.

האסון השני התרחש במאי 1967, ערב מלחמת ששת-הימים. שני היורדים גלוריה הורוויץ סילקו את שותפיהם, הפכו לבעלי 90% מן המניות. הם הביאו גם מנכ"ל

"דוליק" הורוביץ הסביר לרב הנכבד ש' אין לו אפשרות לכפות דבר כזה. אולם הבנק הממלכתי חש להצלת הבנק המפלגתי — הן כדי לעשות טובה לאגודת-ישראל, (הממשיכה להצביע עם הממ"י שלה, למרות שאינה בקואליציה), הן מתוך ידיעה שפשיטת-הרגל של הבנק עלולה להביא לתגובת-שרשרת הרתיאסון למשק.

עד הרגע האחרון, לפני שבועיים, נמשך וגבר הסיוט של ראשי האגודה, מיום ליום. אילו הודלף לעיתונות הרמו הקל ביותר על מה שמתרחש בבנק — היתה פעולת-ההצלה נפסקת. והבנק היה פושט את רגלו. בהרדה נוראה התנהל המשא-והמתן, ואז, בשעה טובה ומצלחת, הצליח בנק ישראל להעביר את הבנק לבעלי תוך הפסד בלתי-ידוע למשלם-המיסים. ראשי האגודה נשמו לרווחה. איצ"ה-

כסף תבא מן הטומאה — חולץ לטומאה.

(פיתגם ערבי)

ב אותו יום בפברואר 1963 סערו הרוחות בירושלים. הפגנה יהודית ערבית גדולה צעדה ברחובות הבירה, כשמעליה מתנופפים שלטים של איקס — איקס למחיקת המימשל הצבאי. באולם הכנסת, בבניין הישן במרכז ירושלים, התקרב לסימו הוויכוח על ביטול המימשל הצבאי. שהיה מוטל אז על ערביי ישראל. יודע-דבר הודיעו שהקולות יהיו חלוקים שווה-בשווה, כשלפחות איש אחד מחרות יצביע עם בניגוריון למען המימ"י של, וכמה מתומכיו בניגוריון יצביעו עם חרות ומפ"ם נגד המימשל.

הקולות המכריעים היו של אגודת-ישראל. האגודה היתה באופוזיציה, ויכלה לשמוח לקראת ההודמנות להנחיל לקר אליציה תבוסה מוחצת. לפי מיצוות התורה, היא היתה גם מחוייבת לדאוג לכך שהגר הגר בתוכנו יהיה שווה-זכויות. **ואז באה ההפתעה. האגודה הצביעה בעד המימשל והמימשל הצבאי וזה נשאר על כנו במשך כמה שנים נוספות.**

הסוד נתגלה עוד באותו יום. תמורת מכירת קולותיה, הובטה לאגודה רשיון של בנק, בניגוד מפורש למדיניות בנק ישראל שלא להעניק רשיונות לבנקים נוספים. המבטיח היה שרי-האוצר לוי אשר כול, על פי הוראתו המפורשת של ראשי הממשלה, דויד בניגוריון. **ערכו המיסחרי של רשיון זה נאמד אז בשני מיליון לירות — לירות של 1961.**

כך, בטומאה, תוך מכירת קולות בפר"י הסיה, נולד בנק אגודת ישראל.

החמא וטונוש

א כל יש דין ויש דיין בשמיים. והי שבוע ידעה אגודת ישראל שהיא באה על עונשה.

כי בחצי השנה האחרונה חיה צמרת המפלגה בסיוט מתמיד. היא כבר ידעה כי הבנק, הנושא את שמה, עומד להתימוטט, ואולי גם לפשוט את הרגל. הבנק הצפוי היה נורא. המפקידים בבנק היו אוהדי אגודת-ישראל, והם עמדו להפסיד את כל כספם. עיסקות מלוכלכות, שהיו קשורות בשם הבנק, עמדו להתקשר בשם המפלגה.

הרב איצ'ה-מאיר לויין רץ לנגיד בנק ישראל, דויד הורוביץ, התחנן בפניו שיכיר ריח את מנהלי הבנק לשנות את שמו, כך שלא ישא עוד את שם אגודת-ישראל.

הידיים שהורמו: ח"כ פרוש, דורניץ וגרום האתנו ניתן

יקיים עימם שום קשרים בעתיד. הוא גם הסכים שעד גמר תשלום מחיר המניות, יופקדו המניות בבנק הולנד. אנשי אדניר סיפרו למשקיע החדש כי חדרוה כי יש להם תיקנות גדולות: ציוד חשוב ביותר של מקררים, ו"קרוללה" חדשה לייצור שלגונים. היו בדרך לבית-החרושת. בעורת ציוד זה, קיוו להנחיל תבוסה ניצחת לארטיק, לכבוש את השוק. אך יבשה הדיו על ההסכם, כאשר ירדה

חדש לבנק: מלך שערוריית-השחיתות מני חם ישישור, שסולק מכס מנכ"ל בנק הפועלים אחרי שהעולם הזה גילה את הסירחון של "עיסקת הפרדסים" (עיסקה שבה השתמשה קבוצת סקידים, בראשות ישישור, בכספי קרנות הפועלים, כדי לרכוש רכוש פרטי לעצמם). **ישישור קיבל מבנק אגו"י משי" כורת של 100 אלף לירות לשנה, נוסף על החוצאות השמנות. תמוז**

מאיר עצמו לא ראה את ההצלה, כי הלך לעולמו בימי החרדה, שאולי החישו מותו. **אולם ההצלה לא סילקה את ה"טומאה, שרביקה בבנק ומפלגתו.**

גולדפינגר ובהלת-הזהב

ר אשי האגודה עצמם אינם מודים שהם עשו כל רע. לדעתם, נפלו קורבן לנסיונות.

מי רוצה נערת טלפון?

שירות חדש לאהבי הקולנוע החל לפ- עול בתל-אביב. אתה מחייג מספר טלפון, וקול סקסי מזמין אותך לפגישה עם נערת- טלפון. וזאת, במחיר של כרטיס-קולנוע אחד בלבד. אכן, תעריף זול במיוחד.

כל זה נעשה במסגרת מסע פרסומת לסרט קלוט, אשר ייקרא בארץ, לפי מיטב המסורת התרגומית הישראלית, הבלש וה- יצאנית, הסרט, שיכנה את ג'יין פונדה בפרס שחקנית-השנה מידי מבקרי ניו- יורק, הוא סיפור על נערת-טלפון המסי- הבכת בסידרת רציחות.

הרעיון שמאחורי מסע-הפירסום היש- ראלי הוא שכל מי שיתקשר לאותו מספר טלפון, ישמע קריינית, המודיעה לו כי היא נערת-טלפון, והיא קובעת עימו פגי- שה, בעוד כמה שבועות, בקולנוע אסתר בתל-אביב. ואם בעוד כמה שבועות יקרה, וכמה מן העובדות הקבועות של כביש חיפה ורחוב טרומפלדור יסתובבו בכיכר דיזנגוף, לא קשה יהיה לנחש את הסיבה.

בקרב

דו"ח קינסיי מוסרט

מייק ניקולס עשה זאת שוב. האיש, אשר בזמנו סיפרו עליו כי אינו מסוגל להחמיץ להיט בברודוויי, אפילו אם ירצה בכך, האיש אשר עשה בזה אחר זה הצלחות-קופה מסחררות כמו יחפים ב- פארק והזוג המחזר בקולנוע והפנטז ב- תיאטרון, והמשיך בכך שגרף מבול של אוסקרים בסרט הראשון שעשה בחייו, מי מפחד מוירג'יניה וולף — ובכן, האיש הזה רוכב שוב. כשניקולס רוכב, מתחבר אים מתחריו-לקופה מאחורי נקיצי סלע. כי ידעו ברורים, סרטו האחרון של ניקר- לס, שיוצג בארץ בשבוע הבא, ינחן בכל התכונות הדרושות להיט ממדרגה רא- שונה. קודם כל, הנושא. מה יכול להיות מפתה יותר לקהל, שקרא בהמוניו את חוועקנו של פורטנוי מאשר סרט העוסק בצורה גלויה ומוצהרת, מן הרגע הראשון ועד האחרון שבו במינהגיו המיניים של הגבר האמריקאי המצוי בחצי השני של המאה ה-20?

שנית, התסריטאי, ז'ולס סיפפר, הקריי- קטוריסט שכל המשכילים האמריקאים מאוהבים בו בשל הדרך בה הוא מצליף בהם, סיפפר שכתב את רציחות קטנות, הקדיש הפעם את כל מרצו לתיאור הצד- דים המגוחכים, לעתים עד כדי דמעות, של הגבר האמריקאי, בעיקר של אשלייו- תיו הריקות מתוכן.

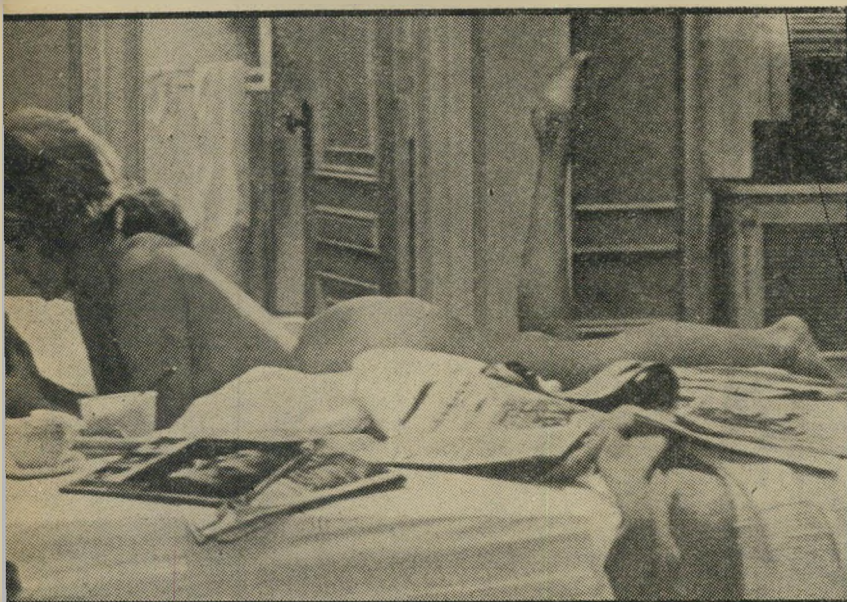
שניים ושתיים. שלישי, השחקנים. ג'ק ניקולסון, הגיבור המוצהר של הדור החדש באמריקה, שהתלבט בין רסיסי- חיים והתיידד עם אופנוען בעיקבות גורלו, הוא ג'ונתן, הגירסה המנוכרת והתאוונת של הגבר האמריקאי, רודף-הנשים, הירא לנצח מהתחייבויות, מחפש תמיד גיוון, ומסיים, כפי שידוע מכל סרטי-המוסר ל- מינהגים, כיצור אמלל ובודד, אינו מסוגל להעניק אהבה, ואינו מסוגל לקבל אותה. ארט גרפונקל, החצי הפחות בולט בצמד סיימון וגרפונקל, ההופך בהתמדה לחצי- היותר ידוע, מגלם את הצד השני שבגבר האמריקאי: הרגשן הנצחי, מחפש האהבה ומוצא אותה על כל צעד ושעל, ובכל פעם הוא מוכן להאמין עד עומק הגשמה כי אכן זו האהבה האמיתית שכמוה לא פגש מעולם.

קאנדיס ברגן ואן מרגרט, שתי הנשים החשובות יותר בחיי השניים, אם כי בהח- לט לא היחידות: הראשונה מסייעת לשני- הם לגלות את קסמי החלש, השניה, הדוגמה הקיצונית של מי שמוכנה לביטח- הכל ולהתנסות בכל, תמורת טבעת נישו- ין, בעיקר משום שטבעת כזאת מעניק בידה את שוט האיום בדמיה-מוזנות על הבעל הלא ממושמע.

חמוקיים ברוחחיליב. אבל מעל הכל, האיש המנצח על המלאכה במרץ וביעי- לות, הוא כמוזן מייק ניקולס, יצרן-הלהי- טים המיקצועי החוזר כאן על כל תעלו- ליו מן הבוגר. בהדרכתו מגישים השח- קנים מישחק כמוהו לא הגישו מימיהם, ואין פלא שאחרי סרט זה הפכה, למשל, אן מרגרט לאחת הברדמיות היקרות ביותר בארצות-הברית. לא זו בלבד שהיא מציגה את המוקיה ברוחחילב המעורר התפע- לות, ויש לה ברון השם הרבה מה להציג, אלא שהיא גם מדגימה רמת מישחק מעל

גרפונקל וניקולסון ב"ידע בשרים" אהבה — אבל בלי התחייבויות

אן מרגרט

הכל — תמורת טבעת נשואין ודמי מזונות

זו מסתרת מאחורי הצלולואיד. אבל שני גיבוריו הם, בסופו של דבר, קצת יותר מדי ערטילאיים ותלושים מן המציאות היומיומית האמריקאית, מכדי שיוכל מיי- שהו להזדהות עימם ממש.

ומעל הכל, וזאת יודע ניקולס היטב: עם כל מה שקרה בתעשיית-הסרטים בע- שר השנים האחרונות, הקולנוע הוא, עדיין, ספק-חלומות ובידור, והזוהר שלו אינו יכול אלא לעזור להצלחה בקופה. לכן, למשל, אין דאגה מיקצועית אחת בחיי גיבוריו של ניקולס, הכסף אינו מהווה אף פעם גורם כלשהו בהתנהגותם, בקיצור, אולי יש להם צרות, אבל צרות כאלה — שיהיו לכולנו. חתיכה באה, חתיכה הולכת, מתנהגים איתה קצת יותר יפה או קצת פחות יפה, העיקר שהצופה אינו משתעמם. וזה הישג לא מבוטל.

תהדיר

תל-אביב

*** הלחשישה שבלב (מקסיס, צר- פת) — שלבי ההתבררות של גער בן 14, בסרט מעודן ועשוי ברגישות רבה על-ידי לואי מאל. מישחק טוב ושיחזור יוצא מן הכלל של צרפת מלפני 15 שנה. *** דקמרון (סטודיו, איטליה) — גירסתו של פאולוניי לסיפורי בוקאצ'ינו המפורסמים. עוקצני, מלא דמיון, כדאי לראות.

ירושלים

*** אלה הם החיים (סמדור, צר- פת) — משבר בחייו של ארכיטקט בגיל העמידה, מגיע לשיא בתאונת-מכונת בה משחקים כל חייו. מעניין, מישחק טוב של מישל פיקולי בתפקיד הראשי.

חיפה

*** ג'ז (ארמון, ארצות-הברית) — ההתנגשות האלימה בין אבות ובנים מגיי- עה עד לשיא האבסורד בסרט זה, המהווה אזהרה לשני המחנות גם יחד. תגלית חד- שה: השחקן פיטר בויל.

בשורת-אימים על אנשי אדניו, כרעם ביום בהיר. השותף החדש התנגד להוצאת הציור החדש מהנמל. זה היה בדיוק ערב העונה (1965). השותף החזיק את המיפעל בגרון.

חשש נורא החל נובט כבב אני שי "אדניו": שהשותף החדש אינו אלא סוכן של האחים הדר שבביק שו בדרך זו לשתק את "אדניו". חשש זה נבר כאשר דרש השותף לפרק את החברה.

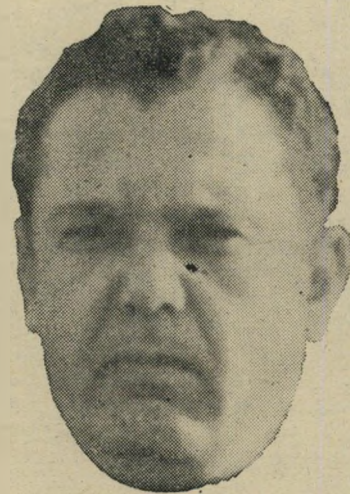
אולם לא היתה להם הגנה. כאשר הודיע להם גרשפילד כי האחים הדר מוכנים להיכנס כשותפים לאדניו, נאלצו לקבל את ההצעה. אך הם לקחו מחיר טוב. הא- חים הדר שילמו בסוף סכום נכבד של 3.45 מיליון לירות תמורת מחצית מניות אדניו, ואילו מניית-הכרעה היתה צריכה לעבור לידי אישיות ניטרלית, כמו דן טולוקובסקי או מרדכי שטרן.

לבסוף ברחו אנשי המושבים כליל מן המיפעל. זהם קיבלו עבור חלקם תשלום נוסף של 2.38 מיליון לירות — ויצאו ברווח טוב. אדניו עבר לידי האחים הדר. השיטה כזוה — החדרת סוכן למיפעל מתחרה כדי לשתק ודחכי ריח את בעניו למפרו — אופיינית לאנשי המאפיה האמריקאית, מ- סוגם של מאיר לנפקי וג'ז סטאי שר, המשתלטים על עסקים חיי קיים כדי להשקיע את כספם הי- בלתי-חוקי בישראל, הופעלה לראי שונה כפרשה זו.

הרושם מתחזק על-ידי הופעת חברות מיסתוריות, שהיו רשומות במקומות כמו ואדוס שבליכטנשטיין, המעורבות בפרשה.

אלוהים והעולם התחתון

מיפעל זה, שנוהל על-ידי אנשים כאלה, מסרו מנהלי בנק אגווי- הלוואה ענקית בסך שבעה מיליון לירות. הבטחונות היו של חברה אמריקאית, שי

יב-שחור הבקשיש נגנב

היתה אף היא שייכת לאחים הדר. כלומר: בטחונות אפסיים. מה היה הקשר בין גזר-הורוי ביין ובין האחים הדר? האם היו שותפים? האם שתי הקבוצות כפופות לגוף בינלאומי גדול הרי בה יותר, המזרים כספים טמאים למיפעלים שונים?

החקירה נמרצת של המישטרה יכולה לגלות את התשובות על שאלות אלה — אם בכלל. אך הציבור, שישלם את המחיר על-ידי כיסויו כל האפסדים שיישארו בסוף, יכול לשאול השאלות נוספות:

● מדוע זה מסתבכים דווקא ראשי אגודת ישראל ומייד עם אנשי המאפיה, מסוגו של ג'ז סטאי שר, ועיסוקות של העולם התחתון?

● מי יתן את הדין על הענקת רישוין בנק תמורת הצבעה בכנסת?

● היכן היה בנק ישראל, ומנגנון הפיי קוח שלו, בכל השנים בהן התרחשו מעשים אפלים אלה בבנק אגווי?

רק בכרב אחד יוכל הציבור להתנחם: נראה כי אגודת ישראל לא תרוויח אף אגורה שחוקה אחת מכל הפרשה המושחתת. הבאצי שיש הענקי שקיבלה תמורת הצ- בעתה המכבישה למען קיום שיי- טות-דיכוי נגד ערביי ישראל — טבע כוזה כביצת הטומאה.

ראש עיר ברזילי
סערות בעיר רדומה

העיר, וסגל שותפו הפעיל. קרן צבי התקומם, אך נאלץ להיכנע כאשר הקבלן לא ויתר. לאחר מעשה, שלח מכתב תלונה למועצת העירייה, על

ברזילי מואשם עליידי התביעה בעבירה בארבעה מקרים על סעיף 47 של חוק תכנון ובנייה. סעיף זה קובע כי אדם שיש לו חלק או טובת הנאה בנושא בנייה הנידון עליידי ועדת בניין ערים — לא יהיה נוכח באותה ישיבה.
תלונה ראשונה. אם אכן עבר ראש העירייה את העבירות האמורות, יקבע בית המשפט. מבחינה ציבורית, מעניינת לא פחות פרשת היחסים הגועשת בעיר — הנראית כה רדומה ותמימה לאורח המקרי. החל מגלגל את הגלגל תושב חדרתי בשם יצחק קרן צבי, שביקש לקנות לבתו דירה מקבלן מקומי, אחד אריה ליטנאייר. ליטנאייר הסכים למכור — בתנאי שבצד דדים הפורמליים של העסקה יטפל משרד עורכי הדין שלו — משרד ברזילי את סגל, כשברזילי הוא לא אחר מאשר ראש

אלא הקבלן. אנו לא אחראים לדבריו של הקבלן. במציאות, נכון הוא שקבלן עומד בטאבו עליידי עורכי הדין אחד, כדי למנוע הוצאות וטרדות מיותרות.

אלא שזו היתה רק אחת הטענות הקטנות נגד ברזילי. טענות נוספות רבות הועלו נגדו, בעקבות הראשונה.

הדברים הגיעו לידי משבר לפני כשנה וחצי, כאשר כמה מחברי האופוזיציה בי מועצה פגו במכתב לפרקליט המדינה, בבקשה שיורה למשטרה לחקור את החשד כי ראש העיר עובר על החוק.

בעקבות המכתב, פתחה המשטרה בחקירה, הגישה עתה את כתב האישום. "בב" קשה", אומר ברזילי, "שיעמידו אותי לדין. זאת בסדר הכל מלחמה של האופוזיציה נגדי — בדרכים לא כשרות. מעולם לא יכולו לטעון נגד שאני ראש עיר גרוע. משום כך, החליטו לטעון שאינני נקי כפיים".

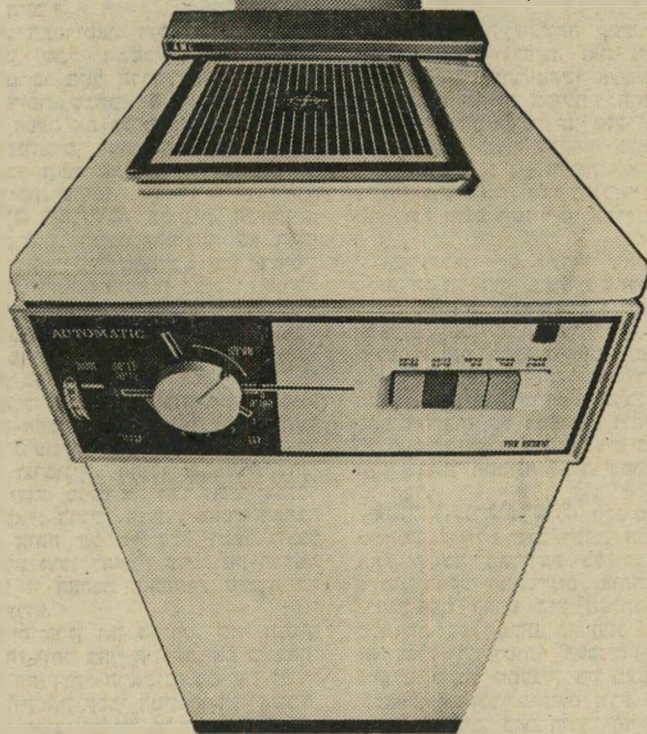
שכמו עליו לקבל שירותי עורכי הדין שלא ברצונו. כאזרח העיר שמעתי על מקרים דומים רבים" כתב, "אבל לא האמנתי עד שלא נתקלתי בזה בעצמי".
"לא נכון." קובע יהודה יניב, מנהל בית הספר החקלאי במקום וראש האוסף זיכרון במועצת העירייה: "בחדרה כעשרים קבלנים. מלבד שניים שלושה, כולם עובדי דים עם משרד עורכי הדין של ברזילי".

עונה ברזילי, גבר חייכן, בעל עיניים כחולות ובלורית מתולתלת, שזורה שערות כסף: "לא נכון. רק כמחצית הקבלנים בעיר עובדים עם המשרד שלי. לפני שהייתי ראש העיר, עברו איתי 75 אחוז. חלק הפסיקו, לאחר שנבחרתי וחדלתי להיות פעיל במשרד".

"אשר לתלונתו של קרן צבי, היא היתה צריכה להיות מועברת ללישכת עורכי הדין. לעורכי הדין אסור נאלץ מישהו לעבור איתו. אולם אפילו קרן צבי איננו טוען שאני הכרחתי אותו לעבוד איתי,

מבחר דגמים החל מ-1392 ל"י נמכרת גם בשיטת החליפין (trade in)

מכונת הכביסה החסכונית קטנה אבל גדולה

→ 40 סמ ←

יתרון חשוב: שרות

לי תמכור רק

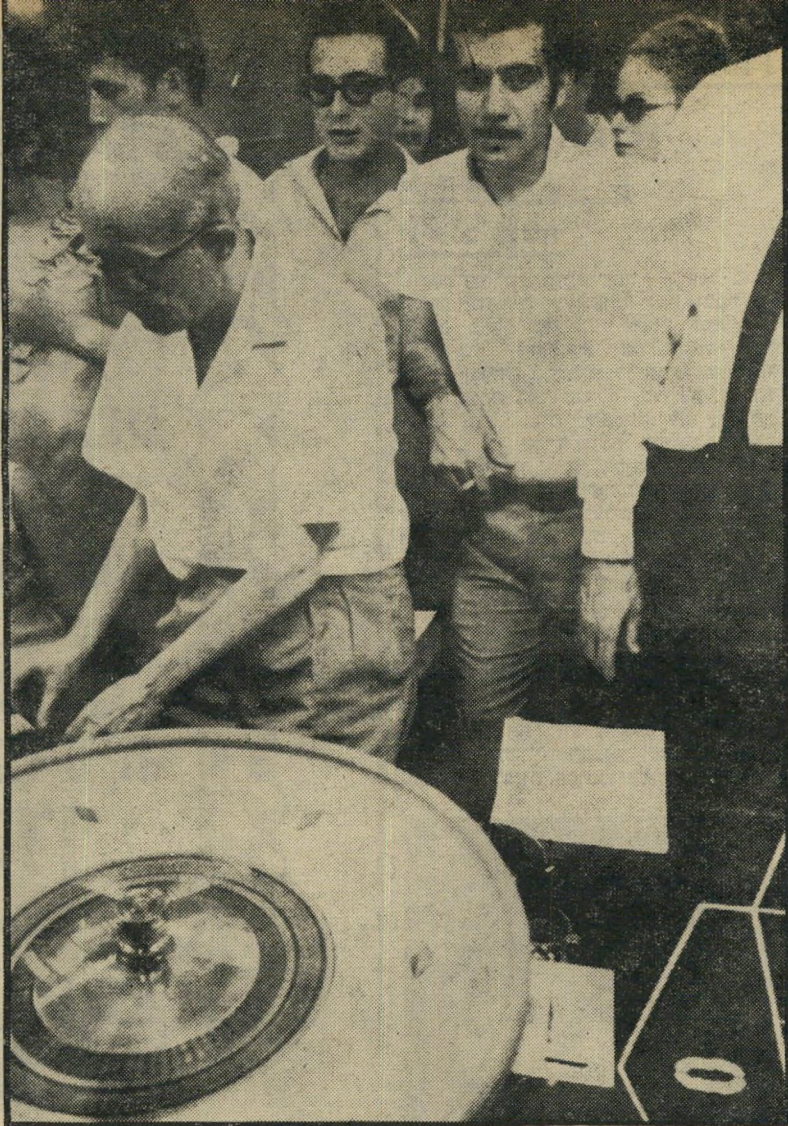
פרסום א. מ. סמורין עם צילום וורנר

כל חייו היה יוסף מהמר עד שהפסיד

י י כמה אתם רוצים להתערב
"אייתי שהכוח מנצחת השבת את
מכבי נתניה?" שאל יוסף ("יוסקאי") מז
רחי את ידידיו, אותם פגש בצהרי יום
השישי האחרון.

יוסקאי היה אומנם מנהל קבוצת הכדור
רגל של הכוח רמת-גן. אבל עובדה זו
לבדה, לא היתה מביאה אותו להתערב על
נצחון קבוצתו בשבת. בסיבוב הראשון
של משחקי הליגה הלאומית, כאשר נפר
גשו שתי הקבוצות, הביסה מכבי נתניה
את קבוצתו של יוסקאי בשיעור של 0:5.
כדי להאמין כי הכוח תגמול לנתניה ותי
נצח אותה — דבר שעשתה עד כה רק
קבוצת כדורגל אחת בליגה הלאומית,
צריך היה להיות יותר מאשר מנהל קבוצת
צת הכוח. צריך היה להיות גם מהמר.
וזה בדיוק מה שהיה יוסקאי, שאיש לא
הכירו בשם אחר. יפהתואר, גנדרן, בעל
בלורית משומנת תמיד ושפם דקיק מטור
פח בקפידה, היה יוסקאי מהמר מקצועי,
אחד הבודדים שיכלו להתגדר בתואר זה
בתחומי תל-אביב. ללא ספק היו רבים
שהימרו או היו מוכנים להמר נגדו ביום
השישי האחרון על הפסד קבוצתו. הם
הפסידו. אלא שיוסקאי לא ידע זאת. הוא
לא ראה את נצחון קבוצתו בשיעור 0:1
על מכבי נתניה, האלופה, בשבת.
יוסקאי זכה בהימור על נצחון קבוצתו
צתו, אבל הפסיד בהימור על חייו.

ב ליד שישי, אחרי הצות, הוא גר
רה בגופו בשלושה כדורי אקדה,
סמוך לגן הכובשים שבכרם התימנים. שם
הותירו אותו המתנקשים בחייו, כשהוא
פצוע ושותת דם.
יוסקאי, בשני זאב לארבעה ילדים, היה
דמות מוכרת בהווי הדמון רניווי של תל-
אביב. במקצועו היה קלפן ומהמר. את

..יוסקאי" מזרחי בהימור את חייו

כורת, נקלע לאחרונה למצב דחוק מבחי
נה כספית. מה שנקרא "תפרן".
הוא לחץ מדי פעם על יוסקאי להחזיר
לו חובו. יוסקאי דחה אותו ב"לך ושוב".
ביום השישי האחרון נפגשו אגרישבסקי
ויוסקאי באחד המועדונים הבלתי חוקיים
למשחקי מזל בכרם התימנים. למרות ש
לכאורה סגרה מישטרת תל-אביב את רשת
המועדונים האלה, שהיתה פזורה על פני ה
עיר, היא מעלימה עדיין עין, מסיבות
הידועות לה. מקיומם של כמה מועדונים.
אותו לילה האיר מזלו של יוסקאי פנים
אליו. הוא הרוויח סכומים נאים. אגרי-
שבסקי, שהיה עד לכך, ניסה לתפוס את
יוסקאי. כטענת המישטרה, בצאתו מהמר
עדון ולגבות ממנו את חובו.
לפי גירסת המישטרה, לא היה אגרי-
שבסקי לבדו. עמו היה גם שמעון מנחם,
אף הוא עבריין מועד, לא אלים ו"תפרן".
שישב לא מכבר בחברת אגרישבסקי ב-
כלא. שמעון מנחם עצמו טוען כי שהה
בביתו אותו לילה בגלל כאב שיניים.

לפי עדויות שבידי המישטרה, ולפי מה
שמסר יוסקאי עצמו לפני שנפח את נש-
מתו, נראה שלפני שנורה, התנהלה בגן-
הכובשים הסצינה הבאה:
אגרישבסקי ומנחם עצרו את יוסקאי
בדרכו לביתו, אגרישבסקי ביקש את החי-
ורת החוב. יוסקאי השיב לו בתנועת ביי-
טול. "אל תעשה צחוק מאנשים!" קרא
אגרישבסקי, אבל יוסקאי, שהיה יהיר ובר-
טח בעצמו אפילו במצבים קשים הטיח
לעברו: "תידבקו למנורה!"
או שלף אגרישבסקי, לגרסת המיש-
טרה, אקדה, כדי לאיים על יוסקאי. מול
צל האקדה המאיים עליו, המשיך יוס-
קאי להטיח דברי עלבון באגרישבסקי.
זה היה ההימור האחרון בחייו של יוס-
קאי. מול האקדה השלוף, ניסה לחקות

הולטה ושעתה היים

סצינה החוזרת ונשנית בסרטי פשע, בה
נראה "הגיבור" כשהוא מתעלם מהאקדה
המכוון אליו, מנסה בעזרת בטחונה ה-
עצמי להרתיע את מחזיק האקדה מלחיצה
על ההדק. בשפת הברנזה תוארה סצינה
זו כנסיון של יוסקאי "לעבוד עליו".
שלא כפי שזה קורה במרבית סרטי ה-
פשע, לא הצליח יוסקאי לשחק פסיכר-
לוגית את שולף האקדה. הוא הפסיד בהי-
מור היקר ביותר שעשה בחייו — ההימור
על חייו.

ליד שולחן ההימור
יוסף ("יוסקאי") מזרחי, שנרצח השבוע
ביריות אקדה, כפי שנראה בעת פעילותו
כמהמר. יוסקאי (במרכז, בחולצה לבנה, משקיף על המהמרים) נראה בתמונה
זו ובתמונה העליונה בשעה שפיקח על הפעלת רולטה באחד מנספחי הטכניון בחיפה.

פעולותיהם ממועדוני תל-אביב לערי הגדה
המערבית, ובעיקר לירושלים המזרחית.
למרות גופו הצנום, נחשב יוסקאי ל-
אדם שיש לחשוש מסניו. לפני שנתיים
ניצל ממות כאשר היה בחברתו של עזרא
מזרחי (שם-טוב), מהמר מקצועי אף הוא.
שנורה למות ברחוב אלנבי בתל-אביב.

ל אחרונה עשה יוסקאי עסק משור
תף עם אברהם אגרישבסקי, דמות

רוב זמנו בילה בבתי ההימורים ומוע-
דוני הקלפים הבלתי חוקיים של תל-אביב.
במרוצת השנים הפך לאחד המנהלים ה-
מיקצועיים של מוסדות אלה. עם החוק
לא הסתבר, משום שידע לשמור על קש-
רים מתאימים עמו. בזכות זו, זמנה על
הקבוצה שהיתה מקבלת מדי פעם היתר
לעריכת משחקי מזל בסומבי.

מאז מלחמת ששת-הימים, היה יוסקאי
בין אותם מהמרים שהעבירו את עיקר

חשוד א'
אברהם אגרישבסקי
ק, בן ה'49, שנע
צר כחשוד ברצח יוסקאי. אברהם היה שור
תפו של יוסקאי בהפצת דולרים מזוייפים
במועדוני קלפים בירושלים המזרחית. יוס-
קאי נשאר חייב לו תמורת אף דולרים.

חשוד ב'
שמעון מנחם, ה-
חשוד השני ברצח
יוסקאי, בעת הוצאת פקודת המעצר נגדו
בבית-המשפט. כפי הנראה נלווה מנחם
לאגרישבסקי, בעת שזה ניסה לתבוע מיוס-
קאי את החזרת החוב שהיה חייב לו.

תחבורה

מרד הקסדות -

סיבוב נוסף

מוחלטת של העיתונות. גם הבעיה כולה לא נראתה מעניינת מספיק, לאחר החלטת הבג"ץ. "לפי הערכתנו", טוען ליפשיץ, "ישנע הדבר בפרנסתם של כ-5,000 איש. רובם שליחים, שלא יוכלו להמשיך לעבוד כך, שלא לדבר על כל האלפים האחרים. שימכרו את האופנועים שלהם, ורבים מהם יקנו מכונות - ויסתמו עוד יותר את הכבישים. עם סיריליה על הראש לא אשב על האופנוע. כאילו משהו מאי מין לכל הסיפורים שלהם על הבטיחות. אם צריך למות - מתים גם עם קסדה על הראש, כמו שקרה לאחד מסיירת ה"בטיחות, שנהרג למרות שחבש קסדה". יהיה שמה. בינתיים, ליפשיץ אינו קונה מכונות. כמו אלפים אחרים, הוא ממתין לראות אם יעמוד משרד התחבורה על דעתו, יפעיל את ההוראה. אם כן, מבטיחים פעילי המרד, "יהיה שמח: יצרנו כבר קשר בין הפעילים ב"ש שלוש הערים הגדולות, ואנחנו פועלים בתיאום. אספנו כבר אלפי ל"י בתרומות. אנחנו אוספים תרומות ומגישים מתנדבים בכל מקום: בבתי שים, במוסבי אופנועים, בריכוזי צעירים. גם גופים מסחריים, ש"יודעים שחקנה החדשה תהרוס את ענף האופנועים, עוררים לנו. כל המיסים המורכבים בארץ הזאת לא גרמו לממשלה נזק, גם היום וגם בבחירות שיהיו בסוף השנה - כמו שיגרמו הקסדות האלו".

עיתונות

לחכימא בגניזא

ישראל צנטנר הוא יהודי שאיכפת לו. כשהוא קורא באחד הצהרונים חומר ש"נוגד את דעותיו, הוא מגיב. הבעיות מתחילות כשהעיתוננים מסרבים להגיב על תגובתו.

לפני שבועות מיספר הוצג בטלוויזיה הסרט למות במדריד. בהמשכו נערך דיון בו השתתף בין השאר גם אליעזר ליבנה, איש ארץ-ישראל השלימה.

בביקורת שניכתבה בידי צבי לביא, כתב לענייני טלוויזיה של מעריב, גמר הכתב את ההלל על גישתו של ליבנה למלחמת האזרחים בספרד.

פאשיסט שהציל יהודים. "שוב השמע את הקול המקורי היחיד מר אליעזר ליבנה", כתב לביא בביקורתו, "אשר סיכם בקצרה כי מלחמה בפאשיזם היתה מזומנת לצעירינו דווקא בבית גנ המופתי, ידיד של היטלר ומוסוליני, ולא היו צריכים ללכת עד פרנקו, שבמלחמת העולם השנייה, סירב להעתיק להפצרות היטלר להיצטרף למלחמה, ועוד פתח את שערי ספרד כדי להציל פליטים יהודיים.

או מי כאן הפאשיסט?" שאל ליבנה. הגיב על הדברים צנטנר במאמר הכחשה ששלח לעיתון מעריב, בו הוא כותב: "ההיפך מכל שנאמר עלייך מר ליבנה הוא הנכון. היטלר שלט בספרד על אוצר רות הכספים מן הגדולים בעולם. הוא ניצל את הכספים באלמאדאן לתעשייה אווירית ובניין חיל-שריון. הוא הקים ב"כספים אלה גם תעשייה רפואית גדולה, "סיבת הישארותם של פראנקו וסא" לאור גייטראליים נובעת מסקודתו הישירה של היטלר. הוא חשש כי אם יהיו ספרד ופורטוגל מעורבות במלחמה יופ"צצו בסיסי ההספקה שלו בארצות אלו על ידי מפציצים בריטיים מגיברלטר.

"עם כך שלט פרנקו דיביויה שלמה של מתנדבים לעזרת היטלר, היא נקראה ה"דיביויה הכחודה ולהמה עם הצבא הנאצי נגד הצבא הסובייטי".

ספר אוטוביוגרפי. "הסיפור כאילו פרנקו הציל יהודים הוא אגדה. בספרד הגייטראלית לכאורה לא היו מתנוחריכוזי ליהודים.

"ואשר לארץ-ישראלים שהתנדבו למלחמה בספרד, ואני בתוכם, אנו הבנו כי את המופתי יש להכות דרך בעל הבית שלו. וההיסטוריה הוכיחה כי בנפילתו של היטלר, נפל גם המופתי".

צנטנר, שפרסם בסוף 1966 ספר אר"טוביגרפי על מלחמתו בספרד, בשם מ"דריד עד ברלין, לא זכה לראות את מכתבו בדפוס. אף לא זכה לקבל תשובה. משבא למערכת מעריב בכבודו ובעצמו, ודרש לקבל תשובה מן העורך על אשר אירע למכתבו, החזירה לו מזכירה אדיבה את המכתב ששלח.

בראש המכתב היתה מילה אחת בלבד, כתובה בע"עורכים כחול: לגנו.

אופנוען ליפשיץ נגד סיריליה על הראש

משמע - גרמה ההחלטה התמרמרות עצומה. הם - ורק הם - ידעו כי התקנה החדשה תמרר את חייהם בצורה בלתי נסבלת. לאחר שורת הפגנות ברחבי הארץ, הגישו ארבעה אופנועים - מתוך 40 האלף - בקשה לצו-על-תנאי לבית-הדין הגבוה לצדק, נגד משרד התחבורה.

לבית-הסוהר. לאחר כארבעה חודשים, נתן בג"צ את החלטתו: הוא דחה את הבקשה.

החייב הבג"ץ גרמה לסערת רוחות עצומה בקרב ציבור האופנועים. בכל מקום בו נפגשו שניים מהם, היה זה נושא ה"שיחה היחיד. כשבוע לאחר פירסום החלטתו, בא הזעם לידי ביטוי ראשון: ברחבת התנייה של היכל-התרבות בתל-אביב נערכה הפגנה רוויית מתח, בהשתתפות כ-500 רוכבי אופנוע.

הם הגיעו להפגנה לאחר שברחבי איזור גוש דן הופצו כרוזים וכתובות שקראו ל"אופנועני ישראל לפתוח במרי אורח נגד החוק, להמשיך לרכב ללא קסדות, לטרב לשלם את הקנסות שיוטלו עליהם - וללכת לבית-הסוהר, "נראה שיכניסו לבית-סוהר לא 40 אלף אורחים, אלא רק אלף אחד". הכרוז בלהט אחד מיוזמי הכרוז.

התעלמות מוחלטת. ההפגנה, ש"כמעט ולא זכתה לסיקור בעיתונות, זכתה לתשומת-לב רצינית יותר מצד המשטרה: עשרות ניידות הקיפו את מגרש התנייה, והשוטרים פשטו על המפגינים ברבע ש"החלו מתאספים. קרעו את הכרוזות, לקחו מהם את רשיונות הנהיגה שלהם, והחלו מסגנים אותם החוצה אחד אחד. אחד מי מגישי הבג"ץ המקורי, צעיר תל-אביבי בשם מיכאל ליפשיץ - בו חשדו השוטרים כי הוא אחד ממארגני ההפגנה הבלתי-חוקית - הוכנס מייד לגיידת, נשאר מנוטרל עד סוף השמחה.

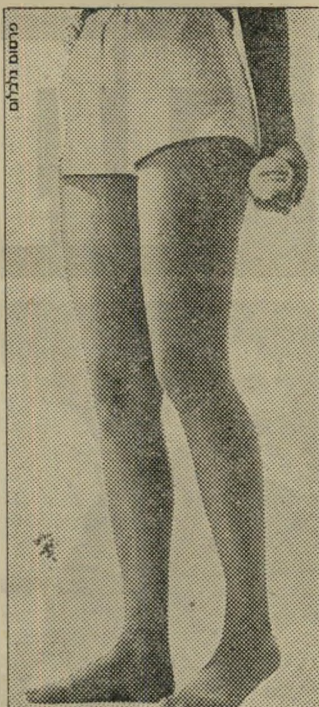
לא רק ההפגנה זכתה להתעלמותה ה

ספורט טוטו

175 אלף ל"י (כולל העברה) עלה השבוע מינימום הפרס הראשון

* מינימום נלל הפרסים 390 אלף ל"י (כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

Merci

לאשה שחשוב לה אין היא נראית

גרבוניים גמישונים ארכונים אקסטרוניים

בסריגת מיקרומש מאריכת ימים

עם פלש מודרני

- * הנך הופך את הלילה ליום!
- * מבחר של מכוונות-הגדלה וציוד מעבדה לחובבים!
- * פתוח והגדלות צבעוניים ע"י המעבדות הגדולות בארץ.
- * הגדלות גלויה (9/13) שחור-לבן, 35 אגורות.
- * צלומי פספורט - בן-רגע!

פוטו-ברנד חובה, רחוב החלוק 30

ביטוח שנתי לטלוויזיה - 30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים סיגנל

אלקטרוניקה רח' החשמל 5 תל-אביב, טל. 625459, 615362

איזה מין אדם אני?

גרפולוג מומחה מנתח את אישיותך לפי כתב-ידיך. ומיעץ בענייני מקצוע, גישואין ושאר בעיות החיים. שלח כתב יד לת.ד. 4133 ירושלים.

במדינה

מוכה סימה רומנו
"הוא התחיל עם הידיים"

לדחוף אותי החוצה ואמר לי להיסתלק. "ראיתי שהוא מתחיל יותר מדי עם הידיים, או הסתובבתי וברחתי. פתאום אני מרגישה שמישהו קופץ עלי מאחורה כי ריצה, תופס אותי בשערות ומושך. הסתובבתי, הספקתי לראות שזה הג'ינג'י, וקיבלתי אגרוף בפרצוף ששבר לי את משקפי הראייה על הפרצוף וכמה שיניים בפה."

אלה היו העובדות כפי שאירעו. את ההיגיון שהיסתתר מאחורי הכאת נערה בלב ירושלים, סיפר פרוספר השומר עצמו.

מחבדת בעטניות. "הייתי בטוח ש" היא מאל-פתח או משהו כזה. אני מדבר איתה ומסביר לה שאי-אפשר להיכנס בלי אישור והיא נידחפת. כשהסתובבה והתחילה לברוח, הייתי בטוח שמישהו איתה לא בסדר. אז רדפתי אחריה וניסיתי לעצור אותה. היא הישתוללה ובעטה בי כמו משוגעת עד שהייתי מוכרח להרגיע אותה במכה."

בעוד שני הצדדים משמיעים את גיר-סאותיהם על הפרשה, הגיעה נידת שהוד"מנה למקום. השוטרים ירדו, ובתוך מבול הצעקות וצעקות הנגד של סימה ופרוספר, ניסו לארגן את התלונה על הכאה נגד שומר רשות-השידור.

הקסם המושע. והנה נמצא למרות הכל מישהו שמצא דרך לישר את הי

הירושלמי בו שוכנים אולפני קול-ישראל. עובדי הרשות שנועקו החוצה, נדהמו לגלות בכניסה לבנייני הרשות, צעירה בלונדית שרועה על הכביש, מתפתלת כ"כאבים."

מספר עובדים ניגשו לנערה ונשוה פני-מה לבנייני התחנה. שם הישקוה במיים וניסו להרגיעה מעט.

סיבת הכאבים הובררה חיש קל. מספר שנייים בליסתה השמאלית היו שבורות. ברורה פחות היתה הסיבה לשיניים ה"שבורות."

בתוך כל המהומה, נמצא אדם אחד ששמר כל העת על קור רוחו. היה זה פרוספר הג'ינג'י, שומר-השער של בנייני רשות-השידור.

אגרוף בפרצוף הבורחת. משהחלה הנערה מתאוששת ומספרת את סיפורה, בין אנקת כאב אחת למישה, הוברר כי סיבת השקט הנפשי של פרוספר היתה פרוזאית למדי: הוא ידע את הסיפור מתחילתו עד סופו. ולא עוד, אלא שלקח בו חלק פעיל למדי.

סיפרה סימה רומנו, הנערה רצוצת הי שיניים: "באתי לבקר חברה שעובדת בקול-ישראל. רציתי להיכנס בשער, והי ג'ינג'י הזה עצר אותי ושאל אם יש לי אישורי-כניסה. הסברתי לו שאני רק רוצה לבקר חברה, ושהיא מחכה לי. הוא התחיל

שומר פרוספר הג'ינג'י
"הייתי בטוח שהיא מאל-פתח"

דרכי אדם

פצצה

בשיניים

זעקות אישה עזות טרדו בצוהרי יום ראשון האחרון את שלוחתו של הרחוב

את מתחנת? אינך צריכה ל"התחתן" גם עם חברת-הגז!

כן, פעם לא היתה לכלות הצעירות ברירה, והן נאלצו "להנשא" גם לחברת הגז. לך יש ברירה! כאשר את מתכננת את המטבח החדש וחושבת על הכירה או תנור הבישול, חשבי גם על חברת הגז המתאימה - "פטרולגז".

גם אנחנו צעירים, ומעוניינים לרכוש את הזוגות הצעירים. אבל, לא בהתקשרות כובלת שאי אפשר לנתקה. אנחנו מאמינים בשרות טוב ויעיל ובהסכם לשנה אחת בלבד! אורנו תוכלי לחדש או לסיים לפי שביעות רצונך. חברתנו אמנם צעירה, אך לנו צוות מומחים בעלי נסיון של שנות דור בענף הגז בארץ. לפני שאת מחליטה, בואי עם בעלך לעתיד, לראות את מבחר מכשירי הבישול המשוכללים והיפים שאנו מציעים.

לזוגות צעירים הנחה מיוחדת

פטרולגז

משרד ראשי-תל-אביב

רח' רמב"ם 24,

טל. 623340

סניפים וסוכנויות בכל רחבי הארץ

שרות • מסירות • מהירות

מועדון בינלאומי של ספרי ישראל, שע"י ארגון בעלי המספרות,
בחסות חברת „וולה“ לתמרוקי שיער

יקיים ביום שלישי 8 לפברואר 1972, בשעה 8 בערב, באולם „הכימה“ תל-אביב
פסטיבל בינלאומי לתסרוקות 1972

בהשתתפות משלחות ספרים מעולים מצרפת, איטליה, גרמניה ועוד.

בתוכנית האמנותית: גדי יגיל, שולה חן ותזמורתה

כרטיסים: במשרד „לאן“, פרג' דיזנוף. אינטרקוסמא שיווק, רח' בני ברק 19. במזכירות ארגון
בעלי המספרות (מר שמירא), רח' מרכז בעלי מלאכה 16, תל-אביב. (הדלתות תנעלנה בשעה 8.30)

גידול באחוזים	1970 ל"י	1971 ל"י	נותן כואזן ליום 31 בדצמבר 1971
44%	4,348,980,392	6,259,435,075	סך כל המאזן
46%	3,742,684,674	5,460,361,846	פקדונות (כולל פקדונות למתן הלוואות)
51%	2,658,947,664	4,028,046,051	פקדונות הציבור
83%	1,459,334,292	2,674,807,495	מזומנים ויתרות בבנקים
25%	1,946,749,524	2,443,105,049	הלוואות (כולל מתן הלוואות מפקדונות למתן הלוואות)
18%	923,539,149	1,093,953,391	הלוואות מאמצעי הבנק
6.7%	82,845,396	88,373,955	אמצעים עצמיים
37%	14,091,829	19,339,467	רווח נקי מפעולות רגילות לאחר הפרשה למסים
—	—	10,586,188	רווחי הון ורווחים חד פעמיים לאחר הפרשה למסים

בנק דיסקונט
לישראל בע"מ

סך כל הנכסים של בנק דיסקונט לישראל בע"מ, בנק ברקליס דיסקונט בע"מ ובנק מרבנתיל לישראל בע"מ עלו בסוף שנת 1971 על 7 ניליארד לירות.

מישטרת תל-אביב דומה לסקוטלנד יארד -

לפחות בכשלוש המעשעים שלה

רבי שבע, הצליחה משטרת תל-אביב להתחרות בהישג נדיר של אחת המשרות המהוללות בעולם: הסקוטלנד יארד הנודע.

לפני מספר חודשים, עשה היארד הבריטי את עצמו לצחוק בעיני כל העולם, כאשר נכשל בתפיסתם של שודדים שחדרו לכספת של בנק - למרות שידע על התרחשות השוד ממש בעת ביצועו, לאחר שחובב רדיו הצליח לקלוט את הדרשיה האלחוטי בין השודדים.

למשטרת תל-אביב לקח אמנם קצת זמן, אך השבוע היא הצליחה להתמודד בגאון עם הישג נדיר זה.

מידע

סודי

ב-13 לינואר, קיבלו בלשי המדור הרכזי תל-אביב דיווח ממודיע בעולם-התחתון כי שלושה אנשים מתכננים שוד. הבלשים יצאו מייד למקום, פתחו בתצפית על בית מספר 2 ברחוב שינקין. הם ישבו וארבו במשך כל יום החמישי והשישי. לאחר יומיים של שקט מוחלט, החליטו להפסיק את המארב. אז, נכנסו הפורצים לפעולה ויצאו ממנה

השודדים עלבו הגנבים האז

השבוע סיפר יעקב ורדי, בעל הקורסה הפרוצה: "ביום ראשון באנו ל-עבודה כרגיל. אשתי פתחה את הדלת ולא היו עליה שום סימני פריצה. רק כשנכנסנו לחדר השני, ראינו את הקופסה באמצע החדר כשדלת הפלדה פתוחה.

"צילצלנו מייד למשטרה ותוך כמה דקות הגיעה נידת. השוטרים התפרצו במדריי-גות באקדחים שלופים. כאילו היה להם את מי לתפוס."

פתח

בקיר

כשנשאל ורדי מדוע לא הפקיד שומר מזוין על רכוש יקר כל כך, ענה: "יש לי מינוי אצל חברת-השמירה. הם חייבים לבקר פה כל שעתים. גם מנגנון ה-אזעקה שמורכב כאן הוא של חברת השמירה. השודדים הפעילו קודם את ה-מנגנון וברחו. יש לאזעקה סוללה שמחזיקה מעמד שלוש עד ארבע שעות. כשהיא נגמרה, הם חזרו והתחילו לפרוץ את ה-קופסה."

השודדים לא טרחו לפרוץ למשרדו של סוחר התכשיטים, דרך הדלת. היו דלתות קלות יותר לפתיחה, מדלתו מחוקת ה-

האזעקה

הבניין בפנינת אלני, בו בוצע השוד, מירפסת משרד התכשיטן מסומנת בעיגול. משמאל בעיגול מנגנון האזעקה.

תגובת דובר-המשטרה רבי-פקד עמוס אריאל לסיפור המתהלך: "אינני נותן תגובה להעולם הזה. אינני מוכן לדבר, כדי שבעיתון הקרוב ישמיצו אותי כפי שעשו זאת בעיתון שלפני שבוע."

הם באו דרך הקיר

שיטן השוד, מצביע על המקום בקיר שיוון קולנג'י, עובד משרדו של התכשיטן יצחק לזרוביץ', ומצביע על אותו חור בצידו השני של הקיר. החור נסתם בינתיים ונשארו רק כתמים כחים.

לשמע את הנאשמים" קבע. בהניחו הצידי את דף המידע.

ראשון קם מן הספסל עמרם אלפסי, נמוך קומה ומזוקן וסיפר כי בעבר אמנם היו לו אי-אלו היתקלויות עם החוק, אך זה שנים מספר שהוא "חי ועובד כמו כל יהודי הגון". אלפסי ציין כי את החשוד מרכזי רוטנברג הכיר פעם במסיגרת עב-רו הסוער, אך את יצחק שטרן לא ראה מעולם.

תגובת

הדובר

ב עור שדושת החשודים שנעצרו איש בביתו על אף המידע המוקדם, ממשיכים לבלות במעצר, הפיצו מקורות מיש-טרתיים את הסיפור הבא: לאחר שנודע דבר ביצוע השוד, קרא ניצב יהודה פראג לראש המדור המרכזי, סגן ניצב יוסף גגל, ושאלו: מי בכלל אמר לכם לארוב לפורצים בסתר? אני לא רציתי שתתפסו לי אותם. כל מה שרציתי זה שתמנעו את השוד. במקום להתחבא היתם צריכים לעמוד בחוץ בולטים בשטח, כדי שהשודדים ידעו שאתם קיימים וישתחו מהשוד.

שאל החשוד את איש המשטרה: "אם היה למשטרה מידע מוקדם על הפריצה, כפי שאתה טוען, מדוע לא מנעה את הפריצה? למה לא עצרה את החשודים במקום הפשע? ואיך זה שכל מה שהמשיט רה יודעת על מועד ביצוע השוד, הוא שהדבר בוצע בין ה-14 ל-16 לינואר?"

שאר החשודים לא סמכו על ההגיון, החליטו לפנות ישירות לליבו של השופט בהצהירם: "אנו חפים מפשע, זה שנים שחורנו למוטב."

השופט מצא את שביל הזהב לבין שתי הבקשות, האריך את מעצרו של השלושה בשישה ימים בלבד, במקום ה-15 המבוקשים.

עם שלל של שלושת רבעי מיליון ל"י. בתחילת השבוע שעבר ניצבו בפני שופט השלום התל-אביבי מנחם אילן שלושה חשודים. יחד עימם הגיע רבי-סמל יחזקאל נחום, חוקר הנפה הצפונית של משטרת תל-אביב. הוא ביקש מן השופט להאריך את מעצרו של השלושה ב-15 ימים נוספים.

עמרם אלפסי, מרכזי רוטנברג ויצחק שטרן נעצרו כחשודים בפריצה למשרדי יעקב ורדי, סוחר תכשיטים, ברחוב שינקין קין 2 בתל-אביב. הפורצים רוקנו קופסת פלדה בה נמצאו יהלומים ותכשיטים בשווי של כ-750,000 ל"י.

השופט ביקש לדעת מהן הראיות שבידי המשטרה, לפיהן עליו להאריך את מעצר החשודים. תשובתו הלקונית של הרבי-סמל היתה: "יש לחשודים עבר פלילי, ולנו יש מידע סודי על השוד". באומרו זאת ניגש לשופט, ובסודיות מופגנת הרי שיט לו דף כתוב במכונה.

יהודי

הגון

ה רישם שהותיר הפתק המיסותרתי על השופט היה פושר. "הייתי רוצה

יהודה שכב

עם עזים

דני היה

קלפן בן 15

ואחותו זונה

הם היו בדרך

לפשע

עד אשר נכנסו

למסגרת

אחותו של דני זונה. אביו אונס אור לנעיות בשעות שיכרותו. האם נושא את מכותיה באלם, ודני עצמו אף הוא יוצא יום-יום בחבורות חדשות. הוא בורח מן הבית ומשוטט בחצר הרעב מציק לו והוא שולח ידו בגניבים לעתים בשעות שוטטות עוברת נינו ועוצרת אותו. לידה הוא חשוד. ע או לא עבר עבירה. בשכונתו של דני גר בן-עניים אחר. סמי והוא חברו הטוב של דני. או שם לא כל-כך טוב? סמי בוגר ומפותח מדני. הוא יודע חולשתה של אחותו. מכאן ועד להסתתרה לזונתו הפרטית קצרה הדרך. הוא מביא לה קליינטים ודואג לה מחסורה. עובדת היותו מבוגר שנה גיל חינוך החובה אינה מגבילה א מיומנתו. לא עובר זמן רב ודני הופך לעב הנרצע של סמי. בידי האחרון חוו ראויות רב מדי על מעללי האחות. אוהב את אחותו וחס עליה. דבר החור כן כחומר בידי סמי.

***

באותה שכונה מהוללת גר אלוף הא נקים, שד המרזבים, קלפן ערמומי בחס עליון. שמו יהודה ועינו פקוחה תמיד על הנעשה בשכונה. מכל אשר ידע יפ תועלת ורווחים. הוא מצטרף לשניים כמגינו של ד ולסמי אין ברירה אלא לחלק עימו א טרפו האנושי.

אט-אט הולכת החבורה ורוכשת נ מות חדשות. השלישייה הופכת לכנופ שידה בכל. משמתגלה יום אחד חולשתו הסוט של יהודה לעינים, גדל ערכו בעיני השא עד כי ממנים אותו רשמית למנהיג. א אורחה, אין המוכתר החדש שוכח להפ תועלת אפילו ממונהגיו המעריצים. תמורת תשלום נוהג הוא לשתפס חנינות העינים שלו. מי שמשלם רש אף הוא לשגול מהעו התורנית.

אחד המיבצעים היותר נכבדים ארבעת המוחות הללו הוא פירוק מ ברת מגוריהם. משקצרה רוחם להמת לתוראות העירייה לחיסול המעברה, ל לו יוזמה, פרקו את הצריפים ומכרו בדואים אורזיים את חומר הגלם. הם מכרו בזול, אך הנוק שניגרים נאמ עלידי, "עמידר" בארבעים אלף לירות

עמות פעולות חורגות מן השיגו הנעשות במסגרת מה שנקרא: ביני עבריינות הנוער. עוד מדריך ומועדון, ע ניסיון כושל להידברות עם נוער-השוליים

במדינה

(המשך מעמוד 33)
האבירי, נגישה סימה, בעיניים מושפלות, ולחצה את ידו של פרוספר, שומר-השער. היד שלפני זמן מה ניחתה על פרצופה. למיטרה מסר איש הביטחון והפיוס, כי הנערה מבטלת את התלונה שהגישה נגד רשות-השידור וכי כל הענייני נבע מחוסר ידיעה מצידה וחוסר הבנה מצד השומר.

שני הדברים היחידים שנתרו בלתי מתוקנים עדיין: שיניה הרצוצות של סימה ומשקפיה שנשברו. אך לאלה הבטיח הי אביר מרשות-השידור לדאוג אישית.

משטרה

מכות במישטרה -

הפעם לאשה

שימען של כפפות המשי בהן מטפלה מישטרת-ישראל בעצירה, ידוע מכבר. מה שידוע פחות הוא כי לאחורנה התי

עזר חיים אהרון
"השוטר גרר אותה..."

אחות אסתר ברכה
"היא בעטה בהם..."

ליטה המישטרה ליישם את שיטות אביר כביר שלה. גם על אורחים סתם ולא עוד אלא אורחים ממין נקבה.

בשלישי בינאר הופיע בביתה של אסתר ברכה, בלש של מישטרת מהזו תל-אביב. הבלש, שמואל רוזנבלום, הודיע לאישה כי אחיה חיים אהרון נעצר כחשוד בהיש תתפלת בפריצה.

הבלש התייחס לפריצה שנערכה באמצע חודש ינואר בחנות שבדרך ירית-אביב. האח חשוד כי יחד עם סבח שוקרי שוער בנייהודה גנב מן החנות משקאות וסי גריות בשווי של אלפי לירות.

האחות נגישה מייד לבית אמא, נטלה אותה עימה ויחד נסעו לבקר את חיים ששהה במעצר. משיכה גופנית. קניתי בדרך כמה עוגות ובקבוק מיץ בשביל אחי. סיפרה אסתר, "בהדר המעצר נגישתי אליו ורצתי תי למסור לו את האוכל. פתאום הופיע מאחורי שטר ומשך אותי בצווארון הי שימלה בכוח בכדי להרחיק אותי מאחי. צעקתי עליו שיפסיק למשוך ושיתן לי

(המשך בעמוד 41)

נטייתך להשתלט על אחרים ולכפות עליהם את רצונך בכוח אי שיותך מפריעה להחקד מות שאתה מצפה לה. צפויה לך הצלחה חב רתית גדולה, והיכרות מועילה עם אדם מפורסם ובעל השפעה. היח סימ המתוחים עם בר זוגך ישתפרו לקראת סוף השבוע, אך יור עו שוב, באשמתי.

עצבים חזקים! זה מה שאתה צריך השבוע. שב על אחריותך וחכה. השתדל לא לקפוץ מעל לקור קבן. השתמש במה שיש לך, אחרת תגיע למצב ממנו לא תצא בקלות. חסוך לשעת צרה. כי היא עומדת בפתח. ומי הוא חכם, הרואה את הנולד, לך עקבית מראים הכר כבים שבוע של אחי בה ובילויים רבים.

לכני קשת זהו שבוע של שיחורר מלחצים מעיקים. בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב יפתרו אם תפגשי בן מזל אריה בסוף השבוע. אל תסר בי. בן קשת שזכה ל הצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבר דד. גלי יותר עורמה בעסקים ותצליחי להת גבר על כמה מיכשולים המטרידים את מנוחתך.

לכני קשת זהו שבוע של שיחורר מלחצים מעיקים. בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב יפתרו אם תפגשי בן מזל אריה בסוף השבוע. אל תסר בי. בן קשת שזכה ל הצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבר דד. גלי יותר עורמה בעסקים ותצליחי להת גבר על כמה מיכשולים המטרידים את מנוחתך.

מחלה קלה, בה לקית בתחילת השבוע, תעבור בלי להשאיר אחריה עקבות. בחיי האחבה שלך חל מש בר קטן. גם עליו תתי גברי אבל רק אם תדי עי איך להתנהג. פנקי אותו ותני לו להבין כי הוא האחד ויחיד בחיך. אחרת הוא עוד עלול לעזוב אותך. לך בת גדי, צפוי שבוע יש. לא תצליחי ב שום דבר: לא בעבר דה ולא בחיי המשפחה. אין לך ברירה אלא להשקיע כולך בלימודי השפות של.

הנטיעה שאתה מצפה לה תתעכב, וכל לוח הזמנים שלך יש תבש, אך אל דאגה, תן ימים ספורים ה עניינים ישו בו ספידרם, והשיבוש יביא בסופו של דבר תועלת רבה. בעיות מין יסרידו ושלוותך האדישות בה נהגת לאחורנה כלפי אדם קרוב אליך תג רום לך אי נעימות רבה. הקדישי לבן זוגך תשומת לב נוספת.

השבוע נוח מאוד להתבססות באווירה חדשה, משפחתית או מיסקצועית. ביט חונך העצמי לא יכזב אותך הפעם, כפי שהכי זיב במיקרים רבים ב עבר. בת דגים, אם את רוקה, ועומדת במניך אפשרות של התקש רות של גבר מבטיח, אסור לך לסרב עתה. כמעט כל החלטה שי תקבלי השבוע תוכיח את עצמה כנובנה ו מוצדקת. אל תתייעצי עם חברותייך לפני שתחליטי, כי לא טובתך הן רוצות. בכל אופן, לא בטשה זה דווקא. מוטב שתסמכי על האינטואיציה שלך.

נכון לך שבוע סוער, והצלחות רבות, בלתי צפויות בחלקן. התחוי מים השונים בחיך ית ערבבו, ידיים קרובים יפשו לטסקיין, וחב ריין לעבודה יגלו אחי דה וידידות אישיים ביותר. בן זוגך יגלה הבנה מיוחדת במינה ל מצב, ממנה תשאבי עידוד רב. רכז את תשומת ליבך לעניינים חשובים, ודחה את כל מה שניתן לשבוע הבא. אל תסתבך במחניה ריגשית לבת דגים.

המסע לא יתבטל, ואם יתבטל - תבוא במקו מו הבטחה קוסמת. עיסקה גדולה אותה החלטת לבצע, תצא סוף-סוף למועל. היא גם תישא רווחים גדי לים. נסה להשתמש ב סף שרתווי פעם נוי ספח, אבל בזחירות. אל תתן להצלחה לסנוור אותך ושקול כל צעד בטרם בני צעת אותו. את, בת טלה, עירכי בשבוע זה את כל הקניות שתיכננת. במישור הרו מנטי אמנם צפויה לך הצלחה, אך היא חולפת. האחבה האמיתית היא רק זו שמגלה לך ייודך הוותיק.

הענן שרביץ על חיי המשפחה שלך ייעלם סוף סוף, ותוכה להרבה רווחה, שלווח ונחת. עצותיו של אדם קשיש תבאנה לך תועלת רבה מכפי ששיערת. הצלחה בעבודתך תגיע, סוף סוף. המכתב שכתבת לאדם קרוב שנוסע ל חו"ל יביא גם הוא תוצי אות טובות. צפויה לך סכנה מנטייתך להתלהבות יתר. בת שור, אדם שנחת בו אמונך יאכזב אותך קשות, אך לקראת סוף השבוע צפויה לך הצלחה שתשיכחו מליבך.

יהיה זה אחד השבוע עות הנעימים והמרת קים ביותר שידעת זה שנים. קשירך עם בן זוגך יתהדקו במהירות בגלל נסיעה משותפת, או בילוי משותף, שבי סופם תמצאו את עצי מכס מאושרים וקרו בים זה אל זה יותר משהייתם אי פעם. ב קרב המשפחה, יהיו ימי אמצע השבוע נעימים ומאושרים מאוד. נצלו זאת.

אם לא תיזהר בעבודתך, ייגרם לך נזק כספי גדול, או אולי אף אוב דן מישורה. העייפות ה טיבעית שאתה שרוי בה מצטרפת לך, ו אתה תהרהר אם לא כדאי לעזוב את הכל. אל תעשה זאת בלי ש קול דעת מדקדק. יום א' הוא יום נוח לאהב הבים חדשים. לא צריך להתלהב ממחשבות של. הנה תפסתי את אהבת חיי. זו אחרת. יש להקדיש מחשבה לפני צעד גורלי זה.

מבצפה לך שבוע נפלא מבחינה רומנטית. סוף סוף תופצה על עוג מת-הנפש והכאב שג רמו לך בפרשה האה בה הגדולה שנסתיי מה לא מזמן. נסה לכ בוש את נטייתך לנקום שבן-הזוג החדש על כל שנישן עולל לך, והתי נהג אליו כמו שמגיע לו. נסיעה קצרה תגלה לך עובדה מי פתיעה, שאסמי אין לה משמעות לבני עתידך או מעמדך - בכל אופן, היא תלמד אותך לקח, שי יתן לך הרבה מאוד חומר למחשבה.

נכון לך שבוע סוער, והצלחות רבות, בלתי צפויות בחלקן. התחוי מים השונים בחיך ית ערבבו, ידיים קרובים יפשו לטסקיין, וחב ריין לעבודה יגלו אחי דה וידידות אישיים ביותר. בן זוגך יגלה הבנה מיוחדת במינה ל מצב, ממנה תשאבי עידוד רב. רכז את תשומת ליבך לעניינים חשובים, ודחה את כל מה שניתן לשבוע הבא. אל תסתבך במחניה ריגשית לבת דגים.

נכון לך שבוע סוער, והצלחות רבות, בלתי צפויות בחלקן. התחוי מים השונים בחיך ית ערבבו, ידיים קרובים יפשו לטסקיין, וחב ריין לעבודה יגלו אחי דה וידידות אישיים ביותר. בן זוגך יגלה הבנה מיוחדת במינה ל מצב, ממנה תשאבי עידוד רב. רכז את תשומת ליבך לעניינים חשובים, ודחה את כל מה שניתן לשבוע הבא. אל תסתבך במחניה ריגשית לבת דגים.

(המשך מעמוד 15)

העמודים עליהם רשם את דברי הברכה שלו ברוסית, ניגש יפתח-איוואן למאיה, הדביק שתי נשיקות על לחייה, נטל מידיה את הור.

יפתח דורון נתן סימן קל למישהו. מאישהם פתחה תזמורת בנגינה רועמת. היה זה כאילו קם המרחב מלוד עד פתח-תקווה לתחיה. שירת התקווה האדירה שטפה את הגוף. אחריה באו צליליו המרדניים של האינטר-נציונאל.

החזית העממית מנצחת

במשרד נמל-התעופה בערכה התייעצות קדחתנית. בהשתתפות ראש-הממשלה שהוזעק מירושלים. היה ברור כי סידורי השכון שהוכנו במחנות צבא ישנים לא התאימו עוד למצב. "אין ברירה" סיכם ראש-הממשלה. "נפנה בקול ישראל לאזרחים להצטופף בדירותיהם ול-אכסן את העולים משך כמה ימים. נקווה שזה ישא פרי..."

תקוותו לא אוכזבה. בתל-אביב, חיפה, ירושלים, וחצי תריסר ערים אחרות נערכו סצינות של התיידדות שנמ-

שכו עד אור הבוקר. העולים נעלמו בקיבוצים ובערים כנהר בים, הבעיה נפתרה — לכמה ימים.

למאיה עברו הימים במשוטט. יפתח דורון מינה אותה למוכירתו במועצת-העולים עוד למחרת הפגישה בנמל-התעופה. היתה זאת היא, שהראתה לו את הארץ ("קטנה מדי, קטנה מדי", היה נאנח). הורתה לו כיצד להתאים עת שפתו לניב הישראלי ("יפתח? כמעט צבר!"). הודו הוותיקים שנפגשו אתו, עזרה לו לבלות את שעות-הפנאי המעטות שלו בשבוע.

תוך אישר זה לא הרגישה מאיה במתחולל בארץ. היא שמעה את הידיעות ברדיו בהיסח-הדעת — למרות שהיו בעלות משמעות גורלית. ההחלטה להנהיג קיצוב של לחם לוותה על-ידי הפגנות המוניות של מובטלים. הארץ כוסתה מחנות-אוהלים.

רבות מן הידיעות הזכירו את שמו של יפתח דורון. היה זה הוא שהקים את "החזית הציונית העממית" והכריח את רק"ח להתמוג עמה, אחרי שמנהיגיה הודו כי סטיות שמאליות והתפטרות. היה זה הוא שיצא בשליח חות הממשלה לבקש סיוע צבאי סובייטי, אחרי שהגיעו הידיעות המדאיגות הראשונות על אספקת כמות גדולה של טילים אמריקאיים למצריים. היה זה הוא שתבע באופן אולטימטיבי מן הממשלה להכריז על בחירות

חדשות לכנסת, כדי לשתף את 700 אלף העולים החדשים בניהול המדינה — הזכריח את הממשלה להיענות לדרישה.

מאז אותו רגע, ראתה אותו מאיה רק בחטף — או על הבמה. כל המפלגות הוותיקות התאחדו נגד החזית הציונית-העממית, במערכה נואשת שהוגדרה על-ידי ח"כ משה דיין, בכינוס-המונים, כ"מאבק שיכריע אם ישר-אל תעכל את העולים, או העולים את ישראל".

יפתח דורון ענה למחרת היום, בנאמו מעל מדרגות בית הבימה הישן אל ההמונים שהתכנסו לרגלי מגדלי השחקים של סולל-בונה. "הריאקציה הישראלית זוממת להפסיק את העליה, לבגוד בחזון הדורות... לצורך זה מרעיבה כנופיי-רדיין את ההמונים, מחבלת בתכניות השיכון והתעסוקה ומדלדלת את כוח-ההגנה הישראלי... אולם נצח ישראל לא ישקר... בעזרת יורשו של המלך כורש, מנהיג האנושות, החבר סספן רודנקו, נחדש את ימי ישראל כקדם, מול נחשולי השנאה של טיטוס הרודני. יהודי אמריקה... אנחנו נקים את בית-המקדש השלישי, את הרפובליקה הדימוקרטית העממית של ישראל ונקיים את נבואת הקומוניסטים הקדמונים, נביאי ישראל: מציון תצה תורה..."

החזית הציונית-העממית זכתה ל-67 מקומות בכנסת התישעית.

כשאת מתבישת להעיר לו, קני גם לו "אנדן". ENDEN נגד קשקשים.

את כבר חיסלת את בעית הקשקשים בעזרת "אנדן" - מדוע שלא תתני גם לו "שאנס"? גברים פשוט לא מתמצאים בענינים כאלה... לכן קני לו "אנדן" וספרי לו כי "אנדן" ידוע ברחבי העולם כתוספד האידאלי נגד קשקשים. "אנדן" מוחסל את הקשקשים ע"י חפיפה הגילה (מכיל G11) המונע ומרחיק בקטריות) שלאחר-כך הופך השיער זוהר בריא וקל לסידור. "אנדן" מתאים לכל סוגי השיער. זאת הרי את יודעת מעטיונך.

Helene Curtis
Paris, London, New York

טלוויזיה

הנהלה

המוכ"ל

בתפקיד הצנזור

כאשר הגישה הטלוויזיה בשבוע שעבר תוכנית רדיפונטית משעממת על הנושא תכנון בטלוויזיה, ראו הצופים על המסך חבורת אנשים מסורקים, ענובי עניבות, מגבבים בנימוס רב דברים הנוגעים איכ" שהו על קצה המזלג בנושא. הכל התנהל על מי מנוחות בתוכנית פאסטורלית ל- הפליא. פרט לדבר אחד שלא הורגש: שמו של המפיק לא הופיע על המסך בסיומה. איש לא יכול היה לשער, שמאחורי השקט המלבב הזה מסתתרת צנזורה חמורה והטלת וטו אישי בבחירת אנשים המוז' מנים להופיע על המסך — וטו תנובע מ' תוך מגיעים אישיים סנוגניים ביותר שי אין הדעת סובלתם.

קשה להאמין, שדברים מעין אלה אכן מתרחשים מאחורי הקלעים של הטלוויזיה הישראלית. מה שהתחולל לפני הפקת ה' תוכנית עשוי היה להיות סרט בפני עצמו. כאשר החליט המפיק, יורם רונן, לערוך תוכנית על הנושא: הטלוויזיה בשעות ה' פנאי, בהשתתפותם של מסקד גלי צה"ל ועיתון במחנה יצחק לבני, מנהלת אגף התרבות במשרד החינוך לאה פורת, וראש צוות ההקמה של הטלוויזיה הפרופסור אליהוא כ"ץ, קיבל מנכ"ל רשות השידור, שמואל אלמוג, הלם. הסיבה היתה ברורה לכל יודעי ת"ן: לבני היה המועמד, שי אלמוג טירפד את מינויו לראשות הטלוויז' ויה; לאה פורת היא המועמדת העכש' ויות לרשת את מקומו של אלמוג עצמו, ואילו כ"ץ היה מגלה הטלוויזיה המוכשר, שהתפטר מתפקידו בגלל אלמוג ויחיל וכל מה שהם מייצגים.

השתלטות העניינים היתה מעניינת: לבני ופורת הביעו את הסכמתם להשתתף בתוכנית הטלוויזיה בשעות הפנאי, אולם למחרת, עוד לפני שהיתה פנייה אל כ"ץ, הגיעה הוראה ממלמוג באמצעות הממונה

מי ינחה את

„ברוכים הבאים“?

גבי אדרור, השחקנית החדשה בתוכ' נית הסאטירה לא הכל עובד, שחגגה ב' יום השישי האחרון את הופעת הבכורה שלה בתוכנית, היא לא רק בעלת אף סוד' לד, אלא גם זמרת, רקדנית, כוריאוגרפית

יצחק פרי בגלל שפעת

(הבכחאי), ציירת, כותבת תסכיתים. קר' ייניתרדיו, רעייתו של פרופסור אריה זקס ואם לבת בת שנתיים. גבי התל'אב' בית למדה בסמינר לוינסקי, ליהקה בלה'

מתחת לאנטנה

קת הנח"ל, טיימה תואר ב.א. באנגלית ובפילוסופיה באוניברסיטה העברית, שי' חקה בעוז לי גוז' לי, בהרפתקה בקרקס, הנטיבה טרנודוט, בהמגילה ובכל אדם; ומילאה תפקידים בסרטים השמלה ואסירי החופש. ● אורי זוהר פשטו נגמד ל' עצמו ולמעטקיו גם יחד. יוסי בנאי ר' אפי ריון' שהסכימו תחילה, כל אחד ל' חוד, לקבל על עצמם את תפקיד המארח בתוכנית הבידור הבאים, חזרו ב' הם ברגע האחרון. גדי יגיל הסכים להשי' תתף בתוכנית, אולם בגלל נסיעתו הקור' בה לחו"ל, לא הגיע הענין לידי שידור' לבסוף קיבל את התפקיד עורך תאומי, שהוא שחקן רציני ולא מנחה מקצועי או בדרן. התוצאה היתה שבזמן ההקלטה, למ' רות שהוא עמד על הרגל בהדרכת ד"ר פלדנקריי, נתפסו הראיונות עם כמה מארחים ונתארכו יתר על המידה, עד שלא היו ראויים לשידור. אחרי דיו' ודב' רים בין המפיק'הבמאי אילון גויטיין לבין מנהלת התוכנית בפועל אסתר סיפר, הוחלט להקליט ראיונות אלו שנית, ואם ירצה השם, תובא התוכנית לשידור ביום ראשון הקרוב. ● דן כנר היה צריך לחלות בשפעת, כדי שהשדרן יצחק פרי (35), מנהל חטיבת הביצוע בדריו יתגלה כמנחה טלוויזיה בעל צדודית חנינית, ב' תוכנית עלם ועלימה ששודרה ביום שני השבוע. ● על המגישה היפה והפופולר' רית של ד'ש בערבית, וידה משעור, נאמר בישיבה רשמית של המחלקה הער' בית בטלוויזיה כי „יש הרגשה שהיא מזויפת ומלאכותית“. אמירה כזאת אחרי כל כך הרבה הופעות על המסך, נשמעת בהחלט כמזויפת ומלאכותית. ● באותה ישיבה הועלתה גם טענה חמורה כנגד מנ' חה התוכנית זו בעייתך, העתונאי המורה איברהים שבאט, על שאינו מרשה ל' משתתפים בוויכוח לדבר. כפתרון הוצע להוציא את התוכנית לחופשה. הרמד היה ברור וגלוי.

אחרת, שנושאה יהיה, „תכנון בטלוויזיה“. רונן, שעוד לפני זמן רב אמר שהוא מוותר על הפקת הסידרה כולה, הודיע בתגובה, כי הוא מתנגד לנושא, ואינו מר' כן לחתום את שמו על התוכנית הבלתי רצויה לו. אגב — כאשר פנו אל לאה פורת והציעו לה להשתתף בתוכנית ה' שניה — סירבה.

מסקנה: הקוצץ קוצץ ואין פוצה פה ומצפץ.

עובדים

לפני

המבול

כשהספינה טובעת, נוטשים העכברים את האוניה. אם היה למישוה עוד ספק בשקיעתה של הטלוויזיה הישראלית, הרי המנוסה הנוכחית של העובדים מהטלוויז' זיה, יכולה לסלק כל ספק.

ראש המחלקה הכלכלית של רשות-ה' שידור, אלי בן-ערמס, מכין לו מקום נכ' בד כמנהל שרותי פרסומת בשידור כמ' קומו של צבי משה כנר המנוח. בושם, ראש מחלקת המינהל, מתכנן לתפוש ג'יוב ב' ד' ב'וצבי ישראל פרלוב, מי שהיה אחר ראי למינהל בבית הטלוויזיה עצמו, התי' פטר מתפקידו בגלל צימצום סמכויותיו והכפתוה לבית טפחות.

בשרותי ההפקה רוגשות הרוחות לא פחות. בימים אלה הוצא מיכרו פנימי ל' משרת ראש שרותי ההפקה, אליו נגיש ראש הצלמים דודו הירשפלד, למרות ה' שמועה המתהלכת, שהמיכרו כאלו תפור למלא התפקיד בפועל, יוסי לנדאו. לפ' עמים נדמה שהטלוויזיה מאוישת בממלאי מקום בלבד. ממלא מקום-מפקח-עורכי-ה' סילם, יעקב אייזמן, הכפוף לראש שרותי ההפקה, מתכוון לעזוב ולחזור לתפקידו כצלם סילם במחצית פברואר.

בלגן ותסיסה. הבמאים הסובלים באופן כרוני מהעובדה שאין מפקח במ' אים ואין אפילו ממלא מקום לתפקיד זה. ממורמרים על כדי הכרזה על סיכסוך עבודה. שבעה חודשים נתנו להם להרוויח סכומי כסף בעבודת יתר, בהתאם להסכם עבודה ברור ומהולט, במלים פשוטות, במאי אשר הועסק מעל ומעבר לימכסה

הקבועה בהסכם, קיבל שכר לפי תעריף של במאי-חוק. פחות 30 אחוז. זה לפחות מנע מבמאי הטלוויזיה לה' פש פשחות מחוז לבנין. השבוע הודיע הממונה על הטלוויזיה לבמאים, כי היתה זו אייבונה, פירוש לא נכון, עיוות שנע' שה בתוס'לב, מעתה יורשו במאי הלט' וויזיה לעבוד מעל לימכסה רק במסגרת שעות נוספות שהכנסתן פחותה. הבמאים החליטו בגיבויה המלא של אגודת העיתור' גאים, כי יש באקט זה משום הרעת תנאי עבודה ומעתה יבצע כל במאי רק את ה' משימה שהוטלה עליו בעבודתו השוטפת. התוצאה: אם לא יימצא פתרון מיידי לבעייה, תהיה הפגיעה בלוח הזמנים של הפקות ושידורים ודאית.

הטכנאים ממורמרים לא פחות מהבמאי אים ומשאר עובדי הטלוויזיה. גם הם עורכים אסיפות ועם תכופות, קובלים על הנהלה כושלת ומטיחים האשמות זה בזה, עובדי החדשות מלחשים רעות ב' שקט, מאחורי גבו של מנהל החדשות ה' חדש, צבי גיל. הזמן שמקדישים עובדי המחלקות השונות בטלוויזיה לבעיות של ועדים, יוקרה, כבוד ומאבק בהנהלה, הוא מעל ומעבר לכל מידה. הבלגן והחסיסכול ממש בלתי ניתנים לתיאור, ואילו השר יגאל אלון ואנשי מליאת רשות השידור עושים רושם שהם חיים במרומי האולימ' פוס, בלתי מודעים לחלוטין למתבשל ב' קלחה.

תדרוך

● פרט השבוע — (יום ד' 26/1, 20.40) — מערבון טלוויזיוני — האגדה של ג'אד סטאר, שניצל מתלייה עליידי כנופיתו ומתכנן לשאת לאשה בערה אינ' דיאנית, כדי למצוא מחסה בשבטה. מש'

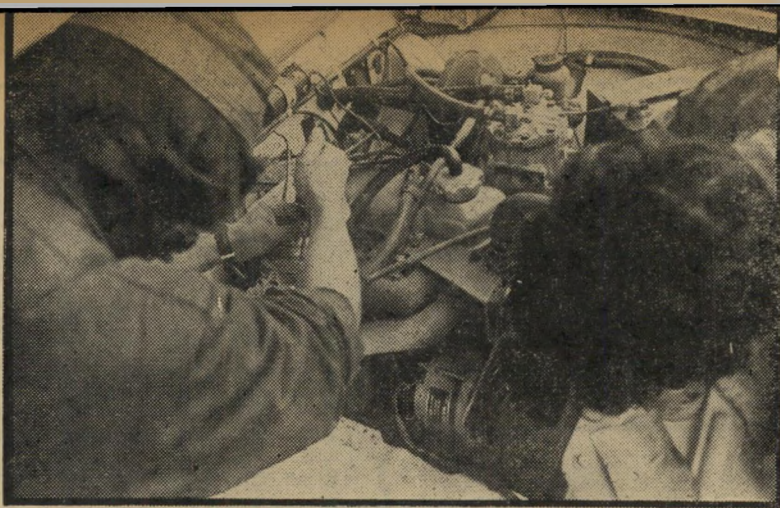
ויטמן, טאונסנד ובוך במערבון האגדה של ג'אד סטאר

תתפים: סטיוארט וייטמן, ראנדי בון, ברברה לונג, דארק מקגוויין וגיל טאונסנד. ● ספורט (יום ה' 27/1, 21.10) — משחק השבוע — איגרוף: אלוף העולם במשקל כבד, ג'ו פראזייר, נגד טרי דינאלס בקרב שנערך בארה"ב לפני שבועיים. ● תיאטרון הבימה (יום א' 30/1, 20.20) — מישדר תיעודי על תיאטרון הבימה במלאת 50 שנה להצגת הבכורה של הדיבוק. תסריט ובימוי: בלה ברעם. ● השעה השלישית (יום ג' 1/2, 20.20) — על טעם, על ריח ועל הסיבה — זהו שמה של התוכנית שתוקדש ליו' הום סביבתי לרגל שבוע האגון הטבע. יוקדשו בלישה סרטים וראיון אחד: סרט של תיעודי בריטי, בצל הקדימה; סרט של וולט דיסני על האזרח הגנון והמשחית; סרט של הבמאי יוסי גודארד על הצד ה' ישראלי של הבעייה וראיון עם מבקר המדינה, ד"ר ארנסט נבנצל. בין המש' תתפים בוויכוח: אברהם יפה, פרופסור עזרא זוהר וצבי טרלו, יו"ר ועדת המנ' כ"לים לענייני אקולוגיה.

טלביזיון

עקר, תפל ומשעמים

תוכנית הסאטירה של הטלוויזיה הישראלית אתמול-שלשום, לא הכל עובר, יורדת מדחי אל דחי. למרות זריקת החיים עם חילופי השחקנים, למרות עליית הרמה של כותבי החומר, נעשית התוכנית עקרה ותפלה מתוכנית התוכנית. נראה שהיא עוברת תהליך מהיר של אימפוטנציה. יעדי הסאטירה והביקורת נעשים יותר ויותר שוליים. ההעוה, החוצפה, השנינות, שציינו את התוכנית בראשית דרכה, התנדפו לחלוטין. היא נעשתה סטרילית בכל מה שנוגע לראשי המשטר ולאיש המימסד. שני קטעים בלשו בתוכנית האחרונה, כסיפה בים השממון: התאגדות הפרופסורים ושירו של דן אלמגור, המשתתף לראשונה בתוכנית, על „בנק רחב הזונה בע"מ“. אלא שפמונו יוצא-הדופן של דן שהיה סאטירה נוקבת על פרשת בנק אגודת-ישראל, הוגש בצורת בימוי כזו, שספק אם יותר מאשר אחוז זעיר מקהל הצופים תפסו למה הכוונה. לאלה שהחמיצו את השיר בגלל צורת בימוי הכושלת, הוא מוגש בזה במלואו: בעיר יריחו חיה פעם אשה — / אשה שפתחה לה בית-עסק צנוע. / קראו לה רחב, כן, רחב הקדשה, / עליה כתוב בפרקי יהושע. רחב הקטנה לא חסרה פרנסה, / כי היא לא טמנה את ידה בצלחה. / ומה שביקשו — היא היתה מנחה. / ידעה איך לתת, וידעה מה לקחת. היתה לה רק הסתייגות אחת: / רק לא בשבת. / רק לא בשבת. לעיר יריחו בא אדם מסתורי. / אמר לרחב: „יש געשעפס לא נורמאלי. / ישנה בעיה מצפונית-מסורת. / אתן לך רחבה, אם תושיטי עזרה לי. כן, אם תעושי קצת, לשם ביטחון, / לגבור על אותה בעיה עדינה — / במקום שאפתה לך בבאנק עוד חשבון / אתן לך כשי בנק שלם, מתנה. בבנק הזה חקושת את... / רק לא בשבת. / רק לא בשבת. הסיכמה רחב. היא תמיד מסכימה. / כי שלה פרניציפ: היא הכל מקבלת. / מצפון או, שמצפון, העיקר — האתנן. / קיבלה את הבנק, ותלתה עליו שלט. / רוקנה כל פרוטה שהיתה שם, בפנים. /

לו יכולת להסתגל לחיי עבודה וחברה. כאלה חיו הנערים שבאו למיסגרת. דומה היה כי כל הכוחות חברו יחדיו כדי שהפעם יעלה בידי קומץ העבריינים הצעירים להיחלץ ממדינת הפשע. בבואם לראשונה למחנה, קידם את פניו הם המפקד, הפך מייד לאיש סודם ואמונם. "דעו לכם," אמר בשיחת הפתיחה, "ש גם אני גדלתי כמוכם בבית יחד עם תשעה אחים ולא תמיד היה לנו מה שרצינו." הקצין הגבוה, המפקד של החיילים, דיבר עימם בלשונם. בסלנג המקובל עליהם. עד מהרה היה לגיבורם המוצהר.

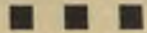
הנערים חולקו למחלקות עבודת שור גות. סדר יומם היה אמנם צבאי בדיוק, אך הושם דגש רב על גמישות. אופשרה נידות במקומות העבודה, דבר שאיפשר לכל נער לברור את המיקצוע החביב עליו ביותר.

מדי בוקר בשבע-וחצי היתה משאית צבאית אוספת את הנערים ממקומות ריכוז קבועים ונוחים. נער שלא הופיע למקום הריכוז, היו חבריו ממחרים ומעירים אותו לעבודה. משהגיעו למחנה החליפו בגדים במיבנה שהועמד לרשותם ופנו לעבודה. בתשע אכלו ארוחת-בוקר. בעשר וחצי נהנו מהפסקת שק"ם כחיילים לכל דבר. באחת אכלו צהריים ובארבע החזירה אר-תם המשאית לבתיהם.

יום אחד בשבוע הוקדש ללימודים. יום זה הפך לבעייתי שבימי השבוע. כבר בתחילה נפלטו שלושה נערים, כמעט אנאל-פבתיים, אשר לא ראו עצמם מתאימים ל-ספסל הלימודים.

רק משהובאה למחנה מורה חיילת, שי החלה מלמדת בקבוצות קטנות וברמות שונות, הקיפו הלימודים את כל הנערים. יסודות המיסגרת היו גמישים ככל היר אפשר, זאת, כדי למנוע משבר במעבר החד שבין חוסר מעש מוחלט שאיפיון את

(המשך מעמוד 37)
כתבה עליוה הימן, קצינת-מבחן במיסגרת: רת: אלי מוכר לשרות המיבחן לגנער מהיותו בן עשר. באותו זמן ביקר בבית-ספר לילדים מפגרים. בהיותו קטן מאד הגיע לטיפולה של אחותו המבוגרת ממנו בשנה. בגלל אישפוזו של האם למשך שנתיים בבית-חולים לחולי-נפש. אלי היה ילד עוזב ומוזנח ביותר. הוא היה תוקפן, הפסיק לבקר בבית-ספר מכיתה ו' ועבר כ-26 עבירות פליליות בהיותו בן 12.

צינת מבחן אחרת, מלכה, מספרת על תנין גוסף במיסגרת: "גרשון הגיע אלי לאחר שהשתתף בהתפרעויות במרכז הנגב. בהופעתו היה מוזנח מאד. הוא היה נתון בדיכאון קשה.

רבות בבית-חולים לחולי-נפש. כעת הוא חי בנפרד ממשפחתו. אין כל קשר בין גרשון לאביו. גם מצבה הנפשית של אימו מעורער, ויש שאינה מסוגלת לטפל ולתפי-קד כעקרת-בית."

על אותו נער יכולה היתה קצינת-המיבחן לכתוב לקראת סיום הקורס: "בי משך הזמן הצלחנו לעורר בו מוטיבציה ללמוד מקצוע ולהגיעו להצטרף לקבוצת הנערים שבמחנה צה"ל.

תוך מתן עידוד, חיזוק והפגת מתחים בתקופת עבודתו בסדנה החל גרשון אט אט להרגיש יותר טוב, ונתן אותות שיש

כעבור חמישה חודשים נפתחה מיסגרת שנייה. כעת כבר היו בסדנא הצבאית 30 נערים, שניצלו מטלפי הפשע.

ההוכחה הניצחת להצלחת הניסוי: ה-עבודה כי מן המחזור הראשון המסתיים בימים אלה לא נשר אף נער.

ואין עדות טובה מעדותו של בעל ה-דבר עצמו. כותב נער בשם אפללו, בשפה עילגת אך מלאה כנות:

"המיזגרת נתנה לנו מיקצוע, בילויים ונהננו מאוד מהמיזגרת. המפקדים שלנו התייחסו כלפנו יפה ודאגו לנו כמו משפחה. כל תיול אשר היו שומעים עליו ש-אפשר להוציא אותנו היו מוציאים אותנו.

"אני מציע לנערים שישמעו על המיזגרת הזוטי שקדאי להם להיכנס ויהנו.

"הכל היה יפה וטוב אך ורק הכסף לא היה מספיק אבל היסתדרנו. בתחלה ש-הייתי מקבל קצת כסף הייתי סובל שלא היה לי כסף, ואז הייתי הולך לגנוב. ואני מודה שהייתי גונב ועכשיו שאני הולך לגמור את הקורס או אני ירביח יותר כסף ולא אגנוב יותר."

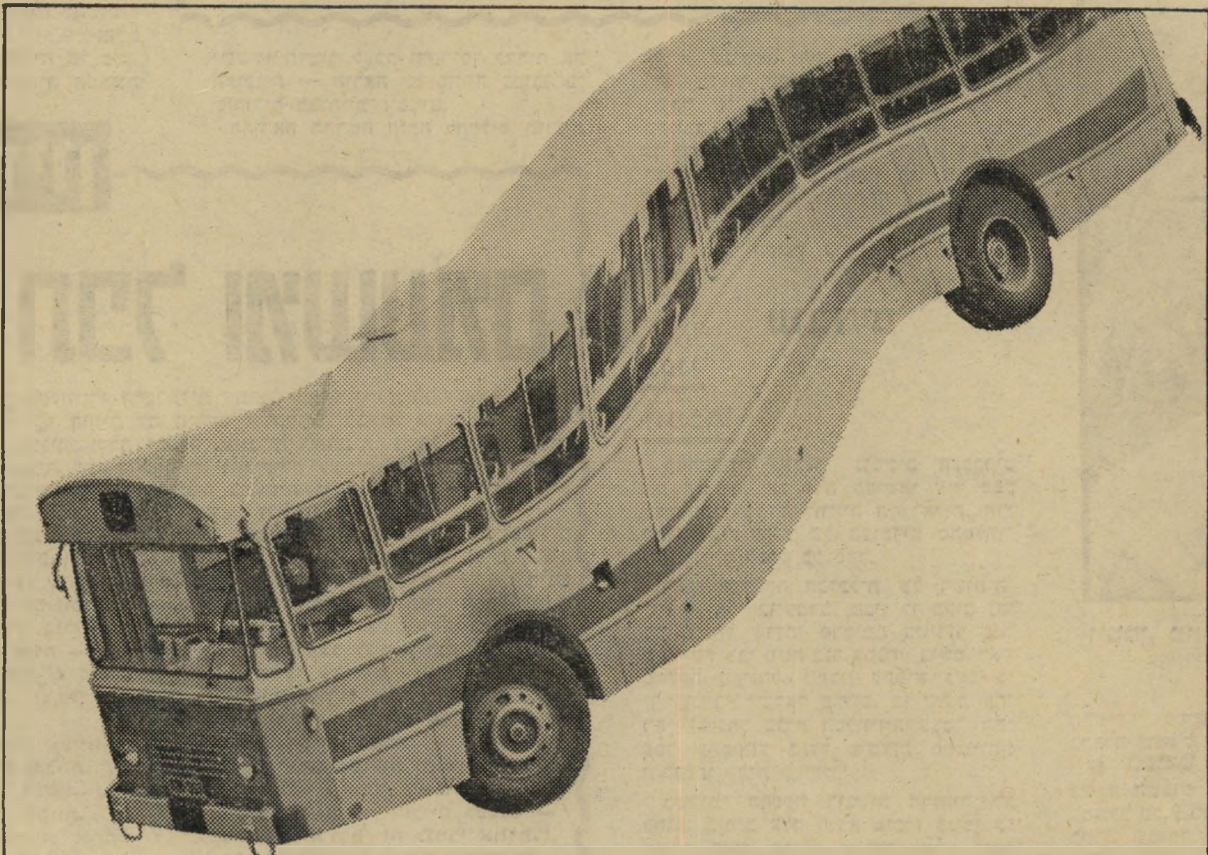
הנער מקודם, לבין עבודה בסדנה צבאית. הנערים התבגרו לאט. איש לא דחק בהם. הם למדו ללעוג בעצמם לשקרים של חברי-הם. לא פעם העיר אחד מהם לחברו ש-מעשה אוילי הוא לרמות כל הזמן: "אתה לא חושב שעשו את המפקד באצבע," היה צוחק.

כך, בדרך של לימוד עצמי והוכחת איש את רעהו, למדו לעבוד בלי להתפרפר ו-בלי לאחר מדי בוקר לעבודה.

העובדה כי מוסד כה נכבד ונערץ כי צה"ל הסכים לקלוט אותם, עשתה מחצית המלאכה. לא עוד שוטטות על בטן ריקה בסימטאות השכונה. עתה חזר הנער שבע, לבוש בגדי עבודה צבאיים מוכתמים ב-כבוד מיקצועו, והוא פוסע ברגל גאה ליד בנות השכונה וחש על גבו את מבטיהן המעריצות. "אני בצבא. מקבל יחס, לומד מיקצוע. אני גבר."

הצלחתה של המיסגרת שהחלה בי נובמבר 1970 היתה שלמה, עד כי

לעשות שמיעניות
כן, לפעמים ממש קשה להאמין איזו אקרובטיקה, תושיה וסבלנות אין קץ נדרשת מנהג של ידן. נהג הרכון 6-7 שעות ביום על הגה האוטובוס, מטיע אלפי נוסעים - בתנאי תחבורה קשים שאין דוגמתם בשום עיר אחרת בישראל. ולזה קוראים אצלנו, לפעמים - בלשון עממית וצוירית: לעשות שמיעניות... ולא באוויר! אלא על קרקע המציאות העגומה של כנישי תל אביב. הבן נא את הנהג. טייע לו ויטייע לך. תודה.

(המשך מעמוד 36)

למסור לחיים את המיץ לפחות, ואז הוא תפס אותי בגופי וסחב אותי החוצה מן החדר.

"ניסיתי להתנגד. תפסתי שולחן שעמד בדרך וניסיתי להיצמד אליו. אני החוקתי את השולחן והשוטר החזיק אותי ומשך בסוף השולחן התהפך, ועצין שהיה עליו נפל ונישבר.

"או התנפלו עלי איזה חמישה שוטרים שהיו במקום והתחילו מכים אותי. היה איתם קצין אחד שספרתי על הכתפיים שלו שלושה כוכבים.

"הם בעטו בי בכל חלקי גופי עד ש' התעלפתי. כשהתעוררתי, ביקשתי משוטר אחד שיתן לי קצת מים. הוא הביא לי כוס ואמר: 'אם את חושבת שיעזור לך שתלונתי, אז את טובה. זה מילה שלך נגד מילה שלנו, ואנחנו נגיד שהתפרעת כמו משוגעת ותקפת אותנו. למי את חור שבת יאמינו יותר?'"

תעודה לכבוד. לכל מיקרה בו יתר קשה מישהו להאמין לסיפור, הצטיידה האחות במיסמך רישמי.

היא הגישה תלונה במישרה על המכות שספגה שם. דבר זה חייב את מקבלי התלונה לערוך לה בדיקה רפואית. בטופס רפואי רשמי של משרד-הבריאות רשם הרופא המישרתי את הפרטים הבאים: "סימני שפך-דם תרעורי עדין בשכם שמאל. פצע שיפשוף באצבע חמישית מימין. שפך-דם באמה ימנית צד קדמי. סריטות בכף יד שמאל."

כל אלה פגיעותיה של הגברת ברכה בקרבות המישרה. הסביר את השקפת המישרה על כל העניינין, עמוס אריכא, דובר את מחוז תל-אביב: "אסתר ברכה הישתוללה ותקפה שוטרים. היא הואשמה בגרימת נזק למישרה בשוברה עציץ. אין כל שחר לטענתה כאילו השוטרים הם שתקפו אותה. ההיפך הוא הנכון. היא הצליחה בכוחותיה לפצוע וליסרוט כמה וכמה שוטרים."

כפי שהסביר אחד השוטרים לאסתר ברכה לאחר שעשתונותיה שבו אליה: "זאת מילה שלך, גברת, נגד מילה שלנו."

תל-אביב

חניה בתשלום דו"ח

תל-אביב הולכת ונחנקת במכוניותיה. היחס בין גידול מספר כלי הרכב לבין מקומות החנייה מורר גיחוך. העירייה עומדת חסרת אונים נוכח התופעה, המשרה גוררת, והנישכרים היחידים הם קבי לני הגריירה.

לא מכבר הועלתה בעיריית תל-אביב הצעה להתיר חניית כלי-רכב פרטיים על מדרכות העיר. נאמר בהצעה כי במקומות בהם המדרכה רחבה במיוחד, ניתן להניח לכלי רכב לחנות כשזוג גלגלים אחד בלבד ניצב על המדרכה.

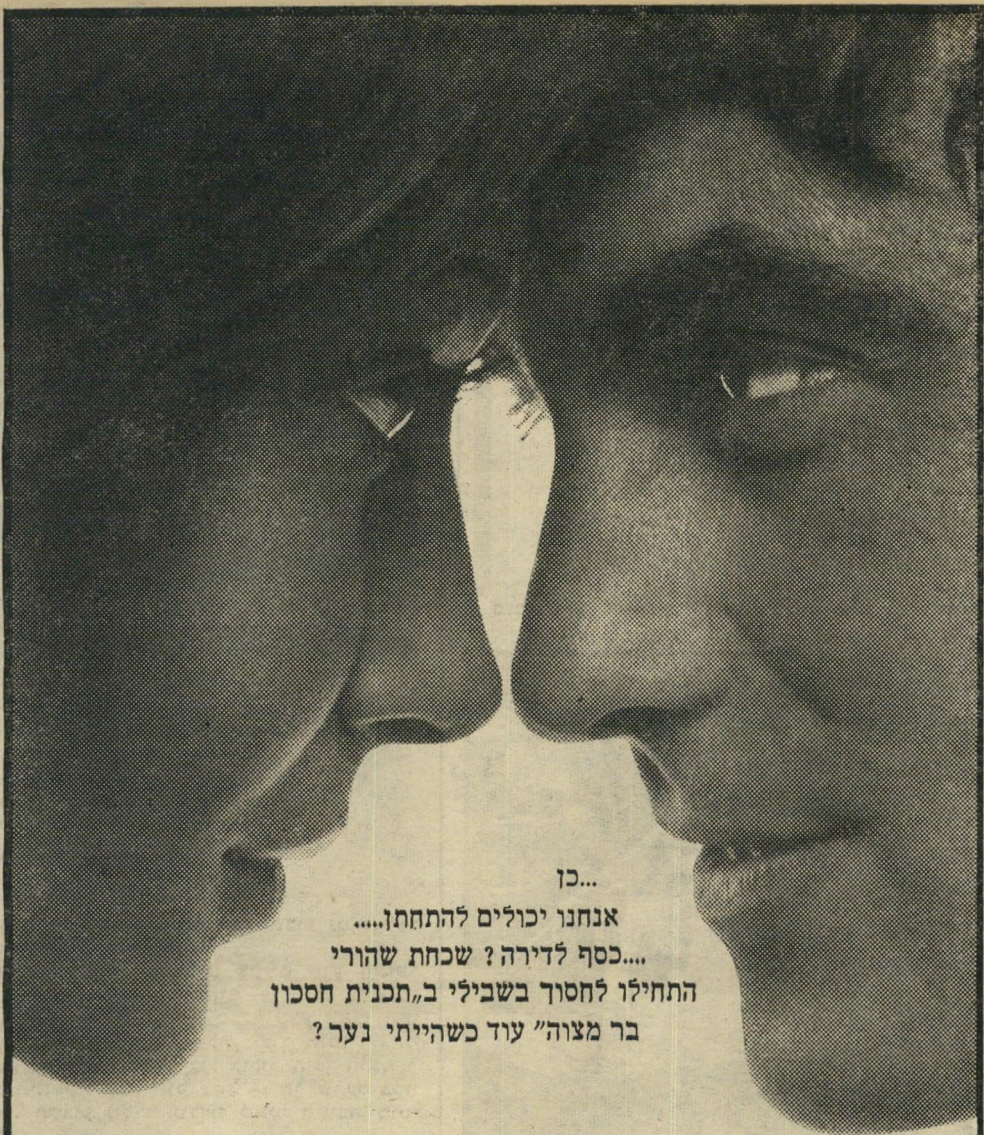
בכך ניסתה העירייה להעניק תוקף חור קי בדיעבד למעשה הרווח בעיר זה מכבר. ישנם רבעים בהם הופכות המדרכות בשעות העומס למיגרשי חנייה רצופים. הדברים אמורים בעיקר בשעות ההצגה הראשונה והשנייה ובאזורי בתי-הקולנוע. ההבדל היחיד בין מה שהציעה העירייה לבין המתרחש על המדרכות הוא, שהאורחים אשר הקדימו את העירייה עושים זאת בכל ארבעת גלגלי מכוניתם. דבר המוציא את המדרכות לחלוטין מרשותם של הולכי הרגל.

ויתור על זרף קל. בימים אלה שביקרה ההצעה העירונית חיים. במיקצת עורו לכך האזרחים עצמם בחוסמם את המדרכות. את היתר עשתה המישרה בי כוחות עצמה. אנשי המישרה הודיעו כי הם מתנגדים בכל תוקף לרעיון החנייה החדשני.

די לנו בגיונגל המשתולל בכבישים, אמרו, אין כל צורך להוסיף לכך גם את המדרכות.

המשתמע מכך איננו שהחנייה על מידרכות העיר תיפסק חלילה. היא תימשך, אך להבדיל מהצעת העירייה, תתבצע על כל מדרכה שהיא ולאודווקא על הרחבות יותר. המכוניות תעמודנה בכל רוחבן על המדרכה ולא כפי שהציעה העירייה, וחר שוב מכל: יודבקו דו"חות חנייה לחוניי המידרכות.

ובאמת, תמים היה מי ששיער כי המישרה תוותר במהירות כה רבה על טרף-ירפוטרים קל כליכך.

כך...
אנחנו יכולים להתחתן....
...כסף לדירה? שכחת שהורי
התחילו לחסוך בשבילי ב"תכנית חסכון
בר מצוה" עוד כשהייתי נער?

חסכון בר מצוה

משרד השיכון

פרטים והרשמה:
תל-אביב: פרושמן 42, החשמונאים 113.
בירושלים: בנק "טפחות" ברח' הלני המלכה 9.
חיפה: הנביאים 20 דרך העצמאות 21.
וכן בכל לשכות ההרשמה של משרד השיכון.
לפרטים וקבלת פרוספקטים לביתך, פנה טלפונית לידעפון
תל-אביב: טל. 252425 בירושלים: טל.
חיפה: טל. 520232 נתניה: טל. 28593

שכתב הפרסום הסטנדרטי • סטוריון HBM • צילום נכר

טלפון 223344

תעריפון המנויים של החל מ-1.12.1971

השולם הזה

ל-1/2 שנה		לשנה בלירות	
מחיר הוצאות מעיתון משלוח	מחיר הוצאות מעיתון משלוח	מחיר הוצאות מעיתון משלוח	מחיר הוצאות מעיתון משלוח
37 + 6 = 43	70 + 12 = 82	37 + 9 = 46	70 + 17 = 87
37 + 23 = 60	70 + 45 = 115	37 + 18 = 55	70 + 36 = 106
37 + 38 = 75	70 + 76 = 146	37 + 40 = 77	70 + 80 = 150
37 + 53 = 90	70 + 105 = 175	37 + 50 = 87	70 + 100 = 170
37 + 68 = 105	70 + 135 = 205	37 + 75 = 112	70 + 150 = 220

- דמי המנוי בארץ
- לכל ארצות תבל בדואר רגיל
- דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר
- לכל ארצות אירופה ואיראן
- לקפריסין
- לארצות-הברית וקנדה
- לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד
- לדרום אפריקה, זמביה ורוודזיה
- למקסיקו ופנמה
- ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן
- לאוסטרליה וניו-זילנד

19 - 17 בינואר 1972

לחבר הממשלה

יותר לסחור!

השאלתה הפיקנטית ביותר של השבוע נגעה לעי-
סוקיו הפרטיים של משה דיין.
רוב אזרחי ישראל משוכנעים שקיים חוק האוסר
על חברי-ממשלה לעסוק בעסקים פרטיים. מישפטן
שוב מאוד, שנשאל על כך לא מכבר קבע שאכן ישנו
חוק כזה. כשנתבקש להצביע עליו, נבון ואמר: „אני
יודע שישנו, אבל כרגע איני יכול לזכור היכן הוא.“
האמת היא שאין כל חוק כזה — אף שהכל בטו-
חיים שישנו. השבוע מסרה גולדה מאיר תשובה מוס-
מכת על כך.
וכך מופיעים הדברים בפרוטוקול:

שאלתה מס' 3813

חבריהכנסת אורי אבנרי שאל את ראש-
הממשלה:

בהעדרם הזה של יום 1 בדצמבר 1971 מאשים מר
דן בן-אמוץ את שר-הביטחון במיחור בעתיקות.
הארץ של יום 1 בדצמבר 1971 פירסם תגובה מפי
שר-הביטחון, בה הכחיש כי הוא הוסר עתיקות, אך לא
שלה את הטענה, כי סחר בעתיקות.
לאור פירוטמים אלה הנני מבקש לדעת:

- (1) האם ביררה לשרי הממשלה לעסוק במיחור?
  - (2) האם ביררה ראש-הממשלה אם סוחר שר-הבי-
טחון בעתיקות?
  - (3) אם ביררה — מה העלה הבירור?
  - (4) אם הוברר כי שר-הביטחון סוחר בעתיקות —
האם נדרש להדול מנהגו זה?
  - (5) האם ביררה ראש-הממשלה אם נוהג שר-הבי-
טחון למכור מימצאים ארכיאולוגיים, עליהם לא דיווח
כלל לאגף-העתיקות במשרד ההינוך?
- אם אמנם ביררה ראש הממשלה את הטענה לדעיל —
מה העלה הבירור?

תשובת ראש-הממשלה גולדה מאיר:

לשאלה 1: אין בחוק הקיים התייחסות לעניין העי-
סוק במיחור. כל מה שראה המחוקק לקבעו בתחום
האיסורים על עיסוקו של שר מובא בסעיף 14 לחוק
הסינות חברי-הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, תשי"א—
1951. האיסורים המובאים בסעיף האמור חלים גם על
סגן שר וחברי-כנסת.
לשאלות 2—5: כפי שנמסר לי על-ידי היועץ המש-
פטי לממשלה ועל-ידי המשטרה, נבדקו כל החלונות
כנאות, ולא ראיתי צורך והצדקה בבירורים נוספים
מצידי.

היו"ר שלמה רוזן: שאלה נוספת לחבר-
הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: כבוד ראש-הממשלה, פה יש
שאלה עקרונית מאד: האם הסדר הטוב מאפשר
לשר במדינת ישראל לעסוק באופן מיקצועי ב-
מיסחר, בסחורה כלשהי? האם אין לגברת ראש-
הממשלה דעה בעניין זה?
ראש הממשלה גולדה מאיר: אם חבר-
הכנסת אבנרי רוצה לשאול שאלה על סדר טוב—
ישאל, אם כי לא ברור לי אם חבר-הכנסת אבנרי
מעוניין בדעותי האישיות.

בכל אופן, אם יהיה מעוניין, ישאל אותי באופן
פרטי, ואם אמצא לנחוצו לענות לו — אענה לו.
מובן שלא הסתפקו בתשובה זו. בו ביום ניסח

גולדה

אמנון זכרוני הצעת-חוק, הקובעת איסור מפורש, והגש-
נו אותה ליו"ר הכנסת תוך פחות משעה אחרי תשובת
ראש-הממשלה (ראה מסגרת).

גולדה מסכימה

עם דיין

תשובה נשכנית זו של ראש-הממשלה לא היתה
יוצאת-דופן. כשראש-הממשלה עונה לשאלות שלי,
מתרכזים הפנ"כים באלום המליאה, בציפייה לבירור.
כי שינאתה האישית של גולדה מאיר כלפי היא מן

* סעיף זה אוסר על שר, סגן-שר וחברי-כנסת להש-
תמש בתואריהם הממלכתיים לצורך עסקיהם, גם אחרי
שחדלו מלכהן בתפקידיהם.

חוק יסוד הממשלה (תיקון) תשל"ב - 1972

הצעת חוק פרטית של ח"כ אורי אבנרי

השיבה ראש-הממשלה שאין איסור על שר לעסוק
במיסחר. תשובה זו ניתנה על רקע הפירסומים בדבר
עיסוקו השיטתי של שר-הביטחון במיסחר בעתי-
קות. מדברי ראש-הממשלה עולה שבעת אין פסול
חוקי בעיסוק של חבר-הממשלה במיסחר.
אמנם, המיסחר בעתיקות אסור על פי פקודת
העתיקות, למי שלא קיבל היתר לכך, אך תשובת
ראש-הממשלה מפנה את תשומת-לב הציבור לעוב-
דה שאין איסור מהותי לשרים לעסוק במיסחר או
בעבודה אחרת בתשלום, מלבד האיסור החל על
חברי-כנסת לקבל שכורת, מלבד האיסור החל על
שר וח"כ לנצל את תוארו הרשמי לצרכי עסקים.
מצבי-דברים זה סותר את הסדר הציבורי התקיין,
ועל כן מוצע לאסור על שרים לעסוק בכל עבודה
אחרת שהיא תמורת שכר, וכן לאסור עליהם לעסוק
במיסחר או בפעילות עיסוקית כל שהיא. מאידך
מוצע לאפשר לשר לקבל הכנסה מרכוש — כגון
שכר-דירה, תמלוגים והכנסה מניירות-ערך —
בתנאי שעל כל הכנסה כזאת יימסר דיווח לציבור.

הצעת-חוק פרטית של ח"כ אורי אבנרי:
1. אחרי סעיף 5 (ג) לחוק יסוד הממשלה,
יתווספו הפסקות הבאות:
(ד) שר לא יהיה רשאי לעסוק בכל עבודה
אחרת שהיא, תמורת שכר, ישיר או עקיף, וכן לא
יעסוק שר במיסחר, ולא יהיה פעיל בכל עסק שהוא.
„עסק“ במיסקה זו — כל פעילות מיסחרית, כל-
כלית ומיקצועית, שאינה בתחום תפקידיו של השר.
(ה) שר לא יקבל, נוסף על משכורתו והוצאות
תלו, כל הכנסה שהיא, להוציא הכנסה מרכוש,
ובתנאי שעל כל הכנסה כזאת ידווח השר למפקד-
המדינה, ודיווח זה יפורסם ברשומות אחת לשנה.
(ו) דיווחו של השר לפי מיסקה (ה) יכלול
הכנסה שיש לאשתו או לבני ביתו הסמוכים על
שולחנו, מכל מקור שהוא.

דברי הסבר

בתשובתה לשאלתה שלי ביום 19 בינואר 1972,

הידועות, והכל יודעים שבתשובה לשאלותי משתדלת
גולדה מאיר להיות מעליבה ומוגעת עד כמה שזה ניתן,
במיסגרת הפורמלית של הכנסת.

כך זה קרה גם לשאלתה השנייה שלנו, שלא נגעה
לעיסוקי המיסחריים של משה דיין, או בהצהרותיו
המדיניות:

שאלתה מס' 3292

חבריהכנסת אורי אבנרי שאל את ראש-
הממשלה:

אבקש לדעת:
(1) האם תואמו מראש דבריו של שר הביטחון, שר
אמרו ביום 19 באוגוסט 1971 בפני בוגרי בית-הספר
לפיקוד ומטה של צה"ל, עם ראש-הממשלה?
(2) האם הוסכם שר-הביטחון על-ידי ראש הממשלה
להשיע דבריו, ובכללם הצהרתו כי „עלינו לראות את
עצמנו גם בשטחים המחוקקים כממשלת-קבע“?
(3) האם לאחר השמעת דבריו הנ"ל של שר-הבי-
טחון הביעה ראש-הממשלה את הסכמתה להם?
אם לא הביעה ראש-הממשלה את הסכמתה לדברי
שר-הביטחון — האם נידונו ההצהרות שנמסרו על-ידי
שר-הביטחון בין ראש-הממשלה לבין שר-הביטחון, לא-
חר שנתפרסמו ברבים?

תשובת ראש-הממשלה גולדה מאיר:

לשאלה 1: התשובה שלילית.
לשאלה 2: אינה תופסת.
לשאלה 3: כן. מאחר והפירוש לדבריו אלה של
שר-הביטחון הוא, כי אנו הממשלה היחידה הפועלת
בשטחים המחוקקים, ועל כן עלינו לפעול כאילו היינו
ממשלת-קבע.

היו"ר שלמה רוזן: שאלה נוספת לחבר-
הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: אני מבין מדברי ראש-הממ-
לה שהיא מבחינה בין „כאילו אנחנו ממשלת-
קבע“ לבין „אנחנו ממשלת-קבע“. האם זהו ה-
פירוש הנכון?

ראש הממשלה גולדה מאיר: אמרתי
בדיוק מה שאמרתי, ואם חבר-הכנסת אבנרי רו-
צה לפרש — יפרש.

בוגלה-דש:

ההזדמנות שהוחמצה!

בסיגנון שונה לגמרי משיב לשאלות שלנו אבא אבן.
בין השאלות שלנו, שעליהן השיב השבוע, בלטה
זו שנגעה לבוגלה-דש.

מתוך הדברים עולה בבירור כי ממשלת ישראל הח-
מיצה הזדמנות היסטורית להתקשר עם המדינה
החדשה, בימיה הראשונים, כשעוד היתה מבודדת ולו-
חמת על נפשה. אז היתה פעולה ישראלית נועזת —
הענקת הכרה לאלתר — יכולה להביא לשינוי דרמטי
במעמדה של ישראל בדרום-אסיה, ואולי גם לשינוי
ביחסים בין ישראל לבין חודו וברית-המועצות.

אלום הממשלה נוהרת. היא לא רצתה להיות ראשו-
נה. וכך הוחמצה הזדמנות. כעבור ימים מעטים הש-
תנה מצבה של בוגלה-דש, היא לא היתה זקוקה עוד
בצורה כה נואשת להכרה, והגיעו שמועות ראשונות
על התקרבות בינה ובין הערבים.
כך נראים הדברים בפרוטוקול:

שאלתה מס' 3291

חבריהכנסת אורי אבנרי שאל את שר החוץ:
אבקש לדעת:

- (1) האם נשקלה האפשרות להעניק הכרה ישראלית
לקהילית בבנגלה-דש?
- (2) האם היתה פנייה כל-שהיא מצד בנגלה-דש או
מדינה אחרת למדינת ישראל, במישרין או בעקיפין, לשם
הענקת הכרה זו?

(3) אם לא — האם היו מגעים כל-שהם בין נציגים
ישראליים של בנגלה-דש? אם כן — מה היה טיבם?
תשובת שר-החוץ אבא אבן:

(1) השאלה נמצאת בבירור פעיל במשרדי, ותובא
לדיון בממשלה כבוא המועד.

(2) כן. בשלב מוקדם, ולפני שהוכרה כמדינה עצמאית
על-ידי מדינה כלשהי, נתקבלה פניה מגוף שהגדיר עצמו
ממשלת בנגלה-דש, שביקש הכרה של ממשלת ישראל.

(3) כן. קיימו מגעים בלתי-רשמיים, שלא אוכל
לפרסמם כאן.

אורי אבנרי: מה היה השיקול של הממש-
לה, או של משרד-החוץ, שלא להיענות לפנייה
זו של ממשלת בנגלה-דש, בשעה שהיה סיכוי
שהכרה ישראלית תביא גם להכרה מצד בנגלה-דש
בישראל?

שר-החוץ אבא אבן: איני רוצה להת-
חייב להנחה, כי הסיכוי הזה אינו קיים עכשיו.
אבל באותו שלב, לא נמצאה שום מדינה בעולם
שהעניקה הכרה לאותו הגוף, וגם אלה שבאו איתנו
במגע לא ביקשו שאנו נגיע להכרה או להודעה
באותו מעמד.

הם הגישו בקשה עקרונית, בשל היותנו עוקבים
אחרי המתהווה, שנגיע לידי הכרעה חיובית בנושא.
כאמור, בתשובה שלי לסעיף השלישי, עדיין מת-
קיימים מגעים בלתי-רשמיים בנושא, אולם המגמה
שהשואל הנכבד רוצה לקדם אותה לא תקודם,
לדעתי, על-ידי הודעה פומבית בשעה זו.

אני מוכן לשתף את השואל בכמה מן השיקולים
החל, בשיחה פרטית.

במדינה

הווי

המלצר-המזמר

חלומו הגדול של יוסף משען (54) הוא לזכות בהכרה ופרסום כזמר ומלחין. בארץ הולדתו, מצרים, הועסק כמלחין וזמר ב- תחנת השידור של קאהיר. נגינתו על אוד הביאה לו תהילה, שירתו הידהדה בכל בית מצרי ונגינתו הושמעו מעל גלי האתר.

לפני 17 שנים עלה משען ארצה. הוא הבין במהרה כי נגינתו המורחית אינה פופולארית בקרב שוחרי הבידור בישראל. אל מחוסר ברירה, פנה למלצרות. שאיפ-תו לחזור פעם לשטח הבידור — הפכה חלום.

בלילות המשיך להלחין, וניסה למצוא לעצמו סגנון ישראלי.

בעבודתו כמלצר החליף מקומות שונים עד שהגיע למסעדת הבורמה המפורסמת שולטן אשר בדינגוף. כשהגיש ללקוחות את מגות האוכל, לא התבייש לספר על עצמו כמלחין, זמר וכותב שירים. על חלומו הגדול לזכות בהכרה אמנותית, שמע כל מי שהזמין אצלו מנה. "אני רוצה שתשמע אותי ותקרא את השירים שלי", אמר משען לאורי זוהר, פשנל, יוסי בנאי, הגנש החיזור, גדי יגיל ועוד ועוד.

כיום התפוצצו מצחוק. כולם הבי-טיחו כי ישמעו אותו — אך אף אחד, לדבריו, לא קיים את הבטחתו. כשהמשיך לבקש, התרגל לשמוע "אני נורא עסוק" ו-אין לי זמן, אולי פעם אחרת." משען החל לאבד תקווה. אף אחד לא נותן לי

מלצר-מזמר יוסף משען
אין שכר למשוררים

צ'אנס. שישמעו אותי ויגידו בסדר או לא בסדר, קובל משען. "אני מלחין היום מנגינות מודרניות פגויות, וכותב שירים מצחיקים נורא ב- סגנון חדש לגמרי. אני יכול לתרום הרבה לבידור הישראלי," מסביר המלצר-המזמר. בכל זאת הביאה הקירבה לטיפוסים הי-מתאימים שינוי לטובה. בדצמבר שנה שעברה, הקדיש לו עמוס קינן חצי טור ב- ידעות אחרונות ואף פירסם שיר בשם חמותי האהובה מפרי עטו של המלצר-המלחין-הזמר-המשורר.

הגדיל לעשות דובי זלצר, שהזמין את משען לביתו והקשיב לנגינתו המיסתלס-לת. "הוא נורא התלהב ממני," מספר מש-ען. "כמה ימים אחריכך הזמינו אותי ל- רדיו, לתכנית בלדת פתוחה, שנותנת רבקה מיכאלי. לא היו הרבה אנשים באולפן, אך כולם התפוצצו מצחוק כששרתי. השירים שלי באמת מצחיקים!"

ההופעה ברדיו חיזקה את התקוות. משען רוצה לעזוב את המלצרות ולהתמסר כל-כולו להלחנה, כתיבת שירים, נגינה על אוד וכמובן — הופעות חיות במסיבות, ב-תחנות, ברדיו ו-הכי טוב יהיה בטלווי-זיה ששם כולם יראו אותי. אני יודע ש- בשטח הבידור אפשר לעשות הרבה כסף. כאן אני עובד כל היום על העשר או עש-רים לירות שלי, ואחרים במקצוע הבידור עושים בשעה אלפים של לירות. למה לא נותנים לי צ'אנס? את הנשמה שלי אני גם בשירים שלי!"

מועדון „הספר המעולה“

שע"י התאחדות בעלי המספרות, ת"א

בחסות חברת „וולה“ בישראל

שמהים להודיע כי ביום שני 7.2.72 בשעה 5 אחריצהריים, כאולם הגדול של מרכז בעלי מלאכה, ברח' מרכז בעלי מלאכה 16, ת"א, תתקיים

תחרות לספרי גברים

בתחרות תיבחר התספורת היפה ביותר

ישתתפו משלחות של ספרי גברים מאירופה

ציבור ספרי הגברים מוזמן!

שיער בריא עם ולה

לורנץ
SCHAUB-LORENZ

מקלט הטוב הטכניזיה בעולם!

סוכן בלעדי בישראל
כנורי בע"מ מרץ 4-תא

ביטוח שנתי לטלוויזיה
— 30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים
סיגנל

אלקטרוניקה
רח' החשמל 5 תל-אביב,
טל. 615362, 625459

חדש! מיוחד לגבר!

הופיעו ונמצאים למכירה,
שני „הבסט-סלרים“ הדניים!

רק למבוגרים!
טורפות הגברים
מרי לין

הוצאת 'המשולש'

רק למבוגרים!
מרי לין
מרי רובין

הוצאת 'המשולש'

חוויות ותיאורים אירוטיים
של שחקנית קולנוע

צפה לסדרה נוספת
הספרים נמצאים למכירה בכל דוכני העתונים.

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, מאיזואר 136 • מען מברקי: עולמטרס • „הדפוס החדש“ בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

הרביעייה העליזה בדירה המשותפת

אמי הגנרלית

התחלקה

על השכל

הוא לא עובד בינתיים. לבעלים, מסתבר, קשה לעבוד בניכר. אבל מחוץ לשעות העבודה, החיים בדירה המשותפת חברותיים למדי ואפילו עליזים, אם זאת המילה המדוייקת שאני מחפשת.

חני פרי

עוזר לה למצוא גם כן עבודה. האמנם חוששת מלכת המים 1970 מהתחרות. קשה להאמין.

בעלה של יפה, כמו בעלה של חני, גם

לא תהיתם לאחרונה להיכן נעלמה אחת היפהפיות הידועות בארץ — חני פרי? שלא לדבר כבר גם על יפהפיה נוספת שנעלמה — הדוגמנית יפה כפיר?

כן תהיתם? או אתם יכולים להפסיק לתהות. שתיהן נעלמו לאותו מקום. ל־לונדון. ואפילו לאותו רובע בלונדון. קר לינגדייל. ואפילו, אם זה דווקא מעניין אותכם — לאותה דירה בלונדון. השתיים מתגוררות שם יחדיו — יחד עם בעליהן כמובן.

חני הפכה לאשת איש — איש בשם יגאל? — לפני כחצי שנה, ויפה, החברה שלה, עשרה ימים אחריה — לאיש בשם אמנון.

חני היתה הראשונה שיצאה, אחרי ניר שואיה, ללונדון. היא יצרה שם קשרים, זכתה להיות מצולמת בירחון האופנה ה־בינלאומי ווג (גליון ספטמבר) ועובדת ה־יום בסוכנות דוגמנות שם. רשיון עבודה אמנם אין לה, אבל עבודה יש לה בשפע. יגאל, בינתיים, עדיין לא עובד.

לעומתה, יפה לא הצליחה עדיין לקבל עבודה בלונדון, למרות שגם היא דוגמת ניה ויפהטייה מליגה א'. במכתבים שהיא כתבה לחברים בארץ, היא טוענת שחני דווקא לא מתאמצת יותר מדי להשיג ל־

זוכרים איך הנלורה שרוט חטפה שטוזה מהבן שלה, והסתובבה ימים של־מים עם פנס כחול? לא זוכרים, או בואו אזכיר לכם. רק קודם אגיד לכם, כי אותה שטוזה היתה רק חלק קטנטן של הסיפור המלא.

הנלורה היא אחת מכוכבות הבמה הגדור־לות בגרמניה כיום. משהו כמו הנח'לה מרון אצלנו, להבדיל אלף הבדלות.

כשנחתם החווה להעלאת אמי הגנרלית גם בגרמניה, הגיעה הנלורה לארץ, כדי לקלוט רקע ואווירה ולהשתתף בחזרות עם הצוות הישראלי. יחד איתה, הגיע גם בנה, הנס האם, המופיע גם הוא בהצגה.

היחסים בין האם לבן היו לא הכי הכי, ובאחת המריבות המשפחתיות הקטנות שלהם, איבד הנס הקטן את שלוותו, הכי נים לאמו פגו בפרצוף.

בהתחשב באופייה של האמא, קשה קצת להאשים אותו — מבלי שאני מתכוונת לרמוז בכך שאני נוקטת, חס וחלילה, עמדה בסיכסוך משפחתי.

הרמו הראשון לאופייה של הנלורה התיגלה כבר זמן קצר לאחר שהגיעה לארץ. היא יצאה לסויר ברחבי ישראל עם אחד המפיקים של ההצגה הישראלית, יצחק ליכטר. עלייד הקסטל, היא אומרת פתאום לליכטר: "היינו רוצה כוסית ויסקי", בבקשה. השיב ליכטר האדיב, "עוד חצי שעה נגיע לתל־אביב". לא, אני רוצה עכשיו, הסבירה הנלורה היפה. כשליכטר הסביר שהוא לא שחב איתו ויסקי במכונית, התפרצה השחקנית בתחפת אימים כזו, שליכטר כמעט איבד את השליטה על ההגה, הצליח בקושי לעצור ולהרגיע אותה.

מילא, חשב הוא, וחשבו כל אלה ש־

יפה כפיר

לה. מה שהיה די נכון בעצם, רק שלא פירטו את סוג המחלה.

לא שהקהל הגרמני בא בטרוניות. גאון לה סחטה מחיאות כפיים סוערות, עם כל מסך, הייתם צריכות/צריכים לשמוע את הגרמנית של התימניה הזאת. ללקק שפ־תיים.

העסק התפוצץ בליל סילווסטר. לאותו ערב, היו מתוכננות שתי הצגות הגנינות. הנלורה הודיעה שהיא לא תוכל להופיע, וגאולה הוועקה, החלה מתלבשת בחדר האיפור.

לפתע, הופיעה הנלורה. "אני כן מו־פיעה", הכריזה.

טוב, עזרו לה להתלבש איכשהו, והכור כבת עלתה על הבמה.

עלתה — וגרמה לביזיון לדורות. היא היתה כל־כך שיכורה, שלא הצליחה ל־השמיע את הטקסט שלה. מובן שלהצגה השנייה כבר לא הירשו לה לעלות.

למחרת בבוקר התפוצצה כל הפרשה בעיתונים. הנלורה נזרקה יחד עם הנס, ובמקומו החל מופיע סב־דור.

היצוא הישראלי פורח.

גשה רבת־משמעות: "יש כאן יותר מדי כלבים, במקום הזה."

מילא, האקלים הישראלי משפיע, התיגחמו את אלה שרצו להלביש לה שק על הראש, השגריר ה־אומלל רצה לבלוע את עצמו בקרקע.

טוב, רצה אלוהים והחזרות בארץ נס־תיימו, והגרמניה הרוויחה חזרה לארץ מ־לדהת. כאן, גילו הישראלים בצוות הפ־תעה מרה. האקלים כבר התשנה, ברוך השם — אך הנלורה לא.

בתחילה, חלתה במחלה מיסטורית, וה־חזרות נאלצו להיערך בבית־החולים. כש־יצאה מבית־החולים, התגלתה שיכרותה הכרונית לכל.

אלא שהאמת נשארה חבויה מאחורי ה־קלעים. הנלורה היתה דמות אהובה מדי על הגרמנים, מכדי שאיזה עיתון שם היה מעז לגלות את האמת.

יחד עם זאת, נקטו המפיקים באמצעי־זהירות: הם הביאו את גאולה לנ־לי־מינכן, העמידו אותה כמחליפה.

גאולה החליפה די הרבה, לקהל הגרמני, והסבירו כל פעם שהכוכבת הגרמניה חז־

שמעו מפיו על התקרית, זה בטח האקלים הישראלי. לא כדאי לעשות מזה פסק, אחרי הכל, שחקנית כזאת מפורסמת.

או עוד לא ידעו הישראלים, מה ש־יודעים חוגי הבמה בגרמניה, שאצל הנ־לורה, הוויסקי משחק תפקיד מרכזי.

ימים מעטים לאחר מכן, ערך השגריר הגרמני מסיבת קוקטייל לכבוד השחקנית המפורסמת. שוב, רק מעטים הבחינו כמה קוקטיילים נמעה הכוכבת, במשך מסיבת הקוקטייל, משום כך, נדהמו כל כך, כא־שר הצביעה על שני כלבים קטנים שהסי־תובבו במקום, ואמרה בקול רם ובהד־

כרת כל־כך, כי היא לא מרבה להשתית זמנה לריק בסביבות כאלה. אך יודעי־דבר אומרים שבחירתו של ישראל היתה מעו־לה.

מיקי היא הרומן של גוריון זה זמן רב, ובקרב תהפוך לאשתו החדשה. לא זמן

ישראל גוריון

גוריון קפץ במיוחד לאנגליה כדי להס־דיר את הגט מאשתו הנוכחית, שעקרה לשם עם התפוררות הנישואין.

הדודאי

מחליף

אשה

הרבה שיטות המציא המוח הגברי כדי לחלוב גט מאשתו. אחת היעילות בהן, מאז ומעולם, היתה הגילוי שהמאבת מצ־פה לילד. ממנו כמובן, מהבעל.

זה קרה, לאחרונה, אפילו ליוסי ידון, ונודע יותר לאחרונה, לישראל גוריון מצמיד הדודאים.

גוריון היה נשוי כמה וכמה שנים טו־בות לעלמת חן אנגליה, שהעניקה לו פולקסוואגן לבן עם מספר לבן, אבל היפושית איננה תחליף לדברים שאינם, או אולי הדברים שאינם כן היו, אינני יודעת. מכל מקום, האשה לחוד, ומל־לחוד.

בתו של גיבור שרבורג

ארבעה ילדים, ולשעבר יו־ר הוועדה הכל־כלית של ועידת המיליונרים למען ישראל. קלאבי מתגורר בבראזיל, ובישראל מייצג את האינטרסים שלו ומנהל את עסקיו — מי? כמובן, מוקה לימון.

אלא מאי! מובן שהסיפור טוב מדי מכדי להיות אמיתי. כששאלתי את נילי, עלמה יפה שעבדה בזמנו אצל דובר צה"ל, מתי אפשר לברך אותה — לפי השמור עות, עמדה החתונה להתקיים בחודש הבא — ענתה:

"כן, גם אלי הגיעו כבר עשרות טל־פונים מקצווי הארץ. כולם רצו לברך אותי. הצרה היא רק שזה לא נכון. אנח־נו לא עומדים להתחתן, לא עמדנו להת־חתן, ולא שום דבר, הוא ביחסי ידידות עם אבא, ומובן שגם אני מכירה אותו — אבל זה הכל. הכל."

במשך שנים, בחיותו בתפקידים בכי־רים בצה"ל — שהאחרון בהם היה מפקד חיל הים — לא זכה האלון במיל. מוקה לימון להיכנס כל־כך עמוק להיסטוריה, כמו ברוג הקצר של פרשת מטריות שרבורג. כלומר, ספינות שרבורג.

כשחזר לארץ, לאחר הפרשה, התקבל כגיבור לאומי. אולי בגלל זה, ממשך כל הקשור בשם לימון לעורר עניין כזה, ואולי כך אפשר להסביר את העובדה, שכבר יותר משבועיים שהארץ מלאה את הידיעה, שנילי לימון, בתו של מוקה, עומדת להתחתן.

ותשאלו עם מי. עם לא פחות ולא יותר מאשר היהודי השני בעושרו בעיר־לם — ישראל קלאבי, 45, גרוש פע־מיים (כשתיהן מנשים קתוליות) אב ל־

איך האכילו את הקונגרס הציוני בלוקשען

הקונגרס זולל

זקן, עובדות מלתחה, מזכירות אלגנטיות וצירים מכל קצוות תבל.

במזנון של הקונגרס הציוני, כבכל המזנונים מסוגו, התפריט הוא מגוון ביותר. כאן עוברים מפה לאוזן מת-כונים עסיסיים, מי פחות ומי יותר, של הרכבים פוליטיים ושל קואליציות.

עשרים ושמונה קונגרסים כבר היו לה, לתנועה הציונית. כל אחד — שונה מרעהו, במקום, בנסיבות הערכות, בהרכב משתתפיו. אך דבר משותף אחד היה לכולם: המזנון.

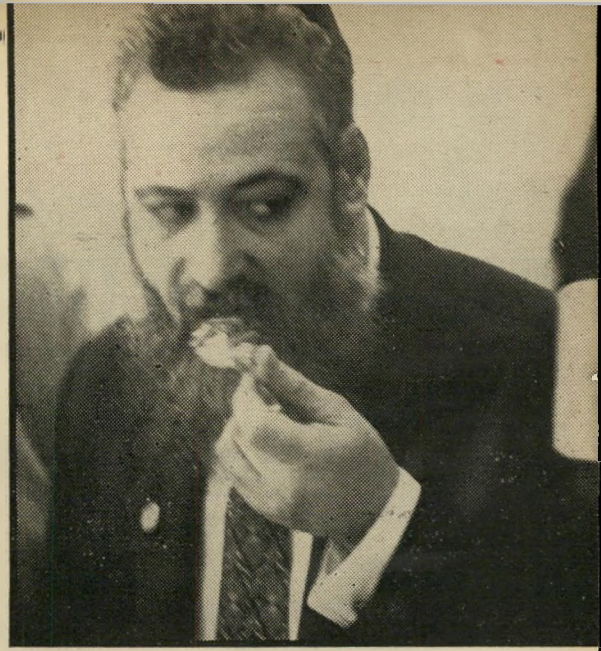
הצבא צועד על קיבתו, קבע כבר בשעתו הקטנצ'יק ההוא עם היד הנצחית על הקיבה.

לא רק הצבא. גם הקונגרס הציוני הכ"ח. כמו הכ"ז. כמו הכ"ו. וכמו כל הקודמים לו.

בשעות הבוקר והערב, כשבין כותלי הבניין מהדהד קולן של תביעות היסטוריות, עומד המזנון בשימונו.

אולם משמגיע זמנה של ארוחת הצהריים, שוכחים המשתתפים הנכבדים את ההיסטוריה, הולכים בעקבות תביעותיהם הצנועות יותר של קיבתם.

אז אפשר לראות כאן, זה בצד זה, רבנים מגודלי

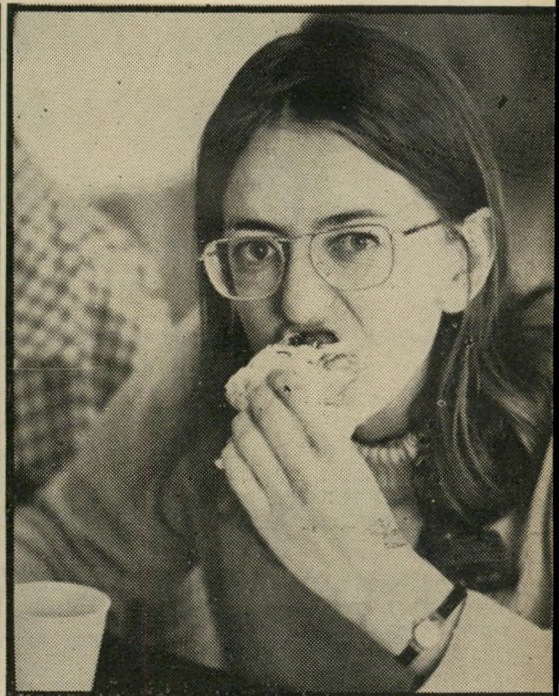
"אני הרצל?"
תמה הציר מ" צרפת, שמשך תשמונו לב בדמינו המפתיע לחוזה המדינה.

"מעניין משלהב"
מתפעלת נברת-כובע, יושבת ראש הקרן הקיימת של הסתדרות נשות-מזרחי בניו-יורק, אסתר בורק. "רק שבילילה עייפים מדי ואין כוח לבלות."

"יש שיפור"
מציין רבה הראשי המזוקן של אירלנד. "זה לי הקונגרס השלישי. הראשון היה בשנת 1951, ואז היה בלגן עצום. אין מה להשוות למיתרחש כיום בקונגרס."

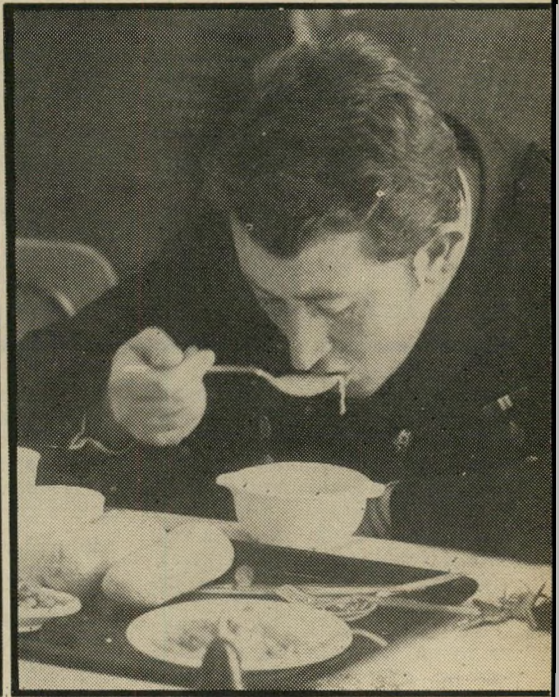
"פלפל לא נודמלי"
היה כל מה שחסי-כימה הניה פייק הצעירה, מנהלת מדורי-הכרטיז-סימ, לומר. "הצירים באו לדבר פה, לא אני."

"בעלי לא מרשה"
קבלה בלוני-דית צעירה, בעלת תיאבון ועדויות תכשיטים, כשהיא מסבירה את סיר-רובה להצטלם, לדבר, ולהשתתף בכל פעילות אחרת.

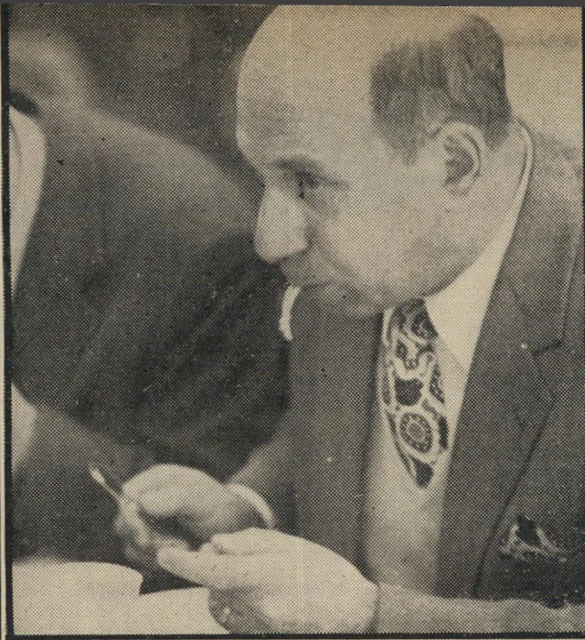
"עבודה מייגעת"
קובעת נחמה מר-חיים, קצינת קשר עם המפלגות מטעם הקונגרס. "לצירים זו חוויה, לגבי זו עבודה מייגעת. מאחורי החגיגות, הושקעה עבודת תיכנון ממושכת."

"חריף מדי"
מחווה דעתו השור-טר יעקוב בן-סימון, נהגו של מפקד משטרת מרחבי-ירושלים, כשהוא מתכוון למרק. אשר לשאר: "יש הרבה טקסים."

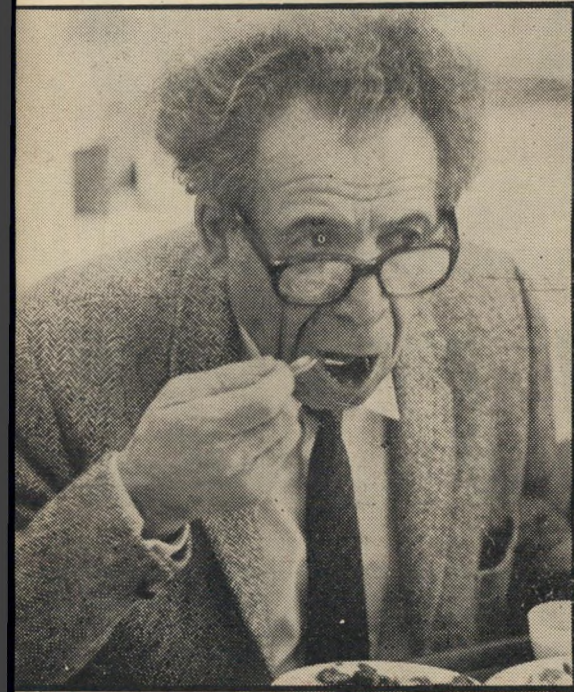
"יפה, נאה טעים" התלהבות בלתי מסוייגת מהאוכל, מביעה סוניה רוז, מברזיל.

"הולכים לישון" נאנח מרדכי לרמן מצרפת. "אחרי הישיבות אין כוח לכלום. כל מה שמסוגלים לעשות בסוף, זה לישון."

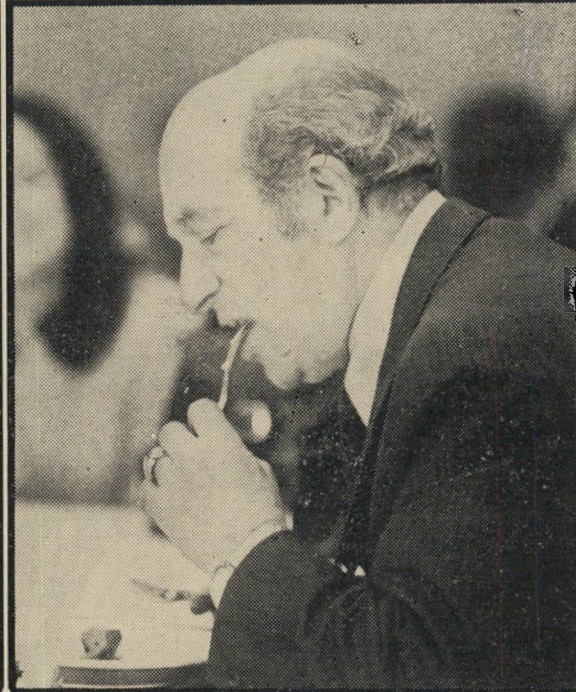
"העיקר העם" מחייך פרופסור יהודה שפיילר, מנהל ה"היברו-יוניון-קולג", "מה זה אוכל? העיקר שהעם חי".

"אין תגובה" נמנע מהבעת דעה, ח"כ לשע" בר יונה כסה, ציר מטעם מפלגת העבודה. על המזון, היה מוכן לומר מילה: "טעים מאוד".

"תודה לאל" מברך צבי שטייניץ, 66, מהר"צליה, שהשתתף עוד בקונגרס הציוני שהתכנס בפרג ב-1933. לקונגרס הנוכחי בא ביוזמתו, כצופה מהצד. "תודה שלא באתי לפתיחה, ולא ראיתי אלימות."

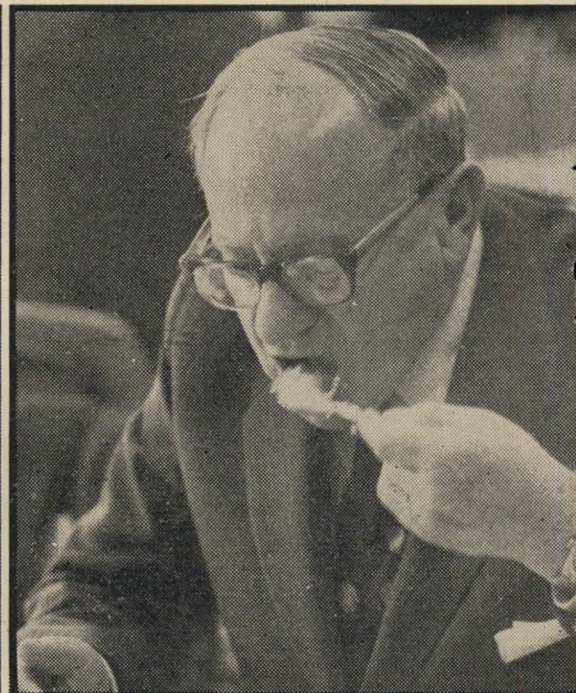
"תעמולה בחינם" טוען פרנס חיים, ציר האיגוד-הע"ר למי של הציונים-הכלליים, בהתכוונו לרב כהנא, שזכה לדעתו בתעמולת חינם, כאשר לא ניתנה לו זכות הדיבור.

"אין בעיות" שמחה זהבה מזרחי, עובדת המל"תחה של בנייני האומה לספר. זהבה אוהבת את עבודתה. "כולם בקונגרס הם נעימים ואדיבים."

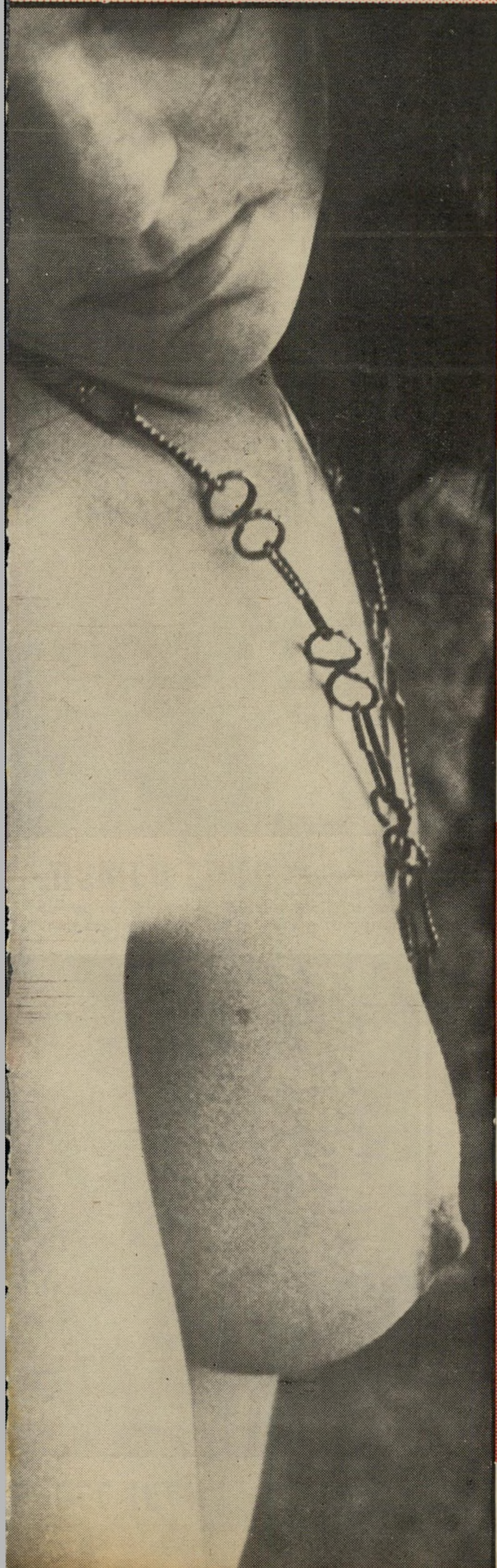

"אין משיחין בסעודה" הסביר הציר נוצרצ'ט, ש-עסק באכילה במרץ רב, כיאות לצרפתי לעת צהריים. חברי המשלחת מצרפת, המעיטו בתגובות, נישמעו כדיפלומטים.

"הכל נפלא" קבע באובייקטיביות נפלאה שפירו גרוגורין, כמו מרבית היהודים הטובים, שהגיעו מכל קצווי תבל, התפעל מהנעשה סביבו.

העולם הזה
ישראל השיגה עוד שיא עולמי

הישראלית -

בעלת החזה

הגדול

בעולם?